EDGAR WALLACE

EDGAR WALLACE

HANUL TEROAREI

INTRODUCERE.

Ca să fim cinstiţi, găsim că e ceva nemaipomenit, ba chiar contra legilor, ca puţinelor persoane care au posibilitatea de a putea intra şi ieşi cum vor, din ospiciul de nebuni al închisorii din Broadmoor, să li se atragă îndeosebi atenţia asupra unuia sau altuia din internaţii mai renumiţi ai acestui ospiciu. În cele mai multe cazuri nu putea fi vorba decât de un criminal celebru sau de unul ale cărei crime ţinuseră încordată opinia publică, până ce medicii psihiatrii şi tribunalul i-au exilat în acest lăcaş fără speranţe.

În special se atrăgea atenţia asupra lui John Flack, când se plimba prin curtea închisorii, cu mâinile la spate, cu bărbia aplecată pe piept; asupra individului acela bătrân, lung şi uscăţiv, îmbrăcat prost în nişte haine de culoare cenuşie, care nu vorbea cu nimeni şi căruia nimeni nu i se adresa vreodată.

— Acesta e John Flack... Flack pur şi simplu... criminalul cel mai şiret din lume... care are pe conştiinţa sa nouă omoruri...

Asasinii ordinari închişi la Broadmoor, erau mândri de tovarăşul lor John. Paznicii, care îl închideau noaptea în celulă şi-i supravegheau somnul, n-aveau ce să se plângă de el. Nu dădea niciodată ocazie la neplăceri şi n-avusese în tot timpul celor şase ani, cât stătuse închis, nici un acces de furie, atât de obişnuit la puşcăriaşii nebuni şi a cărui urmare este în general transportarea la spital a unui nenorocit spectator şi punerea în cămaşă de forţă a răufăcătorului.

John Flack îşi petrecea cea mai mare parte din timp scriind şi citind. Era un fel de geniu al scrisului. Scria cu o iuţeală extraordinară. Umpluse sute de caiete cu capitole din lucrarea sa „Criminologie”. Directorul închisorii îl lăsa în pace. Îi permitea să-şi păstreze caietele, în aşteptarea justificată, că într-o bună zi va putea îngloba aceste elucubraţiuni, muzeului său, care începuse să devină interesant.

Bătrânul John îi dăduse odată să citească unul din acele caiete – un semn de extraordinară deferenţă. Directorul citi, reciti şi rămase cu respiraţia tăiată! Titlul lucrării era: „Cum se poate fura tezaurul unei bănci, când sunt numai doi paznici prezenţi.” Directorul închisorii, un fost militar, citea şi recitea, se oprea din citit ca să-şi revină şi, citea din nou. Lucrarea aceea, scrisă citeţ, îi aducea aminte de dispoziţiile ordinului de atac al unei divizii. John Flack nu uitase nimic, prevăzuse totul. Nu numai că indicase compoziţia medicamentului soporific, cu care să adoarmă pe paznicul, care făcea de serviciu afară, dar mai adăugase şi o notă în josul paginii, notă care avea conţinutul următor: „Dacă nu se poate obţine medicamentul soporific sfătuiesc să se viziteze un medic din cartier, căruia să i se indice următoarele simptome… medicul va prescrie atunci somniferul dorit în soluţie diluată. Se vor procura şase sticle cu preparatul prescris, din care se va putea extrage somniferul necesar după metoda următoare…”

— Ai scris mai multe din acestea, Flack? îl întrebă directorul.

— Ca asta? John Flack ridică cu dispreţ din umeri. Asemenea lucrări fac de plăcere, numai ca să-mi exersez memoria. Am scris până acum şaizeci şi trei de volume asupra aceleiaşi teme. De altfel n-am putut realiza – în tot timpul acestor şase ani, de când sunt aici – nici măcar o singură îmbunătăţire a vechiului meu sistem.

Glumea oare? Să fi fost asta produsul unui creier bolnav? Directorul nu-şi putea forma o părere clară, orişicât era el

de obişnuit cu „pacienţii” săi şi cu felul lor de a fi.

— Doar n-ai vrea să spui că ai scris un lexicon al crimei? îl întrebă el neîncrezător. Unde este?

În loc de a răspunde, Flack zâmbi ironic.

Şaizeci şi trei de volume scrise cu mâna, formau opera vieţii lui Flack. Era unica producţie cu care singur se mândrea.

John îi explică directorului, care cu altă ocazie reluase firul convorbirii avute odată:

— Am dat unui om rutinat o avere pe mână – bineînţeles, dacă va fi un tip energic şi dacă va primi în curând lucrările mele.

— În zilele acestea de invenţii ştiinţifice, ceea ce a fost nou ieri, poate fi vechi azi sau mâine.

Directorul închisorii se îndoia de existenţa acestor lucruri. Trebui însă să-şi schimbe părerea scurt timp după aceea. Scotland Yard, care alerga rar după fantome, trimise pe inspectorul superior Simpson – un om lipsit de orice imaginaţie, ceea ce de altfel îi ajutase la avansare – să vorbească cu John. Convorbirea fu foarte scurtă.

— E vorba de lucrările tale, John. Ar fi regretabil dacă ar intra pe mâini rele. Ravini spune că ai ascuns pe undeva vreo sută de volume.

— Ravini? Bătrânul John Flack rânji de i se văzură toţi dinţii. Ascultă, Simpson! N-ai să crezi că mă veţi putea ţine închis toată viaţa în locul ăsta afurisit? Da?… Ai să te înşeli amar de tot! Într-o noapte am s-o şterg pe tăcute.

— Poţi să i-o spui şi directorului dacă vrei – şi apoi am să vorbesc eu cu Ravini între patru ochi!

Vocea-i devenise tunătoare şi în ochi îi apăruse iar licărirea nebună, pe care Simpson o mai văzuse odată.

— Visezi vreodată treaz, Simpson?… Eu am trei visuri! Am găsit o metodă nouă, ca să pot dispare, luând cu mine un milion. Asta e unul din visurile mele. Dar nu e atât de important. Al doilea vis are de-a face cu Reeder. Din partea mea poţi să-i povesteşti totul lui J. G. Visez să-l întâlnesc

odată – singur – într-o noapte întunecoasă, ceţoasă, când gardienii nu pot spune din ce parte se aud ţipetele. Şi visul al treilea se ocupă cu Ravini. George Ravini are o singură şansă: să moară înainte ca eu să scap de aici.

— Eşti nebun, îl luă gura pe dinainte pe Simpson.

— Păi, de aia sunt aici! îi răspunse John Flack.

Convorbirea cu Simpson şi aceea cu directorul închisorii au fost cele mai lungi pe care le avusese John în interval de şase ani, cât a stat în Broadmoor.

Când nu scria, se plimba prin curtea închisorii cu capul înclinat pe piept şi cu braţele încrucişate la spate. Câteodată se apropia de un loc anumit al zidului împrejmuitor şi se bănuia – cu toate că posibilitatea asta părea exclusă – că arunca scrisori peste zid. Mai probabil era însă că a găsit un curier, care ducea în afară numeroasele sale scrisori cifrate şi-i aducea răspunsurile. John era foarte bun prieten cu paznicul secţiei sale – şi într-o bună zi, paznicul acesta fu găsit cu gâtul tăiat! Poarta secţiei era deschisă larg şi John Flack plecase în lume ca să-şi pună în aplicare „visurile sale”.

CAPITOLUL I.

În drum spre Selford (punctul de legătură al căii ferate vicinale care ducea la Siltbury), Margaret Belman, care şedea în expresul de Sud, se gândea la două lucruri neplăcute. Primul privea bineînţeles schimbările fundamentale ce aveau să intervină în viaţa ei şi celălalt la influenţa lor asupra lui J. G. Reeder, un bărbat de vârstă mijlocie, atât de blând…

Când i-a comunicat că-şi caută o slujbă la ţară, ar fi fost normal să-i arate un mic semn de părere de rău, în tot cazul, ar fi fost indicată, o oarecare indispoziţie; când colo J. G. se arătase mulţumit.

— Mă tem că n-am să pot veni atât de des la oraş, îi spuse fata.

— Îmi pare foarte bine, răspunse Reeder, mai adăugând câteva cuvinte neînsemnate asupra importanţei unor

schimbări de aer şi asupra avantajului ce-l aduce o apropiere de natură. Reeder devenise, într-adevăr, mult mai vesel de cum fusese în ultima săptămână şi această atitudine era ofensatoare.

Margaret se scutură, când îşi aduse aminte de decepţia şi necazul ce-l avusese, Amintirea aceasta îi spulberă gândul să refuze postul ce i se prezenta. Nu-şi închipuia de altfel, deloc, că o slujbă plătită cu şase sute lire pe an, îi va mai cădea vreodată plocon, aşa cu una cu două. De fapt se simţea absolut incapabilă să ocupe un asemenea post de secretară, căci n-avea nici un fel de experienţă în administraţia unui hotel, aşa încât speranţele de a fi angajată erau foarte mici.

Şi italianul, care încercase de atâtea ori să facă cunoştinţă cu ea, era numai una din acele neplăceri zilnice, cu care este atât de obişnuită o fată silită să muncească ca să-şi câştige existenţa.

Azi dimineaţă însă, o urmărise până la gară şi auzise desigur când ea spusese prietenei sale, că se va înapoia cu trenul de 6 şi 15 seara. Dacă s-ar fi adresat unui gardian public, afacerea s-ar fi isprăvit imediat. Dar Margaret nu voia să se expună neplăcerilor unui scandal public şi trebuia să caute să se „aranjeze” singură. Dar asta nu era o perspectivă prea plăcută şi era suficient ca să-i strice dispoziţia unei după-amieze. Şi în ceea ce priveşte pe d-l Reeder…

Margaret Belman încreţi din nou fruntea. Ea avea douăzeci şi trei de ani, deci se afla la o vârstă la care fetele nu mai au interes pentru bărbaţi tineri.

— Pe de altă parte bărbaţii de la cincizeci de ani nu sunt prea atrăgători, şi barbetele d-lui Reeder, care îl făceau să semene cu un pivnicer, îi erau cu totul nesuferite. Altfel Reeder era un om drăguţ…

În momentul acela, trenul intră în staţie şi Margaret se afla pe peronul minusculei gări din Siltbury, mai înainte de

a se fi lămurit, dacă era sau nu îndrăgostită de Reeder, sau dacă numai din amor propriu se supărase pe el.

Vizitiul trăsurii, pe care-l angajase în faţa gării, îşi opri melancolic calul şi arătă cu biciul.

— Asta e drumul cel mai scurt pentru d-ta, domnişoară! Biroul d-lui Daver se află la capătul şoselei!

Vizitiul era un bătrân şiret, care dusese multe reflectante la postul de secretară din Larmes Keep şi presupunea cu drept cuvânt că şi aceasta, cea mai drăguţă dintre toate de până acum, nu venise ca musafir. Mai întâi de toate nu avea bagaj cu ea şi apoi văzuse cum controlorul de bilete alergase după ea, să-i restituie biletul de înapoiere, pe care Margaret uitase să-l ia la ieşirea din gară.

— Nu e mai bine să te aştept, d-ră.?...

— Ba da, răspunse Margaret coborând din vehiculul acela slăbit de bătrâneţe.

— Ai fost chemată?

Vizitiul era o personalitate cunoscută în orăşel şi pretindea oarecare drepturi...

— Te întreb, pentru că au mai venit o droaie de fete nechemate, pe care d-l Daver n-a vrut să le primească. Fetele acelea au citit anunţul şi au venit. Dar în anunţ scria lămurit „oferte scrise”. Mi se pare că am dus vreo duzină de fete, care nu fuseseră chemate. Îţi spun asta numai spre binele d-tale.

Margaret zâmbi.

— Trebuia să le-o spui mai înainte de a se fi urcat în trăsură. Le-ai fi scutit cel puţin de taxa birjei.

— Dar fii liniştit. Eu sunt chemată.

De acolo de unde stătea acum, Margaret putea vedea foarte bine toată proprietatea Larmes Keep, care nu semăna nici cu un hotel, nici cu o pensiune. Partea clădirii care fusese pe vremuri închisoare se deosebea foarte bine de restul clădirii, deşi era şi ea acoperită cu iederă.

Margaret se uita la o pajişte frumoasă, pe care erau aşezate câteva scaune şi mese de trestie; de acolo privirea

ei trecu la o grădină cu trandafiri, care acum în toamnă mai era o minune şi o feerie de culori. În dosul grădinii se afla o pădurice de brazi, care se întindea până la poalele colinelor.

Margaret mai observă în zare o parte din mare şi fumul ce ieşea din coşul unui vaporaş invizibil.

— O adiere de vânt purta mirosul florilor…

— Aşa-i că e admirabil? întrebă ea răsuflând adânc…

Vizitiul îşi exprimă părerea, că „nu e rău” şi-i arătă iar cu biciul biroul d-lui Daver.

— Uite, căsuţa aceea mică pătrată de acolo. A fost clădită abia acum câţiva ani. D-l Daver e scriitor.

Margaret Belman deschise poarta şi sui drumul, care ducea spre lăcaşul sfânt al proprietarului – literat. Pe ambele laturi ale drumului se aflau plantate flori. Îi făcea impresia că merge prin grădina unei case de ţară.

Clădirea secundară avea o fereastră înaltă şi o uşă îngustă, vopsită în verde. După toate probabilităţile Margaret fusese văzută dinăuntrul casei, căci uşa fu deschisă, în clipa în care ea voia să sune.

Persoana care-i deschise uşa, era d-l Daver în persoană. Un bărbat înalt şi slab cam de vreo cincizeci de ani, cu o faţă palidă şi cu un surâs pe buze, ce dădea mutrei sale o aparenţă comică de măscărici. Fetei îi venea să bufnească în râs. Aparenţa era într-adevăr comică. Buza superioară atârna peste cea inferioară şi deşi avea obrazul îngust şi plin de zbârcituri, făcea totuşi impresia figurinelor care se vând pe piaţă ca aducătoare de noroc.

Impresia comică de măscărici era sporită de ochii rotunzi şi holbaţi, de fruntea încreţită şi de un pămătuf de păr în vârful capului.

— D-ra Belman? întrebă el cu oarecare grabă.

Daver era puţin peltic şi avea şi obiceiul să-şi încrucişeze mâinile dând impresia că-l preocupă mult gândul ca să nu displacă.

— Poftim în văgăuna mea, spuse el accentuând ultimul cuvânt atât de mult încât ei îi veni să râdă.

„Văgăuna” era o cameră de lucru foarte comod şi bine mobilată. Unul din pereţi era acoperit eu rafturi pline de cărţi. Daver închise uşa şi-i arătă un scaun.

— Mă bucur că aţi venit. Cum a fost voiajul? Bun bineînţeles, nu-i aşa? Dar Londra?… cald şi… apăsător din păcate – pot să-mi închipui asta. Doriţi o ceaşcă cu ceai?

— Dar, ce mai întreb!

Daver punea întrebările şi răspundea la ele atât de repede, încât Margaret n-avea posibilitatea să scoată o vorbă şi înainte ca ea să-şi fi exprimat dorinţa Daver şi comandase ceaiul.

— D-ta eşti tânără… foarte tânără, spuse el clătinând trist din cap. Douăzeci şi patru – nu-i aşa? Ştii să scrii la maşina de scris? Dar ce întrebare; stupidă! Bineînţeles că ştii!…

— Sunteţi foarte amabil că m-aţi primit, d-le Daver. Nu cred să pot însă corespunde cerinţelor d-vs… N-am nici un fel de experienţă în hoteluri şi, având în vedere salariul, ce vreţi să-i plătiţi, trebuie să presupun…

— Nu vă grăbiţi. Tocmai asta-mi trebuie. De lucru avem foarte puţin, dar şi ceea ce e, mi-e prea mult. Lucrările mele particulare cer toată activitatea mea. Am nevoie de o doamnă care să-mi ţină registrele… care să-mi apere interesele. Cineva în care să mă pot încrede. Eu mă bazez pe impresia ce mi-o face faţa cuiva. Şi d-ta? Cred că corespunzi. De asemenea mă uit şi la scrisul cuiva. D-ta nu? Am publicat trei luni de-a rândul. Am fost nevoit să stau de vorbă cu treizeci şi cinci de aspirante la postul acesta. Imposibil aşa ceva… Şi vocile lor.… Dumnezeule! Groaznic de auzit! Eu judec oamenii şi după vocea lor… Şi d-ta faci desigur la fel. Când ai telefonat lunea trecută mi-am zis: vocea asta-mi place.

Daver îşi împreunase mâinile cu atâta putere încât se albiseră încheieturile degetelor. De data asta d-ra Belman trebui să râdă.

— Dar, d-le Daver, eu n-am idee de meseria asta. Cred că aş putea-o învăţa şi aş dori să capăt slujba – salariul e teribil

de atrăgător!

— Teribil de atrăgător, mormăi Daver. Ce ciudat sună ambele cuvinte unul lângă altul!… Menajera mea. Foarte amabil din partea d-tale d-nă Burton, că ne aduci singură ceaiul.

Prin uşa, care se deschisese intrase o femeie, care purta o tavă de argint; era îmbrăcată cochet în negru şi nu se uita deloc la Margaret, ci aştepta cu o mutră supusă ordinelor d-lui Daver.

— D-nă Burton… d-ra este noua noastră secretară. Trebuie să-i pregăteşti cea mai frumoasă cameră din toată casa… să zicem odaia albastră. DarStai puţin – poate că nici nu-ţi place culoarea, d-ră Belman? Margaret râse.

— Mie îmi place orice culoare… însă nu m-am decis încă…

— Du-te cu d-na Burton. Vizitează casa, biroul d-tale de lucru… odaia d-tale… D-nă Burton, condu pe d-ra!

Daver arătă spre uşă şi mai înainte ca tânăra fată să-şi fi dat seama ce face, ieşise din camera lui Daver împreună cu menajera.

Biroul particular al d-lui Daver era unit cu restul casei printr-un coridor îngust. Prima încăpere în care intrară ambele femei era o sală mare, care ocupa întreaga lăţime a casei.

— Asta e sala banchetelor, explică d-na Burton cu o voce subţire, monotonă. Acum serveşte drept salon. Avem numai trei musafiri. D-l Daver e foarte ciudat. Iarna avem o mulţime de musafiri.

— Trei musafiri numai? Rentează? D-na Burton respiră cu putere pe nas.

— D-l Daver nici nu vrea să-i renteze. Pe el îl interesează numai societatea. A făcut din Larmes Keep o pensiune, numai pentru că-i place să vadă cum vine şi pleacă lumea, fără ca să fie nevoit să vorbească cu ea. Asta e meteahna lui.

— Cam scumpă meteahnă, răspunse Margaret şi d-na Burton trase iar aerul pe nas.

Pe partea cealaltă a holului se afla un salon mai mic, dar mult mai agreabil, care avea ferestre mari cu canaturi, ce dădeau spre grădină. În faţa ferestrelor, la o masă, şedeau trei persoane şi beau ceai. Una din ele era un preot mai în vârstă, cu o faţă serioasă şi aspră. Mânca pâine prăjită, citind într-un ziar clerical. Părea că uitase că şade cu cineva la masă. A doua persoană era o fată tânără, cam de vârsta d-rei Belman, a cărei faţă, deşi extrem de palidă, era totuşi de o rară frumuseţe.

Se uită la vizitatoarea străină numai o clipă, cu ochii ei mari negri.

În faţa ei luase loc un domn cu aparenţă de ostaş.

D-na Burton începu cu descrierea celor trei persoane abia după ce suiră scara care ducea la etajul de sus.

— Preotul e din Africa de Sud, tânăra fată e d-ra Olga Crewe, celălalt domn e colonelul Hothling – aceştia sunt pensionarii noştri.

— Iată şi odaia d-tale, d-şoară.

Camera era într-adevăr un giuvaer. Margaret îşi dorise totdeauna să aibă o astfel de cameră. Încăperea mobilată cu un gust ales, avea ca de altfel toate încăperile în Larmes Keep, o odaie de baie proprie. Pereţii camerei de dormit erau căptuşiţi cu placaje de lemn. Tavanul era prevăzut cu garnituri masive, iar sub parchetul care acoperea podeaua, se putea presupune că se află pardoseală de ciment.

Margaret aruncă o privire circulară şi oftă. O să-i fie foarte greu să respingă oferta. Dar, orişicât se căznea, nu putea să dea de motivul sentimentului ce căuta să o oprească să accepte slujba.

— Ce splendidă încăpere! spuse Margaret, în timp ce d-na Burton se uita cu nepăsare în jurul ei.

— E veche ca toată casa. Mie nu-mi plac casele vechi. Mai înainte locuiam în Brixton… spuse d-na Burton.

Se opri însă brusc din vorbă, respiră iar pe nas şi zornăi cheile pe care le ţinea în mână.

— Aşadar, camera îţi place?

— Mă mai întrebi dacă-mi place? Crezi deci că accept slujba? Nu ştiu încă.

D-na Burton se uită iar prin cameră. Tânăra faţă avea impresia, că voia să spună ceva. La urmă murmură:

— Mâncarea e bună, şi Margaret trebui să râdă.

Revenind în hol, zări din nou pe cei trei pensionari, pe care îi mai văzuse. Colonelul se plimba singur, fata şi cu preotul însă stăteau de vorbă în grădină.

— D-l Daver şedea la masa sa de lucru cu capul rezemat în palmă şi muşca lemnul tocului. Aşa-l găsiră d-na Burton şi Margaret.

— Vasăzică, odaia-ţi place?… Bineînţeles că accepţi… când intri în serviciu? Cred că de luni în opt zile. Pentru mine e o salvare! Ai vorbit cu d-na Burton? O ameninţă şugubăţ cu degetul. Aha! acum înţelegi, că e imposibil să o las pe dânsa să primească pe o ducesă sau să asiste la plecarea unui prinţ? Pot să-i încredinţez d-nei Burton să aplaneze micile certuri, care survin între musafiri? Ai toată dreptatea… aşa ceva nu se poate. Am nevoie de cineva prezentabil. Trebuie! Şi dădu din cap apăsat, uitându-se cu un surâs extaziat la Margaret…

— După cum vezi, suferea şi lucrarea mea din cauza asta. E ceva insuportabil să fi nevoit să-ţi părăseşti ocupaţia, ca să îngrijeşti şi să aranjezi lucruri mici ca de exemplu să întinzi o plasă de tenis şi alte… absolut insuportabil!

— Scrieţi mult după cum se vede, reuşi Margaret să spună în şuvoiul acesta de vorbe. Ea avea impresia că ar fi bine să amâne decizia până-n ultimul moment.

— Scriu foarte mult. Criminalistică. Văd că te interesează. Lucrez acum la o enciclopedie a crimei, spuse el aproape patetic.

— A crimei?

— Da. Asta e una din pasiunile mele. Sunt un om bogat şi-mi pot permite pasiuni. Şi casa asta e un fel de pasiune. Pierd la ea vreo patru mii de lire anual, dar nu-mi pasă. Eu îmi caut şi-mi aleg musafirii. Dacă mă plictiseşte vreunul din

ei, atunci îi spun că trebuie să părăsească casa, că am dat odaia altcuiva. Te întreb, aş putea face aşa ceva cu prietenii sau cunoscuţii mei? Sigur că nu. Oamenii mă interesează, îmi fac plăcere, îmi ţin de urât. Când vii să-ţi ocupi postul?

Margaret ezită… „cred…”

— De luni într-o săptămână. Excelent! Îi luă mâna şi i-o scutură cu putere. Nu ai să te simţi singură la noi. Dacă te plictisesc musafirii mei, atunci poţi să-ţi inviţi prietenii d-tale. Pot să vină oricând ca musafiri. Aşadar pe lunea viitoare!

Margaret coborî poteca şi ajunse zăpăcită la trăsura care o aştepta, mai puţin decisă ca oricând.

— Ai fost angajată, d-ră? o întrebă vizitiul.

— Cred că da, răspunse Margaret, uitându-se înapoi spre Larmes Keep.

Pajiştea era părăsită, dar în imediata lor apropiere se zări o clipă figura unei femei, care dispăru însă imediat în dosul unui rând de boschete de lauri care ducea paralel cu zidul împrejmuitor. Probabil că acolo se afla şi o cărăruie îngustă, pe care mergea d-na Burton, cu faţa ascunsă în mâini şi plângând.

— Asta e menajera – e puţin cam sucită, spuse flegmatic vizitiul.

CAPITOLUL II.

George Ravini era un bărbat drăguţ, după părerea sa proprie chiar un bărbat extrem de atrăgător. Avea părul buclat, de culoare închisă, cu trăsături napoleoniene ale feţei, cu statura zveltă şi prestanţă. Şi dacă adăugăm la toate calităţile acestea, hainele elegante, croite de Saville Row, pălăria cenuşie, bastonaşul de trestie, ghetele de lac şi cei mai fini ciorapi de mătase, atunci avem imaginea fidelă a acestui cavaler fără pereche. Dar cel mai frumos giuvaer erau inelele sale celebre, „inelele norocoase.” Ravini era superstiţios şi avea o mare predilecţie pentru amulete. Pe degetul cel mic al mâinii sale drepte tronau 3 inele de aur şi

fiecare inel avea 3 diamante. Inelele norocoase ale lui George deveniseră proverbiale în Saffron Hill.

De obicei avea pe buze surâsul plictisit al unuia căruia viaţa nu-i mai ascundea nici un fel de secret şi căruia viaţa nu-i putea aduce nimic nou. Surâsul acesta era, de altfel, justificat în parte, căci George ştia tot ce se petrece în Londra, sau ce se va întâmpla. Lumina zilei o văzuse într-o locuinţă mică – mai bine zis o cămăruţă – în Saffron Hill; îşi lărgise apoi orizontul, care împrejmuia copilăria sa şi devenise încetul cu încetul „cineva” în lumea borfaşilor. Din copilul de oameni săraci, care împărţea patul de odihnă cu maimuţele dresate ale tatălui său, se dezvoltase un cavaler elegant, locatarul unei locuinţe nobile în Half Moon Street. Dar nu era numai locatarul locuinţei ci şi proprietarul casei, în care se afla locuinţa. Contul său la banca Continentală era mulţumitor; investise bani în ipoteci, care îi aduceau un venit mai mare decât avea nevoie; un venit şi mai mare îi aduceau cluburile de noapte şi cluburile de joc de cărţi pe care le conducea el şi mai avea şi alte multe venituri lăturalnice, care-i „curgeau” din multe surse deosebite. Vorba lui Ravini era lege în regiunea dintre Leyton şi Clerkenwell, ordinele sale erau executate fără murmur în Fitzroy Square şi nici un alt şef de bandă din Londra, nu şi-ar fi permis să ridice capul fără voia lui George, căci ar fi riscat să se deştepte într-o bună dimineaţă bandajat în spitalul de urgenţă din Middlesex.

George Ravini aştepta răbdător în sala gării Waterloo, se uita din când în când la ceas şi privea cu ochi binevoitori mişcarea din gară.

Ceasul de pe peron arăta şase şi un sfert; se uită din nou la ceasul său propriu, şi scrută mulţimea, care cobora de pe peronul numărul şapte. După câteva clipe zări pe tânăra fată, pe care o căuta. Îşi aranja cravata, îşi puse pălăria puţin mai pe sprânceană şi se îndreptă încet spre ea.

Margaret era mult prea mult ocupată cu gândurile ei proprii, ca să se gândească la tânărul acela elegant, care

încercase de atâtea ori – sub pretextul comun că „trebuie să ne mai fi întâlnit noi vreodată” – să intre cu ea în vorbă. Uitase cu adevărat, în iritaţia ce-i procurase vizita la Larmes Keep, de existenţa acestui admirator încăpăţânat şi nu-i trecea prin minte că acesta ar putea s-o aştepte la gară.

Ravini se opri în loc şi aşteptă până ce Margaret se apropie de el.

— Lui Ravini îi plăceau fete de felul d-rei Belman: fete care se îmbrăcau simplu, îşi scoase pălăria, cu care ocazie inelele norocoase luciră…

— Oh! exclamă Margaret oprindu-se surprinsă.

— Bună seara, d-ră Belman îi spuse George rânjind, de i se vedeau toţi dinţii. Ce întâmplare fericită că te întâlnesc!

Văzând că Margaret vrea să treacă pe lângă el, o porni şi el alături de ea.

— Îmi pare rău că n-am automobilul aici. Aş fi putut să te conduc acasă, începu el să converseze. Am un Rolls nou de tot – zău, o maşină tare drăguţă. O întrebuinţez numai rar – prefer să merg pe jos de la Half Moon Street.

— Te duci acum acolo? îl întrebă ea.

— Drumul d-tale e şi al meu.

Margaret se opri în drum.

— Cum te cheamă?

— Smith – Anderson Smith. De ce?

— Pentru că vreau s-o spun primului gardian pe care-l vom întâlni, răspunse Margaret.

Ravini însă, pentru care asemenea ameninţări erau ceva obişnuit, surâse.

— Te faci de râs, fetiţo! Nu-ţi fac nici un rău şi nu cred că vrei să-ţi vezi numele târât prin ziare. Afară de asta, o să spun că m-ai rugat să merg cu d-ta şi că suntem prieteni buni…

Margaret se uită atent la el.

— Probabil că am să mă întâlnesc acum cu un prieten, care nu o să se convingă cu una cu două de susţinerile d-

tale. Te rog lasă-mă în pace.

George însă declară că preferă societatea ei şi adăugă:

— Ce copilă eşti, d-ră, eu nu fac altceva decât să-ţi spun lucruri obişnuite…

Dar, o mână îi apucă braţul şi i-l întoarse încetişor – şi unde? în gara Waterloo, ziua în amiaza mare, sub privirea a cel puţin doi din tovarăşii săi. Ochii lui Ravini aruncau fulgere.

Şi totuşi, agresorul său părea să fie un om simplu. Era zvelt şi se uita melancolic. Îmbrăcat cu un veston pe care-l închisese până sus, avea pe cap o pălărie înaltă de fetru. Pe nasul cam groscior purta ochelari – aşezaţi cam oblic – ochelari simpli de oţel. Faţa era ornamentată cu barbete gălbui. Pe braţ îi atârna o umbrelă. Amănuntele acestea nu-i interesau însă pe George, care le cunoştea, căci d-l J. G. Reeder, detectiv pe lângă parchetul general, îi era foarte bine cunoscut… Dorinţa de luptă îi dispăru ca prin minune.

— Aaah! Domnul Reeder! spuse el cu o expresie atât de prietenoasă în voce, că părea că e sinceră Ce surpriză plăcută! Îmi dai voie să-ţi prezint pe d-ra Belman?

— Voiam tocmai să mergem împreună la…

— Doar nu la ceai la Flotsam Club? murmura Reeder cu durere în voce. Şi nici la restaurantul Harraby? Numai asta să nu-mi spui, Georgio! Dumnezeule bun! Ce interesant putea să fie! Se uită încântat la italian.

— În clubul Flotsam ai fi putut arăta d-rei odaia în care prietenii d-tale l-au jupuit alaltăieri pe tânărul lord Fallon de trei mii de lire – aşa mi s-a povestit. Iar la Harraby ai fi putut arăta cămăruţa aceea interesantă – unde poliţia poate să intre pe uşa din dos, atunci când consideri util să denunţi pe vreun prieten de al d-tale. Sigur că d-şoara a pierdut mult!

Surâsul de pe buzele lui Ravini nu era în concordanţă cu paloarea feţei lui.

— Ascultă, d-le Reeder…

— Îmi pare rău, Georgio. D-l Reeder clătină trist din cap. Timpul meu e preţios. Am numai un minut disponibil pentru d-ta ca să-ţi comunic că d-ra Belman e o prietenă specială a mea. Dacă întâmplarea de azi se va repeta, cine ştie ce s-ar putea întâmpla! După cum ştii, sunt un om răutăcios! Se uită gânditor la italian şi continuă. Aş dori să ştiu dacă într-adevăr răutatea mă opreşte să-ţi spun ceva interesant, care-mi stă pe limbă. Sufletul omului e lucru ciudat şi complicat, d-le Ravini. În fine, n-am timp mai mult. Trebuie să plec. Complimente colegilor d-tale şi dacă bagi de seamă, că cineva de la Scotland Yard se ia după d-ta, nu te supăra pe el. Bietul om nu-şi face decât datoria. Şi nu uita ceea ce ţi-am spus referitor la tânăra d-ră!

— N-am spus nimic d-rei, ce orice cavaler n-ar putea spune.

Reeder se uită chiorâş la Ravini.

— Dacă ai fi făcut altfel, te puteai aştepta să mă revezi astă-seară şi atunci n-aş fi fost singur. În cazul acela – vorbea foarte confidenţial – voi aduce cu mine destui bărbaţi voinici care vor fi în stare să-ţi ia cu forţa cheile de la safe-ul de la banca Fetter Lane.

Mai mult nu-i spuse Reeder lui Ravini, care se clătină ca un om beat, când auzi ameninţarea asta. Mai înainte ca să-şi fi revenit, J. G. Reeder şi însoţitoarea sa dispărură în mulţime.

CAPITOLUL III

— Un bărbat foarte interesant! spuse Reeder d-rei Margaret, în automobilul care tocmai trecea peste podul Westminster. E într-adevăr omul cel mai interesant, pe care-l cunosc în momentul de faţă. Aş dori însă să nu poarte inelele cu diamante.

Se uită chiorâş la însoţitoarea lui…

— Ei bine… ţi-a plăcut casa?

— E splendid acolo, spuse Margaret, fără a fi însă, prea încântată. Dar e prea departe de Londra.

Reeder se întrista deodată.

— N-ai acceptat postul? întrebă el îngrijorat.

Margaret se întoarse spre el şi-i spuse cu reproş:

— Îmi vine să cred, că ţi-ar părea mai bine să mă vezi plecând decât venind.

Spre surprinderea sa, Reeder se roşi ca focul.

— Cum?… bineînţeles că… n-aş dori asta… Dar îmi pare să fie o slujbă bună, chiar de ar fi numai temporară. Clipind din ochi, continuă: Ai să-mi lipseşti, ai să-mi lipseşti mult, d-ră… hm… Margaret. Am devenit… (înghiţi în sec) atât de buni prieteni, dar asta… însă o anumită chestiune mă obsedează, vreau să zic, sunt cam neliniştit…

Reeder se uită de la o fereastră a automobilului la cealaltă, ca şi când ar fi presupus că pe scara maşinii s-ar afla un spion şi continuă cu voce înceată:

— N-am vorbit niciodată cu d-ta, dragă… hm… d-ră Margaret, asupra amănuntelor neplăcute ale meseriei mele. Există, mai bine zis a existat un anumit domn cu numele de Flack, F-l-a-c-k silabisi el. Nu-ţi aminteşti? o întrebă el cu asiduitate. Dar ea clătină din cap în sens de negare. Speram că ai să-ţi aduci aminte de numele acesta. Citim doar atât de multe în ziare despre asemenea lucruri… Dar, acum cinci ani erai încă un copil.

— Foarte amabil, surâse Margaret, dar acum cinci ani eram deja mare, aveam optsprezece ani.

— Într-adevăr? se miră Reeder. Mă surprinde. Ei bine, d-l Flack, era una din acele persoane despre care se citeşte atât de mult în romanele senzaţionale, ai căror autori nu prea au în vedere posibilităţile şi faptele precise ale vieţii omeneşti. Flack era un maestru al crimei, întemeietorul unei… hm… societăţi sau, cum s-ar spune în limbajul comun, unei bande de criminali.

Reeder oftă şi închise ochii, ceea ce făcu pe Margaret să creadă că se roagă lui Dumnezeu pentru salvarea sufletului criminalului.

— Un criminal strălucit… e groaznic, dar trebuie s-o admit, că am o admiraţie involuntară pentru el. După cum

vezi şi după cum ţi-am spus-o deseori, şi eu am o predispoziţie criminală. Dar Flack era nebun!

— Toţi criminalii sunt nebuni. Asta mi-ai spus-o de asemenea de multe ori, răspunse Margaret aspru, căci nu-i plăcea deloc că discuţia deviase de la propriile ei chestiuni.

— Dar Flack era într-adevăr nebun, spuse Reeder foarte serios şi duse degetul la frunte. Tocmai nebunia sa a fost salvarea lui. A comis faptele cele mai nebuneşti însă cu şiretlicul nebunului. A ucis doi poliţişti ziua în amiaza mare, într-una din străzile cele mai animate din City, şi a scăpat. La urma urmei tot l-am prins… bineînţeles. Noi prindem totdeauna asemenea oameni… hm… eu am dat ajutor. M-am gândit la Flack deoarece Ravini a fost acela care ni l-a trădat, în schimbul sumei de două mii de lire. Eu am mijlocit afacerea. Ravini, ce-i drept, este şi el un criminal, şi…

Margaret se uita cu gura căscată la Reeder.

— Italianul? Imposibil!

— Da. Da. Ravini era în legătură cu banda lui Flack şi a aflat din întâmplare unde stă ascuns bătrânul John Flack. L-am prins pe bătrânul John pe când dormea… Reeder oftă din nou. John s-a exprimat foarte urât despre mine. Oamenii care sunt arestaţi exagerează totdeauna greşelile acelora care… hm – îi arestează.

— A fost judecat?

— A fost dat în judecată pentru omor. Dar bineînţeles… era nebun. Vinovat, însă nebun sună sentinţa. Şi l-au dus atunci la închisoarea de nebuni din Broadmoor.

Reeder dus pe gânduri, se căută prin buzunare, scoase un pacheţel de ţigarete, luă una şi ceru voie să şi-o aprindă. Margaret se uită la ţigareta care atârna tristă, în colţul gurii lui Reeder. Privirea lui sobră era îndreptată prin fereastra maşinii spre verdeaţa din parc şi părea aprofundat în contemplarea naturii.

— Dar ce legătură e între toate astea şi mine, sau noua mea slujbă?

Reeder se întoarse spre ea.

— D-l Flack e un om foarte răzbunător. Un om într-adevăr excelent, îmi pare rău că trebuie să admit acest lucru. Şi acum are ceva contra mea, şi aşa cum e el, va afla în curând, că eu… hm… că… d-ta îmi eşti foarte dragă, d-ră Margaret.

Acum înţelese d-ra Belman. Totul i se lămuri. Purtarea ei faţă de el se schimbă brusc şi-l apucă de braţ.

— Înţeleg! Vrei să plec din Londra. Vrei să fiu departe, dacă se va întâmpla ceva. Dar ce se poate întâmpla? E doar închis în Broadmoor?

Reeder se scarpină pe bărbie şi se uită cu atenţie la plafonul automobilului:

— A fugit de acolo acum o săptămână. Cred că acum e în Londra.

Margaret Belman simţi cum i se taie respiraţia

— Ştie italianul, vreau să zic Ravini… de asta?

— Nu încă. Cred însă că o s-o afle curând. Da, da, o s-o afle în curând, O săptămână mai târziu – Margaret Belman plecase între timp la Larmes Keep, ca să-şi ia slujba în primire – dispăruseră toate îndoielile lui Reeder referitor la locul unde s-ar putea afla John Flack.

Margaret Belman se cam certase cu Reeder, chiar în preziua plecării ei din Londra, pe când dejunau împreună. Cearta începu mai întâi cu o glumă – deşi Reeder numai pentru glumă nu era dispus în ziua aceea – şi anume cu propunerea pe care o făcuse d-ra Belman. Reeder se opuse. De unde luase Margaret curajul să-i spună că el – Reeder – e de modă veche, n-ar fi putut spune. De spus, i-a spus-o însă.

— Natural că ai putea să-ţi razi barbetele, spuse fata cu ironie, ai arăta cu cel puţin zece ani mai tânăr.

— Nu cred, draga mea… d-şoară… hm… Margaret, că aş arăta cu zece ani mai tânăr, răspunse Reeder.

O încordare oarecare rămase între ei şi d-ra Belman plecă cam indispusă la Siltbury. Totuşi, sufletul ei era şi mai plin de el, mai ales când i se lămuri că dorinţa lui ca ea să

părăsească Londra era dictată de grija ce-o purta pentru siguranţa ei. Abia când se apropiase de locul de destinaţie îi veni în minte că şi Reeder se găsea într-un mare pericol. Trebuia neapărat să-i scrie imediat şi să-i spună că-i pare rău de scena petrecută între ei. Se gândea cine ar putea să fie acel Flack. Numele îi era cunoscut, deşi, pe timpul când banda lui Flack ţinea lumea în agitaţie, ea nu se interesa de asemenea lucruri.

D-l Daver, care arăta azi mult mai sanchiu ca altă dată discuta cu ea, scurt timp după sosirea ei la hotel, ce avea de făcut. Munca ce trebuia s-o depună nu era nici grea, nici prea încâlcită, şi Margaret constată uşurată că de fapt n-avea să se ocupe de conducerea pensiunii. Conducerea o avea d-na Burton.

Personalul hotelului locuia în două căsuţe clădite cam la vreun sfert de milă depărtare de casa principală. Numai d-na Burton locuia în hotel.

— Suntem între noi, spuse d-l Daver. Servitorii sunt o plagă, aşa-i că-mi dai dreptate?… Ştiu asta… Dacă am avea nevoie noaptea de vreun servitor, îl putem chema prin telefon. Grainger, portarul, are o cheie de la uşa din afară. Nu-i aşa că e excelent? Bineînţeles că eşti de aceeaşi părere cu mine.

Convorbirea cu Daver era cam unilaterală, căci răspundea singur la întrebările ce le punea tot el.

Voia tocmai să părăsească biroul d-rei Belman, când aceasta îşi aminti de marea lui lucrare.

— D-le Daver, ştii ceva despre cazul Flack?

Daver încreţi din frunte.

— Flackhs?… Stai puţin; ce vrei să spui cu asta?

Margaret îi silabisi atunci numele.

— Un prieten mi-a povestit de el, zise fata. Am crezut că cunoşti numele. Flack e o bandă de criminali…

— Flack!… Desigur că cunosc numele ăsta.… Ce interesant! Şi d-ta te ocupi cu criminologia?… John Flack. George Flack, August Flack!… Daver vorbea, extrem de

iute, numărând numele fiecăruia pe degetele sale îngălbenite de tutun. John Flack e în închisoare, secţia de nebuni, fraţii, lui au fugit în Argentina. Nişte tipi groaznici, groaznici de tot! Ce organizaţie splendidă e poliţia noastră! Şi mai ales Scotland Yard-ul. Dar bineînţeles… Flack! Îmi dai dreptate, nu-i aşa?

Încreţi iar din frunte şi clătină din cap.

— Credeam că mă voi putea mulţumi numai cu câteva fraze la descrierea acestei „societăţi”, dar materialul meu e din păcate incomplet. Îl cunoşti?

Margaret clătină surâzând din cap.

— Nu. N-am avut plăcerea!

— Nişte oameni groaznici! Nişte creaturi teribile! Dar cine e prietenul d-tale, d-ră Belman?… Mă voi bucura să-i fac cunoştinţă. Poate că-mi va povesti el mai multe despre aceşti oameni.

Margaret auzi vorbele astea cu spaimă.

— Nu cred. E foarte puţin probabil că te vei întâlni cu el, spuse ea în pripă, şi nici nu cred că prietenul meu va vorbi despre asemenea lucruri, dacă te vei întâlni cu el, a fost o greşeală din partea mea să-l aduc în discuţie.

Convorbirea asta i-a dat de gândit d-lui Daver, căci seara, tocmai când se pregătea să părăsească biroul, ca să se ducă să se culce, d-l Daver îi mai făcu o vizită.

— Am recitit rapoartele în privinţa chestiunii Flack şi mă mir că există atât de puţin material. Am la mine o notiţă dintr-un ziar, care scrie că John Flack e mort. Acesta a fost individul, pe care l-au trimis la Broadmoor. E într-adevăr mort?

— N-aş putea să-ţi spun, răspunse ea nu tocmai conform adevărului. Mi s-a povestit de el, numai ocazional.

— Credeam, spuse Daver scărpinându-se pe bărbie, că ţi s-ar fi spus ceva amănunte, care… d-tale… poate să ţi se pară fără importanţă, dar care pentru mine…

Daver ezită aşteptând.

— Ce ţi-am spus, e tot ce ştiu, d-le Daver.

Margaret dormi foarte bine în noaptea aceea. Foşnetul îndepărtat al pomilor şi zgomotul valurilor o legănau în somn.

Lucrul ce avea să-l facă începea pentru ea abia după dejunul pe care-l luă în birou şi consta în controlarea facturilor. După toate aparenţele, d-na Burton, care îngrijise până acum şi de lucrările acestea, ţinuse totul în bună regulă. Margaret se aştepta ca lucrul să devină mai intens abia pe la finele lunii când facturile trebuiau plătite. Corespondenţa însă îi lua cea mai mare parte a timpului. Trebuia să răspundă la vreo sută patruzeci de reflectante la postul pe care-l ocupa ea acum, că slujba era dată. Apoi trebuia să scrie mai multor inşi, care vroiau să vină să locuiască la Larmes Keep. Scrisorile care conţineau dorinţa de a locui la Larmes Keep, trebuiau prezentate d-lui Daver, care era foarte ciudat în privinţa asta. Aşa de exemplu:

— Sfinţia Sa John Quinton? Nu. Nu. Avem deja un popă în casă. Asta ne ajunge. Scrie-i că ne pare rău, dar suntem ocupaţi complet. D-na Bragley ar dori să-şi aducă fata aici? În nici un caz! Nu vreau să fiu deranjat de copii mici; aşa-i că-mi dai dreptate? Văd că şi d-ta judeci tot aşa. Cine e femeia asta?… Vrea să vie aici să se odihnească după cură; adică, e bolnavă? Nu pot să fac din Larmes Keep un sanatoriu; regret.

— Poţi scrie tuturor că n-avem loc până după Crăciun. După Crăciun poate să vină cine vrea căci atunci plec eu în voiaj.

Serile îi aparţineau ei. Putea să se ducă, dacă ar fi vroit, la Siltbury, care avea două cinematografe cu care se mândrea. D-l Daver îi punea în acest scop automobilul hotelului la dispoziţie. Margaret prefera însă să se plimbe prin împrejurimi. Proprietatea era mai întinsă, decât crezuse ea la început. În partea de sud, terenul se întindea jumătate de milă. Graniţa spre vest o formau colinele, de-a lungul cărora se ridicase un perete din pietre de vreun metru înălţime. Peretele acesta era necesar, căci colinele cădeau prăpăstios

vreo două sute de picioare drept în jos pe nişte stânci. Pe teren se începuse amenajarea unui loc pentru golf. Dar se pare că d-l Daver se plictisise înainte de terminarea amenajării.

Cam la o sută de yarzi departe de casă, pe partea dinspre sud-vest se afla un tufiş de rododendron. Examinându-l mai de aproape dădu peste o mică potecă, care o duse pe neaşteptate la un puţ ţărănesc. Zidăria puţului era distrusă, iar gaura era acoperită cu scânduri. Lângă puţ se afla o tăbliţă de lemn, pe care era scris: „Puţul acesta a servit între anii 935 până la 1794. Puţul a fost astupat de către actualul proprietar în anul 1914 luna mai. Astuparea a necesitat o cantitate de una sută treizeci şi cinci căruţe, cu nisip şi pământ.”

Pentru Margaret era o plăcere să stea lângă puţ şi să-şi imagineze ţăranii care s-au perindat sute de ani prin locul unde stătea ea acum. Ieşind din tufiş, dădu peste Olga Crewe, fata cu obrazul palid.

Margaret nu vorbise încă nici cu preotul şi nici cu colonelul. Ea nu-i evitase pe ei şi nici ei pe ea. Pe Olga nu o mai văzuse de atunci şi ar fi evitat-o acum, dacă aceasta n-ar fi venit spre ea.

— D-ta eşti secretara cea nouă, nu-i aşa?

Vocea d-rei Olga era muzicală, atrăgătoare, „dulceagă” se gândea Margaret.

— Da. Eu sunt Margaret Belman.

— Presupun că ştii cum mă cheamă pe mine. N-o să te plictiseşti aici?

— Nu cred, răspunse Margaret zâmbind. Găsesc că e un locşor admirabil!

Privirea Olgăi zbură scrutătoare asupra priveliştii.

— Ai dreptate. E splendid. Foarte frumos… Dar şi frumuseţea te plictiseşte cu timpul.

Margaret se miră.

— Eşti de mult aici?

— De fapt sunt aici de când eram copilă. Credeam că Joe ţi-a povestit asta, căci e un vorbăreţ sadea.

— Joe?

— Vizitiul care adună noutăţi şi le vinde mai departe.

Olga se uită la casă şi încreţi fruntea.

— Ştii cum i se spunea casei înainte vreme? „Casa lacrimilor! Le château des Larmes!”

— De ce?

Olga ridică din umeri.

— Presupun că e o tradiţie, încă de pe timpul baronului Augernvert, care a clădit casa. Localnicii i-au schimbat numele în Larmes Keep – locaşul lacrimilor… Ar trebui să vizitezi odată celulele subterane.

— Există aşa ceva?

— Dacă ai vedea celulele, lanţurile şi inelele din pereţi, precum şi urmele picioarelor goale pe pardoseala netezită, atunci ai putea ghici cum s-a ajuns la numele ăsta.

Margaret se uită spre Larmes Keep. Soarele coborâse în dosul zidurilor şi grămada aceea de piatră făcea, în coloritul roşu al razelor de soare, o impresie sobră, plină de mistere.

— Într-adevăr sinistru… exclamă Margaret cutremurându-se.

Olga Crewe râse.

— Ai văzut stâncile? o întrebă ea pe Margaret conducând-o până la parapetul de cărămidă. Rămaseră acolo cam un sfert de oră, cu braţele rezemate pe zid şi contemplând prăpastia de sub ele.

— Angajează ocazional pe cineva, care să te ducă cu barca în jurul fiordului. Stâncile par găurite: atâtea peşteri au. Una din aceste peşteri începe la Ţipătul stâncii şi duce până sub celule. La reflux, peştera aia e sub apă. Mă mir, că Daver nu scrie o carte despre asta.

În vocea ei răsuna un ton de batjocură fină, care surprinse pe Margaret.

— Uite, colo trebuie să fie intrarea, strigă ea… arătând spre un vârtej de apă care se întindea până la stâncă.

— Da, răspunse Olga. Dacă apa ar fi umflată, ai observa vârtejul.

Întorcându-se apoi subit spre Margaret, o întrebă dacă a văzut deja ştrandul şi baia. Locul acela era împrejmuit cu pomi şi pavat cu plăci de faianţă albastră.

— Nimeni nu se scaldă aici, afară de mine. Daver ar muri numai la gândul că ar trebui să sară în apă.

Ori de câte ori amintea numele lui Daver, se simţea în tonul vocii ei o expresie de dispreţ. Dar această expresie se simţea şi atunci când pomenea de ceilalţi musafiri. În timp ce se apropiau de casă, Olga exclamă fără tranziţie:

— În locul d-tale nu i-aş povesti lui Daver prea multe, lasă-l mai bine pe el să vorbească.

— Ce vrei să spui cu asta? întrebă Margaret liniştită; dar Olga o părăsi, fără să mai scoată o vorbă şi se îndreptă spre colonelul care le aştepta fumând o ţigară.

Casa lacrimilor!

Margaret se gândea la numele acesta pe când se pregătea să se culce şi cu toată prezenţa de spirit ce o avea, o trecu un fior rece.

CAPITOLUL IV.

Gardianul care făcea serviciul pe Bennet Street, colţ cu Hyde Lane, era stăpân pe porţiunea aceea de loc. Era cam pe la trei dimineaţa; aerul era liniştit, dar apăsător. Undeva prin sudul Londrei se descărcă o vijelie; se auzea zgomotul tunetelor şi al descărcărilor atmosferice. Toţi – atât cei buni, cât şi cei răi, dormeau în Mayfair – cu excepţia lui J. G. Reeder, păzitorul legilor şi spaima criminalilor. Gardianul Drye zări lumină în dosul perdelei şi surâse cu bunăvoinţă. Liniştea era atât de mare, încât auzind zgomotul produs de o cheie introdusă în broască, întoarse capul, deoarece credea că zgomotul provenea de lângă dânsul. Dar uşa casei din imediata sa apropiere rămase închisă. Zări însă, pe treptele unei case mai îndepărtate o femeie sumar îmbrăcată.

— Gardist!

Vocea suna înceată dar foarte insistent. Drye se grăbi într-acolo, mai iute decât suntem obişnuiţi cu graba poliţiştilor.

— S-a întâmplat ceva, d-ră?

Obrazul d-şoarei era „aranjat”. Drye avea experienţă în asemenea lucruri. Obrajii erau fardaţi, ca şi buzele, care luceau de roşii ce erau; luciu surprinzător mai ales la un om căruia îi e frică. Drye presupunea că în împrejurări normale, fata era drăguţă, dar nu-şi putu forma nici o părere asupra vârstei ei. Era îmbrăcată cu un capot negru şi lung, care era încheiat până sub bărbie. Afară de aceasta, Drye mai băgă de seamă că mâna cu care se ţinea de clanţă strălucea în bătaia luminii felinarelor de pe stradă.

— Nu ştiu… precis. Sunt singură în casă… şi mi s-a părut… că am auzit ceva.

Toate acestea le spuse într-un suflet. După toate aparenţele îi era o frică groaznică.

— Nu aveţi servitori în casă?

Gardianul fu surprins şi cam neliniştit.

— Nu. Am venit abia pe la miezul nopţii din Paris – am închiriat casa cu mobilă cu tot – şi mă tem că servitorii au uitat data venirii mele. Eu sunt Lady Granville Fornese.

Drye îşi amintea că mai auzise numele acesta, un nume cu răsunet, ca numele unei personalităţi de marcă. Bennet Street era un cartier în care locuiau „asemenea” personalităţi.

Poliţistul se uită atent în holul întunecos.

— Dacă vreţi să aprindeţi lumina, am să cercetez eu cauza zgomotului.

„Lady” clătină din cap. Drye simţea cum tremură.

— Lumina e deranjată… tocmai acest fapt m-a speriat atâta. La ora unu când m-am culcat, lumina funcţiona încă. Ceva m-a deşteptat din somn… nu ştiu ce… am vrut să aprind lampa de pe noptieră… dar n-a mers. Aveam din fericire în geantă o lampă electrică şi am putut face lumină.

Se opri din vorbă şi surâse. Drye văzu cum se uita cu frică…

— Am văzut… nu ştiu ce era… o umbră neagră, ca şi când cineva se târa de-a lungul peretelui. Deodată a dispărut… Uşa camerei mele era dată de perete… Şi eu am încuiat-o înainte de a mă culca…

Gardianul deschise larg uşa şi lumină tot holul cu lampa sa electrică. Lângă perete era o măsuţă mică, pe care se afla un aparat telefonic. Drye ridică receptorul dar telefonul nu funcţiona.

— E… dar se opri şi ascultă.

Undeva sus, se auzea un zgomot slab – scârţâitul unei plăci de parchet, d-na Fornese stătea încă în uşă.

— Aveţi cheia uşii de la intrare? o întrebă gardianul revenind la ea.

D-na Fornese clătină din cap negativ.

Drye puse atunci zăvorul.

— Trebuie să telefonez din altă parte. E mai bine pentru d-vs.

Dar ce era mai bine pentru ea? Drye era un simplu gardian şi nu ştia ce să facă faţă de situaţia delicată în care se afla…

— Nu vă puteţi duce deocamdată în altă parte, la cunoscuţi?

— Nu, răspunse d-na Fornese cu tărie. Dar nu locuieşte peste drum d-l Reeder? Mi s-a povestit că…

În casa de peste drum ardea lumină… Drye se uită cam îndoielnic într-acolo. Se ştia că acolo se află locuinţa elegantă a unui domn, care era superior în rang colonelului de poliţie. Casa din Bennet Street numărul şapte fusese împărţită de curând în mai multe locuinţe şi într-una din ele se mutase d-l Reeder. Nimeni nu ştia de ce se mutase Reeder în cartierul acela nobil şi elegant. Criminalii, ce-i drept, îl considerau ca fiind extrem de bogat; fără îndoială că era bine situat.

Gardianul ezită o clipă. Căută apoi prin buzunare o monedă de valoarea cea mai mică şi o aruncă în fereastra luminată a casei din Bennet Street numărul şapte; doamna

rămăsese în pragul uşii aşteptând. Fereastra luminată fu deschisă imediat.

— Scuzaţi-mă, d-le Reeder, n-aş putea să vă vorbesc o clipă?

Capul şi umerii d-lui Reeder, care apăruseră în pervazul ferestrei dispărură şi Reeder se arătă în stradă imediat după aceea, îmbrăcat complet, aşa că se putea crede că a aşteptat invitaţia gardianului. Haina îi era încheiată la toţi nasturii, pălăria tare se mutase spre ceafă iar pe nas se legănau o pereche de ochelari, prin care nu se uita de altfel niciodată.

— S-a întâmplat ceva?

— Îmi daţi voie să telefonez de la dvs.? Acolo peste drum locuieşte o doamnă… Fornese… singură… a auzit pe cineva mergând prin casă… şi eu am auzit…

Fu întrerupt de un ţipăt înăbuşit, urmat de pocnitura uşii casei de la numărul patru care fu închisă cu violenţă. D-na Fornese dispăruse.

D-l Reeder „zburǎ” peste stradă. Ajuns la uşă se aplecă, deschise clapa cutiei cu scrisori şi trase cu urechea. Nu se auzea decât tic-tac-ul îndepărtat al unui ceasornic.

— Hm, făcu Reeder scărpinându-şi gânditor bărbia. Hm, povesteşte-mi… te rog… încă o dată ce s-a petrecut…

Gardianul repetă totul ceva mai precis.

— D-ta ai pus zăvorul ca să nu poată fi închisă uşa? Foarte bine.

D-l Reeder încreţi din frunte. Fără a scoate o vorbă, trecu din nou strada, se urcă în locuinţa sa, deschise un sertar lateral al biroului său şi scoase de acolo o geantă de piele care conţinea mai multe instrumente şi unelte. Reeder alese trei instrumente de oţel, care arătau ca nişte cârlige; băgă unul dintre ele într-un mâner de lemn şi reveni la gardian.

— Mă tem… că asta e… nu vreau să zic „contra legii” căci cineva în situaţia mea nu e în stare să comită o faptă nelegală… să zicem „neobişnuit”!

Vorbind aşa cu voce înceată, ca şi când şi-ar cere scuze, lucra la broasca uşii învârtind instrumentul când la dreapta, când la stânga, reuşind în cele din urmă să deschidă uşa.

Luă lampa electrică din mâna poliţistului şi lumină holul de jur împrejur. Nu se mişcă nimic. Lumină scara şi ascultă cu capul plecat. Neauzind nimic se apropie fără zgomot.

Gangul mergea de la piciorul scării la o uşă care ducea probabil spre încăperile servitorilor.

Gardianul se miră că d-l Reeder cercetă mai întâi această uşă. Ea era încuiată. Reeder se aplecă şi privi prin gaura cheii.

— A fost cineva… sus? începu să vorbească gardianul cu ezitare.

— Da. A fost cineva sus, repetă d-l Reeder, care se gândea la altceva. Ai auzit troznind parchetul, mi se pare.

Se înapoie la scară şi se uită în sus. Lumină apoi podeaua.

— Nu e rumeguş pe jos. Vasăzică n-a întrebuinţat metoda asta.

— Să mă duc sus, domnule? întrebă Drye şi ridică piciorul, dar fu tras înapoi de Reeder, cu o putere pe care nimeni n-ar fi bănuit-o în omul acela cu aparenţa obosită.

— Mai bine nu, amice. Dacă „doamna” e sus, atunci ne va auzi vocea. Dar nu e sus.

— Poate e în bucătărie? întrebă uluit poliţistul.

D-l Reeder clătină cu tristeţe din cap.

— Din nefericire, femeile moderne nu-şi pierd timpul prin bucătărie, spuse el însoţind vorbele cu un gest de nerăbdare. Era însă greu de spus, dacă gestul acela era în legătură cu părerea lui asupra calităţilor casnice ale femeilor moderne. Reeder era complet adâncit în gânduri. Îndreptă iar lumina lămpii spre uşă.

— Îmi închipuiam eu asta spuse el uşurat. Dă-mi te rog unul din bastoanele de acolo.

Gardianul îi îndeplini porunca şi-i aduse un baston lung din lemn de nuc cu mânerul îndoit.

După ce-l examina câtva timp, continuă:

— Bastonul e plin de praf şi a rămas de la fostul proprietar. Bastonul a fost cumpărat din Elveţia.

— Probabil că nu te interesezi de poveşti detective şi n-ai auzit de acela ale cărui metode le imit eu acum.

— Nu domnule, răspunse Drye, care nu înţelegea nimic din toate astea.

Reeder examina bastonul încă o dată.

— Păcat că nu e o undiţă. Rămâi aici şi nu te mişca!

Se furişă apoi în genunchi pe scară în sus, gesticulând cu bastonul ca un caraghios. Ţinea bastonul cu mâna întinsă. Se târî din ce în ce mai sus…

— N-aş putea… începu gardianul, dar fu întrerupt de o explozie asurzitoare.

Aerul se umplu deodată cu praf şi fum; se auzi troznet de lemn şi se împrăştie un miros de praf de puşcă. Zăpăcit şi incapabil să se mişte, gardianul se uită la Reeder, care şedea pe scară şi îşi curăţa haina de bucăţele de lemn şi praf.

— Poţi să vii acum la mine, spuse Reeder liniştit.

— Ce… ce a fost asta? bâlbâi gardianul.

Duşmanul jurat al tuturor criminalilor îşi şterse pălăria cu multă îngrijire. Drye nu-l putea vedea însă, din cauza întunericului.

— Vino încoace.

Drye se repezi în sus pe scară şi îl urmă pe Reeder pe coridorul larg până ce acesta se opri în faţa unui instrument curios care nu era altceva, decât o armă construită şi aşezată în aşa fel că glontele tras din ea, trebuia să nimerească pe acela care urcă scara.

— Perpendicular pe scară, explică d-l Reeder, era întins un şnur negru. Oricine ar fi rupt sau ar fi atins acest şnur, ar fi făcut ca arma să se descarce.

— Dar… însă… femeia aceea? Reeder tuşi.

— Nu cred că se mai găseşte pe aici. Presupun că a şters-o prin uşa din dos. De fapt, îmi pare rău de ea – aventura aceasta s-a petrecut cam târziu aşa că nu mai poate să

apară în ziarele de dimineaţă ştirea că n-am murit… Astfel că dama aceea va aştepta până la apariţia ediţiei a doua ca să aibă această decepţie.

Gardianul răsuflă adânc.

— Mi se pare că trebuie să raportez cele întâmplate, domnule.

— Şi eu cred asta, oftă d-l Reeder. Şi încă ceva, cheamă-l pe inspectorul Simpson la telefon şi spune-i să vină aici, căci vreau să-i vorbesc.

Gardianul ezita încă.

— N-ar fi mai bine dacă am percheziţiona mai întâi casa? Poate că femeia a fost îndepărtată de hoţi.

Reeder clătină însă din cap.

— Nici o femeie n-a fost îndepărtată, spuse el cu tărie. Singurul lucru ce a fost îndepărtat cu adevărat, este una din teoriile de predilecţie ale lui Simpson.

— Dar… d-le Reeder, pentru ce a venit femeia aceea la uşă?

D-l Reeder îl mângâie pe braţ – aşa cum o mamă îşi mângâie copilaşul care i-a pus o întrebare năstruşnică.

— Femeia aceea a aşteptat o jumătate de ceas la uşă; o jumătate de ceas încheiată, dragul meu, şi spera – contra oricărei logici – că îmi va atrage atenţia. Am observat-o de la una din ferestre, care… hm… nu era luminată. N-am vrut să mă vadă pentru că… hm… am dorinţa vie să mai trăiesc încă un timp oarecare.

Şi Reeder se retrase în locuinţa sa.

CAPITOLUL V.

Reeder explică inspectorului Simpson, care-l vizită îndată, motivele unor anumite prezumţii.

Reeder îşi scosese ghetele şi îmbrăcase o pereche de pantofi de catifea curios pictată. În colţul buzei îi atârna o ţigaretă.

— Nu admit o clipă măcar, că prietenul meu Ravini are vreun amestec în atentatul acesta. Ravini nu lucrează aşa de… hm… fin, afară de asta n-are decât foarte puţină

imaginaţie şi nu e deloc inteligent. Vei afla odată, că atentatul acesta a fost plănuit de mult timp, cu toate că a fost pus în aplicare abia azi. Casa cu numărul 307 din Bennet Street aparţine unui domn bătrân care trăieşte mai ales în Italia. Casa asta se închiriază mobilată de mulţi ani. E nelocuită abia de o lună.

— Presupui deci, că indivizii aceia oricare ar fi ei, au închiriat locuinţa…

Reeder clătină din cap în sens negativ.

— Mă îndoiesc şi de aceasta. Probabil că au avut permisiunea să viziteze locuinţa şi au scăpat într-un fel sau altul de administratorul ei. Ei ştiau că am să fiu astă-seară acasă. Căci stau totdeauna acasă, de când…, d-l Reeder tuşi jenat…, o prietenă bună a mea, a părăsit Londra. Nu mă duc singur nicăieri. Nu-mi place.

Pe obrazul lui flutură un surâs şi spre spaima lui Simpson… Reeder se roşi.

— Acum câteva săptămâni, continuă el încercând în zadar să apară indiferent, luam masa în oraş, mă duceam la vreun concert sau la vreun teatru să văd o melodramă pentru care am o predilecţie atât de mare.

— Pe cine bănuieşti? îl întrebă Simpson, care nu fusese chemat cu noaptea în cap ca să discute calităţile unei melodrame. Pe cine bănuieşti? Pe Gregory, sau pe Donovan? Aceştia erau capii a două bande care aveau destule motive să nu fie mulţumiţi nici de Reeder şi nici de metodele lui.

Reeder clătină iar din cap.

— Pe niciunul din ei. Cred, mai bine zis sunt sigur, că în cazul de faţă, trebuie să revenim la „afaceri” vechi de tot!

Simpson holbă ochii.

— Doar nu vrei să spui că Flack?… întrebă el neîncrezător. Flack se ţine la adăpost… ăsta nu începe atât de curând ceva…

Reeder dădu din cap.

— John Flack. Cine altul ar fi putut concepe un astfel de plan? Şi cine altul l-ar fi putut pune în aplicare, decât el? Un

plan detaliat atât de artistic! Şi apoi d-le Simpson – Reeder se aplecă spre el şi-l atinse cu degetul pe piept – de când Flack a fost internat la Broadmoor, nu s-a mai petrecut în Londra nici o crimă mai de seamă. Într-o săptămână o să avem cea mai mare crimă din câte s-au întâmplat până acum! Creierul său nebun o şi pregăteşte!

— Flack şi-a terminat cariera, spuse Simpson încreţindu-şi fruntea.

Reeder zâmbi.

— Să avem răbdare. Mica aventură de astă noapte e numai un foc orb. O nimica toată. Dar… sunt foarte mulţumit că nu mănânc zilele astea… hm… în oraş. Pe de altă parte însă, se ştie că prietenul nostru Georgio Ravini, ia masa cu predilecţie în oraş… Te-ar deranja să întrebi secţia din Vine Street, dacă li s-au raportat oarecari nenorociri?

Circumscripţia din Vine Street, unde se cunoaşte în amănunt felul de trai al unor anumiţi oameni, făcu imediat cunoscut că George Ravini părăsise Londra. Se zicea că a plecat la Paris.

— Drăguţul de el, spuse Reeder în felul său neglijent şi indiferent. E foarte cuminte din partea lui Georgio şi ar fi şi mai cuminte dacă ar rămâne definitiv acolo.

Simpson se sculă de pe scaun şi se scutură. Inspectorul era un om voinic şi curajos, care avea obiceiul acesta curios.

— Mă duc la prefectură să raportez cele petrecute. Poate că totuşi n-a fost Flack. John e şeful unei bande de tâlhari şi nu poate începe nimic fără ea. Oamenii săi sunt împrăştiaţi în toată lumea. Cei mai mulţi sunt în Argentina…

— Ha! ha! râse Reeder.

Râsul acesta n-avea nici urmă de veselie în el.

— De ce râzi? Reeder se scuză imediat.

— A fost un râs mai mult… sceptic. Argentina? Parcă tâlharii se duc într-adevăr în Argentina…. exceptând bineînţeles tâlharii descrişi în romanele acelea splendide pe care lumea le citeşte în tren! Presupunerea aceasta e o tradiţie încă de pe timpul când între ambele ţări nu existau

tratate de extrădare. Răspândiţi în toată lumea?!... Posibil! Aştept cu nerăbdare ziua când îi voi avea pe toţi sub un singur acoperiş. Dimineaţa aceea o să fie tare plăcută pentru sufletul meu, d-le Simpson, când voi putea să alerg prin galeriile închisorii şi să mă uit prin pătrăţelele mici ale uşilor şi să-i văd pe iubiţii mei cum cos saci poştali!... Nu există ocupaţie mai liniştitoare pentru nervi, decât cusutul! Între timp ia însă seama la băncile d-tale!

— Bătrânul John Flack are deja şaptezeci de ani şi nu mai are timp de pierdut.

— Zilele ce vin ne vor arăta cum se scrie istoria în City. Aş vrea sa ştiu unde l-aş putea găsi pe d-l Ravini!

* *

George Ravini nu aparţinea acelui fel de oameni, a căror fericire atârnă de părerea pe care o aveau semenii săi despre el; altfel şi-ar fi petrecut toată viaţa în tristeţe. Acum, tocmai în locuinţa sa din Half Moon Street, discuta despre interesanta personalitate a lui Reeder, la un pahar cu vin şi fumând o ţigară excelentă. Locuinţa sa era un mic cămin, însă încărcat cu de toate. Deviza de predilecţie a lui Ravini era: cei mai bun dintre cele bune, şi din aceasta cât mai mult posibil! Salonul său reamintea ceasornicele cele mari franceze, supraîncărcate cu aur şi email. Peste tot aur şi email, dacă nu era mătase sau pluş.

— Tocmai explica lui Lew Steyne, un fel de „locotenent” al său:

— Dacă bătrânul ăla cum naiba-i zice, ar şti într-adevăr numai jumătate din ce spune că ştie, atunci aş pleca imediat cu trenul la Bordighera. Dar Reeder blufează. E şiret el, nu e vorba, dar tot aşa e mai mult sau mai puţin oricare copoi pe care-l întâlneşti!

— Reeder poate să mai înveţe ceva de la tine, răspunse Lew linguşitor. Ravini surâse plin de mândrie răsucindu-şi mustăcioara...

— Nu m-aş mira deloc dacă acest cavaler bătrân s-ar prăpădi după fată. Mai şi decembrie, poţi să-ţi imaginezi o

astfel de împerechere?

— Cum arată fata? întrebă Lew. N-am văzut-o încă.

Ravini îşi sărută transportat vârful degetelor.

— Pe mine nu poate în nici un caz să mă sperie d-l Reeder – tu, Lew, ştii cum sunt eu. Dacă vreau să am ceva, nu mă las până ce nu îl am. N-am văzut încă aşa o fată. „Doamnă” din cap până-n picioare şi aşa mai departe. Nu pot înţelege ce a găsit în paraliticul ăla!

— Femeile sunt curioase, opina gânditor Lew, nici nu-ţi vine să crezi că o dactilografă să te trateze pe tine cu un refuz.

— Refuz? Prostie! Nu i-am fost prezentat, asta-i totul. Dar n-avea grijă, o să vină şi asta. Unde e acum?

— În Siltbury, răspunse Lew.

Scoase din buzunar o bucată de hârtie, o desfăcu şi citi cuvintele scrise cu creionul.

— Larmes Keep, Siltbury – în sudul Angliei. Am urmărit-o când a plecat din Londra. Bătrânul Reeder a condus-o la gară şi făcea o mutră tot aşa de veselă, ca şi o pisică pe care o scalzi.

— Într-o pensiune? Ciudată ocupaţie!

— E secretară, repetă Lew pentru cel puţin a patra oară, căci Ravini era dintr-acei oameni cărora le place să li se repete de nenumărate ori unul şi acelaşi lucru.

— Casa nu e o pensiune obişnuită – e numai pentru oamenii bogaţi. O cameră costă douăzeci de lire pe săptămână şi zici bogdaproste dacă te primeşte.

Ravini se scarpină pe bărbie şi reflectă.

— Anglia este o ţară liberală – cine mă poate împiedica să locuiesc în… cum naiba-i zice? Larmes Keep? Nu m-am mulţumit sau resemnat vreodată cu un „nu” spus de o femeie. De cele mai multe ori femeile nici nu o cred prea în serios. În tot cazul trebuie să-mi dea o odaie, dacă sunt în stare să plătesc.

— Şi dacă-i scrie lui Reeder?

— Las-o să scrie! Ravini vorbea pe un ton provocator, orişicare i-ar fi fost părerea intimă. Ce-mi pasă mie? Doar nu e o crimă să-ţi plăteşti chiria într-o pensiune?

— Încearcă-ţi norocul cu unul din inelele tale, rânji Lew.

Ravini se uită cu admiraţie la inelele norocoase.

— Nu pot să le scot de pe deget şi nici nu mă gândesc să mă despart de unul din ele pentru atâta lucru. O să-mi cadă în mreajă, n-avea grijă, las-o mai întâi să mă cunoască ceva mai bine.

O coincidenţă ciudată făcu să se întâlnească a doua zi de dimineaţă, tocmai când ieşea din Half Moon Street, cu singurul om din lume, pe care n-ar fi voit să-l vadă. Din fericire, Lew îi dusese geamantanul la gară, aşa că nu se putea deduce nimic din înfăţişarea lui Ravini, că e în drum spre o aventură galantă.

Privirea lui Reeder se îndreptă spre „inelele norocoase”, care luceau în lumină. Păreau că exercită o atracţie deosebită asupra detectivului.

— Ei Georgio, ce face norocul? George surâse mulţumit de sine. Şi încotro-ţi îndrepţi paşii în dimineaţa aceasta splendidă de toamnă? Sau te duci să-ţi procuri la iuţeală o viză pe paşaport?

— Mă duc să mă plimb puţin, răspunse Ravini, pentru sănătatea mea. Şi continuă ceva cam ironic:

— Dar ce s-a întâmplat cu copoiul d-tale, pe care l-ai trimis să mă urmărească? Nu l-am mai văzut de mult.

Reeder se uită în zare.

— N-a fost niciodată prea departe de d-ta, Georgio, îi răspunse el prietenos. Noaptea trecută s-a luat după d-ta de la Flotsam şi până la serata aceea ciudată la care ai luat parte în Maida Vale şi de acolo te-a condus acasă la două şi un sfert.

Georgio îşi pierdu puţin cumpătul.

— Doar n-ai să mă faci să cred, că… Se uită în jurul său, dar nu zări decât pe un domn bine îmbrăcat cu joben.

— Doar n-o fi ăsta?

— Nu.

Ravini părăsi Londra ceva mai târziu, căci abia pe la două reuşi să se debaraseze de urmăritorul său şi să se urce în expresul care ducea spre sudul Angliei.

Şi pe el îl duse tot vizitiul acela bătrân, care o dusese şi pe d-şoara Belman, pe drumul întortocheat printre coline şi prin poarta de la Larmes Keep, depunându-l în faţa hotelului. Un portar mai în vârstă, îmbrăcat într-o elegantă uniformă îl întâmpină întrebându-l:

— Domnul?…

— Ravini. Nu sunt anunţat.

Portarul clătină din cap.

— Mă tem că aţi venit degeaba. D-l Daver are un principiu; nu acceptă musafirii care nu şi-au rezervat camere mai din vreme. Am să întreb pe secretară.

Ravini îl urmă în holul mare şi elegant şi se aşează comod într-unul din fotoliile splendide care se aflau acolo. Casa asta era – lucru ce-l constată Ravini imediat – cu totul altceva decât pensiunile obişnuite. Chiar şi pentru un hotel era prea luxos mobilat. Nu zări alţi musafiri. În fine auzi paşi apropiindu-se şi se scula de pe scaun, ca să o aştepte pe Margaret Belman, care deşi se uită neprietenoasă la el, totuşi nu trăda cu nici un semn că-l recunoscuse.

— Proprietarul nu primeşte din principiu musafiri, fără să se fi înţeles în prealabil cu ei prin scris.

— Regret, dar nu vă putem da camera dorită.

— Dar am scris proprietarului, răspunse Ravini, căruia nu-i lipsea niciodată o minciună, oricât de sfruntată ar fi fost. Fii drăguţă, duduie, lasă-te încântată şi ajută-mi să rămân aici.

Margaret ezită. Ar fi preferat să dea ordin portarului să ducă geamantanul d-lui Ravini înapoi, în trăsura care aştepta.

Se gândi însă, că ea nu era decât o roată în carul întreprinderii şi că nu trebuia să se lase târâtă de prejudecăţi în îndeplinirea îndatoririlor sale.

— Aşteaptă, te rog, spuse ea lui Ravini şi se duse să-l întrebe pe Daver.

Marele criminolog era adâncit într-o carte, când Margaret intră şi-i spuse despre ce e vorba.

Daver se uită la ea peste ochelari.

— Ravini? Un străin?… Bineînţeles că e străin. Un străin deci, în zidurile noastre! E ceva neobişnuit, dar în împrejurările date, cred că putem face o excepţie.

— Ravini nu face parte din acei oameni pe care i-aţi putea primi, d-le Daver. Un cunoscut al meu, care cunoaşte categoria aceasta de indivizi, mi-a povestit că Ravini aparţine unei bande de criminali.

— Criminal! Ce ocazie strălucită să cunosc de aproape asemenea oameni! Îmi dai dreptate, nu-i aşa? Ştiam asta! Lasă-l să rămână aici. Dacă mă plictiseşte, îl dau pur şi simplu afară.

Margaret se înapoie indispusă, având impresia că e cam prostuţă. Pe Ravini îl găsi în hol. Îşi răsucea mustăcioara şi părea mai puţin sigur de sine, de cum îl lăsase ea.

— D-l Daver spune că poţi rămâne aici. Am să trimit imediat menajera, spuse ea şi se duse s-o caute pe d-na Burton, spre a-i da nenorocitei aceleia instrucţiunile necesare.

Îi era necaz pe sine însuşi că nu-i vorbise lui Daver mai apăsat. Putea să-i spună că dacă Ravini rămâne, pleacă ea. Ar fi putut chiar să-i spună şi motivul, de ce nu vrea ca italianul acela îngâmfat să rămână la ei. Ce-i drept, spre mulţumirea ei, Margaret nu avea nimic de-a face cu musafirii, dacă aceştia nu aveau nevoie de ea. Ravini era însă prea şiret ca să abuzeze.

În seara aceea, după ce se retrase în camera ei, se aşeză la masă şi îi scrise o scrisoare lui Reeder. Se răzgândi însă şi o rupse. Nu putea doar să se adreseze d-lui Reeder în toate ocaziile. Bietul om avea destul de furcă cu grijile lui şi Margaret avea dreptate, căci în clipa aceea Reeder

examina cu atenţie cursa ce i se pusese în casa din faţa locuinţei sale şi care putea şi trebuia să-l nimicească.

CAPITOLUL VI.

Trebuie s-o recunoaştem, Ravini n-a încercat să se apropie de tânăra fată, deşi o văzuse din depărtare. A doua zi după sosirea sa la Larmes Keep trecuse pe lângă ea, salutând-o scurt. Se părea că găsise o ocupaţie nouă sau că urmărea alt scop, căci mai tot timpul stătea cu Olga Crewe. Margaret îi văzu seara cum stăteau rezemaţi de parapetul stâncilor. Ravini părea să fie extraordinar de mulţumit de sine. Îi arăta d-şoarei Olga inelele sale norocoase. Margaret văzu cum Olga se uită atentă la inele şi făcea impresia că şi dânsa spusese ceva relativ la ele, căci Ravini izbucni într-un râs zgomotos.

Abia a treia zi de la sosire, Ravini se adresă tinerei fete, când se întâlniră întâmplător în hol. Margaret ar fi trecut pe lângă el, dar Ravini o opri în drum.

— Sper că nu eşti supărată pe mine, d-şoară Belman. N-am să te plictisesc în nici o direcţie. Iar pentru cele întâmplate în trecut, sunt cu plăcere dispus să-ţi cer scuze. Poate un cavaler să facă mai mult?

— Dar, d-le Ravini, nici nu ştiu pentru ce ai avea să-mi ceri scuze, întâmpină Margaret politicoasă şi uşurată. Şi adăugă: Mi se pare că-ţi place aici, căci faci impresia că ai găsit cura care te interesează!

— Aici e pur şi simplu splendid, răspunse exaltat Ravini, căruia îi plăceau superlativele. Dar spune-mi, te rog, cine e tânăra d-şoară Olga Crewe? E o fiinţă încântătoare! exclamă Ravini, şi „Lady” din cap până-n picioare! Crede-mă. Acestea au ceva deosebit, sunt cu totul altfel, decât dactilografele, vânzătoarele sau fetele de aceeaşi categorie. Şi pe d-ta te consider ca pe o doamnă, deşi scrii la maşină. Am de gând să-mi aduc automobilul şi să fac excursii cu d-şoara Crewe. Sper că nu eşti geloasă?

Umorul învinse în Margaret necazul. Şi în drum spre birou râdea încet pentru sine însăşi. Îndată după aceea Ravini

plecă cu Olga şi ambii reveniră pe la unsprezece. Margaret văzu că tânăra fată arăta mai palidă ca de obicei. Olga trecu pe lângă ea fără să scoată o vorbă şi urcă în grabă scara. Ravini era roşu la faţă şi-n ochii săi lucea o licărire ciudată.

— Mâine plec la Londra, cu primul tren. Nu e nevoie să-mi comanzi trăsura, pot să mă duc şi pe jos la gară!

— Te-ai săturat de Larmes Keep?

— Ce face? Să mă satur de Larmes Keep? hm… din contra! aici e bine de mine!

Îşi trecu cu mâna prin păr şi Margaret observă că mâna-i tremură atât de tare încât inelele norocoase luceau ca focul. Margaret aşteptă până ce şi Ravini dispăruse, urcă scara şi bătu la uşa camerei d-şoarei Crewe a cărei odaie era lângă a ei.

— Cine e?

— D-şoara Belman.

Uşa fu deschisă. Camera era semiluminată de o singură lampă, aşa că Margaret nu putea vedea trăsăturile feţei celeilalte.

— Ce doreşti?

— Pot să intru? Aş vrea să-ţi spun ceva.

Olga ezită o clipă şi-i spuse apoi:

— Poftim înăuntru. Am plâns. Sper că nu te deranjează.

Ochii Olgăi erau roşii şi se vedeau încă urmele lacrimilor.

— Locul acesta blestemat mă indispune atât, se scuză Olga, ştergându-şi obrazul cu o batistă. Ce vrei să-mi spui?

— Ravini… nu ştiu… dacă-ţi este cunoscut… e un criminal!

Olga se uită speriată la ea.

— Ravini? răspunse ea încet. Dar de ce îmi povesteşti lucrul acesta?

Margaret se găsea într-o situaţie neplăcută.

— Nu ştiu singură… am impresia că v-aţi împrietenit… a fost foarte îndrăzneţ din partea mea să-ţi spun.

— Şi eu găsesc asta, răspunse Olga rece şi dispreţul ce-l arăta, era atât de mare, încât Margaret se făcu roşie ca focul.

Margaret, când se duse la culcare, era supărată pe sine însăşi şi se ştie că supărarea e un prieten rău al somnului. Se zvârcolea în pat, căuta să uite că există pe lume oameni ca Olga Crewe şi Ravini, încerca apoi toate mijloacele să adoarmă şi mai că adormise, când…

Sări în sus. Auzi cum la uşa ei degete de om zgâriau lemnul. De fapt nu era nici zgâriat nici bătaie în uşă… Margaret se dădu jos din pat, aprinse lampa, se duse încet spre uşă şi lipi urechea. Cineva se afla de partea cealaltă.

— Cine e acolo?

— Deschide-mi uşa… lasă-mă înăuntru!

Era mai mult o şoaptă, plină de spaimă, dar Margaret recunoscu vocea. Ravini!

— Nu pot să te las înăuntru. Pleacă de aici, imediat, altfel chem portarul!

Apoi auzi un sunet, un sunet înăbuşit… un fel de plânset… ce ruşine! Un bărbat! Şi apoi tăcere. Inima Margaretei bătea să se spargă. Stătea la uşă cu urechea apăsată pe lemn şi asculta, dar nu mai auzea nimic. Restul nopţii îl petrecu şezând în pat… cu urechea atentă, cu auzul încordat…

Ziua se ivi – soarele răsări… Margaret adormi în fine şi se deşteptă abia când servitoarea îi aduse ceaiul. Zări ceva la uşă, care-i atrase atenţia.

— Avem o dimineaţă splendidă, îi spusese dolofana servitoare.

Margaret aprobă dând din cap. După ce plecă servitoarea deschise din nou uşa şi cercetă iar ceea ce-i atrăsese atenţia. Era o bucăţică de stofă, care rămăsese agăţată în uşă. Margaret o luă şi se uită la ea. Era o bucăţică de mătase roză de formă triunghiulară. Gânditoare o puse pe noptieră. Lucrurile acestea trebuiau să se isprăvească. Era decisă să plece înapoi la Londra, dacă Ravini nu părăsea singur pensiunea încă în ziua aceea, sau dacă d-l Daver nu-i va spune să plece.

Când ieşi din cameră, se întâlni cu servitoarea.

— Domnul de la numărul şapte a plecat, domnişoară. Dar şi-a uitat pijamaua aici.

— A plecat?

— Probabil că a plecat încă de aseară. Patul său e neatins.

Margaret o urmă pe coridor până la camera lui Ravini. Geamantanele acestuia dispăruseră, pijamaua se afla aruncată pe pat. O pijama de mătase roz. Margaret se uită mai de aproape la pijamaua aceea şi observă că e ruptă la piept. O bucăţică de mătase triunghiulară lipsea…

CAPITOLUL VII.

În noaptea în care un bătrân agil sărea peste zidul împrejmuitor al închisorii, oprindu-se numai o clipă, ca să-şi şteargă cu iarbă sângele de pe mâini – se întâlnise în curtea închisorii cu un gardian – şi în timp ce pornea vesel în direcţia Londrei, căutând la fiecare cotitură a drumului automobilul care trebuia să-l aştepte, în noaptea aceea viaţa mai multor oameni fu tulburată şi pentru cel puţin trei oameni, ziua morţii fu înregistrată în cartea destinului.

Prefectura Poliţiei din Londra nu ezita de obicei să comunice publicului dorinţele sale, cu ajutorul presei. Evadarea unui criminal nebun, nu este însă o chestiune a cărei comunicare publică să fie atât de grabnică. Nu o dată se ceruse ajutorul publicului pentru prinderea bătrânului John Flack – însă zadarnic. Atât descrierea persoanei lui, cât şi locurile unde se ascundea, erau comunicate publicului, fără ca această publicitate intensă să fi avut vreun rezultat.

La o conferinţă la Scotland Yard luase parte şi d-l Reeder; în jurul mesei şedeau cinci bărbaţi serioşi. Subiectul discuţiei era în primul rând: „aur nebătut în monede” şi „spioni” cu care expresie elegantă erau desemnaţi copoii poliţiei.

„John” fusese prins în sfârşit prin trădare. Ravini, care era unul din cei mai activi capi de bandă, fusese angajat să „acopere” spargerea la banca Leadenhall. Aur în lingouri

era specialitatea lui John Flack – dar prezenta interes şi pentru Ravini.

Încercarea fu încoronată de succes. Într-o duminică dimineaţa două automobile ieşeau din curtea băncii Leadenhall. Lângă şoferul fiecărui camion şedea câte un gardian în uniformă – în interiorul fiecăruia se afla alt gardian. Un gardian adevărat care văzuse camioanele ieşind din curtea băncii, nu se mira deloc, căci prezenţa gardienilor lângă şoferi îl liniştise. Afară de asta, lucrul acesta nu era ceva neobişnuit. Se întâmplase deseori ca să se transporte duminică dimineaţa aur şi hârtii de valoare. Însă, în cazurile acestea, poliţia se anunţa din vreme. Gardianul adevărat telefonă cele văzute secţiei poliţieneşti din Old Jewry; dar… John Flack era deja departe.

Ravini, care fusese tras pe sfoară la împărţeală, l-a denunţat pe bătrânul Flack, de necaz… Aurul furat nu s-a mai găsit însă niciodată.

Ascunzătoarea lui John Flack de asemenea n-a putut fi găsită cu toate cercetările. Nici un hotel, nici o pensiune n-a rămas fără să fi primit fotografia lui John, dar nici un om nu s-a găsit care să-l fi recunoscut!

Nici cercetările care au urmat arestării sale, n-au adus nimic nou la iveală. S-a dat, ce-i drept, de locuinţa lui, o cameră mobilată în Bloomsbury. Dar nu s-a găsit nimic care să fi dat cea mai mică îndrumare asupra locului unde îşi avea cartierul general. Probabil că nici nu avea aşa ceva. Membrii bandei sale erau angajaţi şi concediaţi, după necesitate. Era însă limpede că bătrânul John avea un fel de stat major în jurul său, care-l ajuta.

— Fie şi aşa sau altfel, spunea grăsunul Bill Cordon, capul celor cinci, acum n-o să se mai atingă de aur în lingouri, are destul de furcă să găsească o cale s-o şteargă din ţară.

Reeder clătină din cap.

— Natura unui criminal poate să sufere o schimbare. Mândria sa însă, nu, spuse el în felul său bombastic de a vorbi, Flack nu e deloc mândru cu crimele comise de el, ci

cu tâlhăriile care i-au reuşit. Revenirea la libertate o va face cunoscută ca de obicei.

— Banda sa e împrăştiată în toată lumea…, începu să vorbească Simpson.

J. G. Reeder îl făcu însă să tacă, cu un surâs trist şi dulceag.

— Avem destule dovezi, d-le Simpson, că banda iar s-a adunat laolaltă. Evadarea lui Flack dintr-o instituţie… hm… folositoare, în care fusese internat, dă dovada unei conlucrări excelente. Frânghia, cuţitul cu care l-a ucis pe nenorocitul acela de gardian, uneltele ce le-a avut, siguranţa absolută că-l va aştepta un automobil, toate acestea sunt semne ale unei conlucrări în bandă. Şi ce a făcut d-l Flack…

— Pentru Dumnezeu, nu-l mai numi d-l Flack, exclamă Bill Gordon.

J. G. Reeder clipi din ochi.

— Am un respect de neînlăturat faţă de bătrâneţe, răspunse el cu vocea înceată, dar un respect şi mai mare faţă de moarte. Sper să-mi pot arăta în scurt timp stima faţă de Flack, într-o măsură şi mai mare.

— Dacă e vorba de o bandă, îi întrerupse Simpson peroraţia, cine sunt ajutoarele sale? Cei vechi sunt prin închisori, sau sunt fugiţi în străinătate. Ştiu la ce te gândeşti, d-le Reeder. Te gândeşti la ceea ce s-a petrecut noaptea trecută. Şi eu am reflectat asupra faptului. Cred că pistolul acela n-a fost montat de John Flack, ci de un membru al altei bande. Ştii doar că Donovan a ieşit din închisoare. Tocmai el n-are prea multe motive să te îndrăgească!

Reeder ridică mâna în semn de protest.

— Din contra, dragă Simpson. Joe Donovan, pe care l-am întâlnit azi dimineaţă, era foarte comunicativ şi regreta cuvintele neprietenoase, pe care le spusese despre mine, când a părăsit judecătoria din Old Bailey. Donovan locuieşte în Kilburn şi a fost aseară, cu nevasta şi fiica sa, la un

cinematograf din cartier, nu, n-a fost Donovan. De altfel e prea prost pentru aşa ceva. Numai John Flack, cu pasiunea sa pentru dramatism, putea să însceneze comedia aceea care era cât pe aici să devină o dramă.

— Mi s-a spus că era cât pe aici să te omoare, observă Bill.

Reeder clătină din cap.

— Nu m-am gândit la tragedia aceasta specială. Aveam de gând să sparg uşa de la bucătărie, înainte de a sui scara. Dacă o făceam, cred că l-aş fi putut împuşca pe Flack şi cu asta s-ar fi terminat toate reflecţiile şi grijile.

Simpson examina câteva acte, pe care Ie avea pe masă în faţa sa.

— Dacă Flack vrea să pună mâna pe lingouri de aur, atunci are puţine şanse. Singurul transport mai mare este acela în valoare de una sută douăzeci mii de lire, care se expediază mâine sau poimâine la Tilbury de către Banca Angliei. E exclus ca Flack să poată organiza într-un timp atât de scurt un furt atât de important.

Reeder se trezi subit şi deveni foarte atent.

— O sută douăzeci mii de lire, spuse el, frecându-se nervos pe bărbie. Zece tone. Se expediază cu trenul?

— Nu. Cu camioanele. Transportul e însoţit de zece oameni înarmaţi. Unul de fiecare tonă. Cred că nu e nevoie să te îngrijeşti de data aceasta.

Buzele d-lui J. G. Reeder se ascuţiră ca şi cum ar fi vrut să fluiere. Dar spuse numai:

— Flack e de meserie chimist. Nu cred să mai găsim în toată Anglia un chimist-criminal mai bun decât Flack.

— De ce spui asta? întrebă Simpson încreţind din frunte.

Reeder ridică din umeri.

— Eu am un fel de al şaselea simţ – parcă se scuză de infirmitatea asta – şi fac o legătură între orice bărbat sau femeie, pe care îi întâlnesc, şi am o particularitate deosebită. Dacă mă gândesc de pildă la d-ta, d-le Simpson, fără să vreau am impresia vizionară a unei lupte de box, la care am avut plăcerea să te văd pentru prima dată.

(Simpson, care era amator-boxeur categoria grea, rânji mulţumit). Şi când gândurile mele sunt ocupate cu Flack, nu-l văd altfel decât într-un laborator, înconjurat de aparate şi instrumente, cum le au chimiştii.

— În ceea ce priveşte mica afacere de aseară, ţin să spun că mă aşteptam la aşa ceva. Presupuneam o cursă, în adevăratul sens al cuvântului. Odată s-a mai încercat un asemenea truc cu mine. Cineva a tăiat cu fierăstrăul o treaptă a scării, aşa că ar fi trebuit neapărat să cad pe cuiele ascuţite aflate dedesubt, dacă aş fi călcat pe treapta aceea. Primul lucru ce l-am făcut, când am intrat în casă, a fost să caut rumeguş de lemn şi când nu l-am găsit, m-am gândit la pistolul care se descarcă singur.

— Dar de unde ţi-a venit ideea, că e ceva în neregulă acolo? întrebă Bill Gordon curios.

— Am predispoziţii criminale, răspunse J. G. Reeder.

În drum spre locuinţa sa, gândurile îi erau ocupate pe de o parte cu Margaret Belman, care se afla în siguranţă acolo în Sussex, pe de altă parte cu aptitudinile unui campion de a putea transporta una sută douăzeci mii de lire. Pe J. G. Reeder îl interesau întotdeauna amănuntele acestea mici. Primul lucru ce-l făcu sosind acasă, fu să intre în legătură telefonică cu o casă de transporturi, ca să afle dacă asemenea camioane erau uzitate. Avea intuiţia, că dacă Flack pusese ochii pe transportul acesta, atunci el se efectua numai într-un singur camion. Nici el singur nu-şi dădea seama de ce presupunea lucrul acesta. Dar… Reeder avea doar o predispoziţie criminală, cum spunea el singur.

După amiaza şi-o petrecu cu ceva nou pentru el; dar ocupaţia aceasta nu-i era deloc neplăcută. Era vorba de o scrisoare – prima pe care o scria el d-şoarei Belman – şi scrisoarea aceasta era o raritate în felul ei.

„Draga mea d-şoară Belman,” începea epistola, „sper că nu mi-o vei lua în nume de rău că îţi scriu, dar anumite întâmplări, care poate că au aruncat o umbră asupra despărţirii noastre şi care poate că ţi-au procurat durere

(îţi cunosc doar bunătatea sufletului) mă fac să scriu prezenta…”

D-l Reeder făcu aici o pauză, ca să găsească posibilitatea de a-şi exprima părerea de rău că nu o poate vedea, fără însă a-şi dezvălui sufletul şi gândul său. La cinci, când servitorul îi aduse ceaiul, Reeder şedea tot înaintea scrisorii neterminate. D-l Reeder luă ceaşca, o puse pe birou şi se uită la ea, ca şi când s-ar fi aşteptat să primească de acolo ideea salvatoare.

Şi deodată observă la suprafaţa lichidului o formaţie de spumă, ca nişte fâşii cu un luciu metalic. Introduse degetul arătător în spumă şi apoi cu băgare de seamă în gură.

— Hm… hm! murmură el şi sună.

Servitorul apăru imediat.

— Doriţi ceva, domnule?

Servitorul aştepta respectuos cu capul plecat. Reeder răspunse târziu…

— Bineînţeles, laptele!

— Laptele, domnule? întrebă servitorul mirat. Laptele e proaspăt de tot.

— Desigur că nu d-ta l-ai luat în primire de la lăptar. Sticla cu lapte se afla în faţa uşii?

— Da, domnule.

— Bine. Bine, spuse d-l Reeder aproape vesel. Pentru viitor, aranjează-te aşa ca să iei d-ta laptele direct de la lăptar. D-ta n-ai luat lapte?

— Nu, domnule. Eu am luat numai ceaiul, afară de asta nu torn niciodată lapte în ceai, răspunse servitorul şi d-l Reeder îi dărui unul din surâsurile sale atât de rare.

— Apoi acesta e motivul, Peters, că mai trăieşti încă şi eşti sănătos. Adu-mi restul de lapte şi o ceaşcă proaspătă cu ceai. Şi eu am să renunţ pe viitor la orice lichid… lăptos.

— Nu vă place laptele, domnule?

— Ba da. Beau cu plăcere lapte. Prefer însă lapte fără… hm… stricnina. Mi se pare, Peters, că ne putem aştepta la o săptămână foarte agitată şi interesantă. Ai rude?

— Numai pe mama, domnule, răspunse servitorul care înţelegea din ce în ce mai puţin.

— Atunci îţi merge mai bine ca mie. Da, da… avem o săptămână interesantă înaintea noastră.

Şi presupunerea aceasta a d-lui Reeder era pe deplin justificată.

CAPITOLUL VIII.

Evadarea lui John Flack începu să fie cunoscută în Londra. Fiecare din acei care o aflau, primea vestea după temperamentul său, mai cu frică, mai cu supărare. În mijlocul populaţiei londoneze trăia deci un criminal, un individ, ale cărui fapte impresionaseră pe toată lumea. Pentru cetăţeanul liniştit, ştirea aceasta nu constituia un sentiment prea plăcut. Evadase mai de mult, de peste o săptămână. De ce nu anunţase Scotland Yard publicul mai înainte? De ce se ascundeau ştiri de natura aceasta, ştiri care prezentau atâta interes? Întrebările acestea se puneau de către ziarele senzaţionale cu titlurile de o şchioapă. Raportul asupra celor întâmplate în Bennet Street devenise de notorietate publică şi Reeder se văzu deodată, spre marea sa nemulţumire, în mijlocul interesului general.

Reeder avea obiceiul să şadă singur în biroul său de la parchetul general şi să nu facă ceasuri întregi nimic altceva, decât să-şi învârtească degetele mari şi să se uite încontinuu la hârtia sugativă din faţa sa.

Aceia care intrau la el şi-l vedeau cum tresare parcă din vis, nu puteau ştii dacă aceste visuri treze priveau averi fabuloase şi întrebuinţarea lor, sau se învârteau în jurul unei fete tinere şi frumoase, sau… dacă se gândea în general la ceva…

În momentul de faţă, gândurile sale erau într-adevăr ocupate cu duşmanul său cel mai aprig şi cel mai vechi.

Banda lui Flack se compunea la început din trei membrii – John, George şi August, care îşi începuseră activitatea într-un timp în care spargerea unei case de bani era ceva nu numai extraordinar, dar şi ştiinţific imposibil de explicat.

August Flack fu ucis de paznicul de noapte al băncii Carrs din Lombard Street, pe când încerca să spargă bolta băncii în care se găsea aurul. George Flack, cel mai mic dintre fraţi, fu prins la o spargere în Bond Street şi osândit la zece ani puşcărie, în care timp muri. Numai John, geniul nebun al familiei, nu putea fi prins şi arestat.

John Flack a fost acela care l-a primit în bandă pe O. Schweizer „Americanul”. Tot el l-a adus pe Adolf Victoire, şi după ei pe alţii, ca să conlucreze la această operă! John Flack a avut marele avantaj să fi unit în jurul său, într-un timp atât de scurt, capetele criminale cele mai întreprinzătoare. Chiar dacă restul familiei Flack murise, sau era în închisoare, organizaţia devenise puternică, ba se întărea din zi în zi, pentru că undeva zăcea ascuns creierul acesta dezordonat.

Aşa stăteau lucrurile când Reeder prelua cazul spre cercetare. Cazul i-a fost predat, nu pentru că poliţia londoneză era incapabilă să-l rezolve, ci pentru că distrugerea bandei cerea mult timp şi necesita, după părerea procurorului general, atenţia încordată a unui om cu răbdare.

A fost uşor să se taie aripile bandei.

Reeder îl prinse pe O. Schweizer, pe americanul acela voinic, în momentul când, împreună cu un străin, era ocupat într-o duminică dimineaţa să golească casa de bani a oficiului poştal din Bedford Street. Schweizer voi să se opună, dar Reeder îl apucase prea iute.

— Dă-mi drumul! urlă Schweizer pe italieneşte, dă-mi drumul, mă sufoci!

D-l Reeder îl întoarse cu faţa în jos şi-i puse cătuşele, îl apucă apoi de guler, îl ridică în picioare şi alergă în ajutorul colegilor săi, ocupaţi cu celălalt hoţ.

Pe Victoire îl arestă într-o seară la Carlton când lua masa cu un prieten. Victoire nu se opuse arestării, căci poliţia îl arestase în baza unei acuzaţii inventate, pe care putea foarte lesne să o risipească.

— Dragul meu Reeder, spunea Victoire în felul său elegant şi blazat, comiţi o eroare ridiculă, dar nu vreau să mă opun. Pot să fac dovada că mă aflam în Nisa în seara în care s-au furat perlele din Hertford Street.

Asta o spunea în drum spre secţie.

Acolo, fiind vizitat şi interogat, s-au găsit la el diferite arme foarte iscusit ascunse. Dar Victoire râse la toate acestea. Râsul îi trecu însă, când auzi că e acuzat pentru furtul de la banca din Lens, pentru tentativa de asasinare a paznicului de noapte şi pentru încă alte câteva lucruri mai mici, a căror enumerare nu e nevoie să o facem aici.

Victoire fu târât într-o celulă – căci se opunea ca un disperat – şi d-l Reeder îi dădu, amabil, sfatul prietenesc, să spună că a fost pe timpul acela în „Nisa”, ceea ce Victoire refuză însă cu furie.

Poliţia arestă apoi într-o bună zi pe un individ în Somers Town, sub acuzarea cu totul prozaică că şi-a bătut nevasta în public. La percheziţia corporală se găsi la el un petec dintr-o scrisoare, care fu trimis imediat d-lui Reeder şi care avea următorul conţinut: „Într-o noapte oarecare, unsprezece. Whitehall Avenue. Reeder e de statură mijlocie, are părul cărunt, barbete şi poartă totdeauna o umbrelă cu el. Te sfătuiesc să porţi ghete cu talpă de cauciuc şi să iei cu tine o bucată de fier. Poţi afla uşor cine e şi cum arată. Aşteaptă un moment prielnic… cincizeci avans… restul când ai terminat afacerea”.

Acesta a fost primul semn pentru Reeder, că persoana sa era un ghimpe pentru misteriosul John Flack.

Ziua în care John Flack a fost transportat în închisoarea din Broadmoor, i-a procurat lui J. G. Reeder sentimentul unei oarecare mulţumiri. Nu era nici prea încântat şi nici prea uşurat; avea sentimentul unui contabil care încheie un bilanţ mulţumitor, sau sentimentul unui arhitect care priveşte o clădire terminată. Mai existau însă bilanţuri de încheiat, şi clădiri de terminat…

Un singur lucru era cert: orişicare ar fi fost planurile lui Flack, o bună parte din gândurile sale erau destinate lui J. G. Reeder.

— Detectivul putea numai să presupună natura acestor gânduri şi ocupaţia lui de predilecţie era să se gândească la cursele ce i s-ar putea întinde, pentru a le preveni.

Auzind sunând telefonul, Reeder, cu o faţă melancolică, ridică receptorul. Centrala telefonică îl înştiinţa că-l cheamă cineva din Horsham. Reeder luă un carnet şi aşteptă. Apoi auzi o voce pe care o recunoscu imediat. D-l Reeder recunoştea orice voce pe care a mai auzit-o vreodată.

— D-ta eşti, Reeder?… Ştii cine sunt? Era aceeaşi voce subţire, care-l ameninţase de pe banca acuzaţilor în Old Bailey, acelaşi râs sarcastic…

D-l Reeder apăsă pe un buton electric şi începu să scrie pe carnet.

— Ştii cine sunt? Fac pariu că ştii! Ai crezut că ai scăpat de mine, aşa-i?… Până acum încă nu! Ascultă, Reeder, poţi să le spui ălora de la Yard, că am multe în gând… am să le pregătesc o surpriză, pe care n-au mai avut-o în viaţa lor… Nebun?… eu nebun? Am să vă arăt eu, dacă sunt nebun sau nu… Şi pe d-ta Reeder, pe d-ta pun eu mâna!

Curierului, care tocmai intra pe uşă, Reeder îi întinse foaia pe care scrisese.

— D-ta eşti, d-le Flack? vorbi el cu blândeţe la telefon.

— Vrei să ştii dacă e d-l Flack, vulpoiule?… Ai primit pachetul?… Vreau să ştiu dacă l-ai primit… Ce spui de asta?

— Pachetul? întrebă Reeder, mai amabil ca oricând şi continuă înainte ce celălalt să-i fi putut răspunde: ai să ai mari neplăceri dacă vei încerca să ne duci de nas, pe noi ăştia din biroul parchetului general, spuse el cu un ton de reproş. D-ta nu eşti John Flack! îi cunosc vocea! D-l Flack are un accent deosebit în voce, pe care nu-l poate imita oricine şi afară de asta, d-I Flack se află actualmente în mâinile poliţiei.

Reeder calculase reacţia, ce această afirmaţie trebuia s-o provoace celuilalt şi nu se înşelă:

— Spui prostii! scârţâi vocea, ştii foarte bine că eu sunt Flack… nebunul de Flack… nebun, eu?… M-aţi dus în iadul de pe pământ şi am să te fac s-o simţi, mai mult încă decât afurisitul acela de itali…

Vocea se întrerupse brusc. Se auzi un zgomot, când receptorul fu depus pe furcă. Reeder ascultă câtva timp, apoi chemă iar curierul, care-i spuse:

— Am căpătat imediat legătura cu poliţia din Horsham. Inspectorul trimite imediat trei gardieni cu automobilul la poştă.

— M-e frică că au să ajungă prea târziu. Stimatul domn bandit o fi şters de mult putina.

Un sfert de ceas mai târziu se confirmă această presupunere. Când poliţia ajunse la poştă, pasărea zburase deja de acolo. Funcţionarul de la poştă nu-şi amintea să fi zărit un individ cu aparenţă sălbatică, care să fi cerut o convorbire interurbană şi presupunea că această convorbire avusese loc dintr-una din cabinele din afară.

D-l Reeder se duse la procurorul general ca să raporteze. Dar nu îl găsi nici pe el şi nici pe asistentul său. Telefona apoi la Scotland Yard şi povesti lui Simpson cele întâmplate.

— Îmi permit respectuos să propun să cereţi poliţiei franceze să afle unde se află acum Ravini. Poate că nici nu e în Paris.

— Dar unde crezi că e?

— Asta e o întrebare asupra căreia nu sunt încă dumirit. Nu vreau să spun că e în cer, căci nu mi-l pot închipui pe Georgio cu inelele sale norocoase…

— Presupui că e mort? întrebă Simpson pripit.

— Probabil. Foarte probabil chiar.

Urmă o tăcere lungă la capătul celălalt al liniei telefonice.

— Ai primit pachetul?

— Îl aştept cu multă nerăbdare, îi răspunse Reeder înapoindu-se în camera sa, spre a-şi continua ocupaţia de

predilecţie şi anume învârtirea degetelor mari şi să se uite ţintă la hârtia sugativă de pe masă.

Pachetul sosi la trei după amiază, tocmai când Reeder se înapoia de la dejunul, pe care-l luase într-un mare şi foarte frecventat restaurant din apropiere.

Pachetul era foarte mic, trimis recomandat şi dat în Londra la poştă. Reeder îl cântări cu îngrijire în mână, îl clătină, ascultă, dar greutatea extrem de mică a pachetului excludea posibilitatea ca el să conţină vreo bombă. Reeder desfăcu pachetul şi găsi o bucată de vată… în mijlocul căruia se găseau trei inele, fiecare cu câte trei diamante lucitoare. Puse inelele pe o hârtie şi se uită îndelung la ele.

Erau „inelele norocoase” ale lui Ravini.

Reeder rămase timp de zece minute adâncit în gânduri. Ştia că George Ravini era mort. Nu era nevoie de cartea de vizită, care se afla lângă inele, ca să ştie cine era responsabil de moartea violentă şi desigur îngrozitoare a lui Ravini. „J. F”, pe cartea aceea de vizită era scris cu mâna lui Flack şi cele patru vorbe: „D-ta vii la rând” spuneau destul, cu toate că nu prea se speriase Reeder, cum fusese intenţia.

O jumătate de oră mai târziu, Reeder se întâlni, conform înţelegerii, cu Simpson la Scotland Yard. Simpson examină inelele şi-i arătă o pată de culoare roşie închisă la marginea unuia din ele.

— Nu mă îndoiesc că Ravini e mort. Trebuie să aflăm acum unde s-a dus de fapt, atunci când a spus că se duce la Paris.

Aflarea acestui lucru întâmpină mai puţine greutăţi de cum se aşteptase Simpson. Îşi amintiră de Lew Steyne şi de legăturile acestuia cu Ravini. În cinci minute se ştia unde se afla Lew.

— Aduceţi-l imediat încoace, ordonă Simpson.

— Întrebarea e, ce are de gând să facă Flack? Omoruri în masă sau numai tâlhărie romantică?

— Cred că tâlhărie, răspunse Reeder gânditor. Omorul pentru Flack este numai… circumstanţă însoţitoare… la afacerile mult mai importante… de a pune mâna pe aur…

Şi, sugându-şi buza inferioară, continuă:

— Iartă-mă dacă-ţi face impresia că mă repet încontinuu, dar vreau să-ţi amintesc încă o dată, că specialitatea lui Flack – dacă-mi aduc bine aminte – e aurul, în monedă sau în lingouri. Tot el a spart tezaurul de pe „Megantic” ca să fure aurul băgat acolo. Aur.… hm! şi se scarpină pe bărbie uitându-se la Simpson peste ochelari.

Inspectorul clătină din cap.

— Aş dori ca John Flack să fie atât de nebun încât să încerce să scape pe un vapor, dar asta nu o face!

— Stupida spargere de la banca din Leadenhall nu se mai poate repeta acum. Nu! Nu! Furtul de aur n-are perspective de reuşită.

D-l Reeder nu era tocmai convins de aceasta.

— N-ai vrea să întrebi la Banca Angliei, dacă a plecat transportul de aur pentru Australia?

Simpson îi făcu pe plac. Ceru un număr şi se căzni cinci minute prin diverse secţii ale băncii până ce ajunse la acela care să-i poată da relaţiile dorite. D-l Reeder îşi împreunase mâinile pe mânerul umbrelei; faţa sa exprima durere, ochii îi ţinea închişi. Se părea că a uitat cu totul ce-l înconjoară. Simpson atârnând receptorul îi spuse:

— Transportul trebuia să plece azi dimineaţă, dar „Olanic” şi-a amânat plecarea, hamalii s-au pus în grevă… vaporul pleacă mâine. Aurul se va transporta cu automobile la Tilbury. Acolo se preia şi se bagă imediat în tezaurul vaporului, care e cel mai modern tezaur din lume şi cel mai sigur. Nu-mi vine să cred John va încerca să lucreze şi acolo.

— De ce nu? Vocea lui J. G. Reeder suna aproape linguşitoare, faţa sa se strâmba ca şi când ar fi surâs. Din contra. Cum ţi-am mai spus, tocmai transportul acesta e acela pe care-l urmăreşte John.

— Să dea Dumnezeu să fii profet bun, spuse Simpson furios. Nu mi-aş dori nimic mai bun.

Mai discutară una alta despre Flack şi pasiunea lui pentru aur, până ce Lew Steyne sosi, adus de unul din detectivii

cartierului său. Nu există criminal, orişicât ar fi fost el de experimentat, care să nu simtă un fior când trebuie să treacă pe sub bolta sumbră a porţilor Scotland Yardului şi încercarea lui Lew Steyne de a părea indiferent, îţi producea aproape milă.

— Ce înseamnă asta, d-le Simpson? întrebă el cu un ton mâhnit. N-am făcut nimic!

Se uită posomorât la Reeder, pe care îl cunoştea şi pe care îl considera, cu drept cuvânt, responsabil că a trebuit să fie adus în locul acela nesuferit.

Simpson îi puse o întrebare la care Lew ridică numai din umeri.

— Spune-mi, te rog, d-le Simpson, sunt eu gardianul lui Ravini? Nu ştiu nimic de banda italianului şi pe Ravini nu-l cunosc decât superficial.

— Joia trecută ai fost două ceasuri împreună cu el, spuse d-l Reeder clătinând din cap, ceea ce îl făcu pe Lew să-şi piardă puţin cumpătul.

— Admit că am avut de discutat cu el o afacere, pentru o casă ce vreau să închiriez…

Privirea sa deveni deodată fixă; zărise inelele pe masă. Reeder îl văzu cum încreţeşte fruntea.

— Ce e asta? întrebă Lew, răguşit. Doar nu sunt inelele lui Georgio?

Simpson dădu din cap şi-i întinse hârtia cu inelele.

— Le cunoşti?

Lew luă unul din inele în mână şi se uită fix la el.

— Ce înseamnă asta? Ravini mi-a spus doar singur că nu le poate scoate de pe deget.

Şi apoi, când i se lămuri încetul cu încetul ce însemna prezenţa inelelor acolo, începu să ţipe:

— Ce i s-a întâmplat?… A fost?…

— Mă tem, răspunse Reeder calm, că Georgio e pe lumea cealaltă.

— Mort? zbieră Lew, făcându-se alb ca varul. Unde… cine?…

— Tocmai asta voiam să aflăm, vorbi Simpson. Haide, Lew spune ce ştii. Unde e Ravini? Ştim că a spus că se duce la Paris. Dar unde a plecat într-adevăr?

Ochii escrocului se îndreptară spre Reeder.

— E în urmărirea „păsăricii”; asta e tot ce ştiu.

— Ce fel de păsărică? întrebă Simpson, dar Reeder nu avea nevoie de altă explicaţie.

— Era pe urma d-şoarei Belman?

— Da. O fată pe care o cunoştea. E plecată la ţară, ca secretară sau directoare la un hotel... Am văzut-o când a plecat. Ravini voia să se împrietenească mai bine cu ea şi a plecat după ea la acelaşi hotel.

În timp ce Lew vorbea încă, Reeder pusese mâna pe receptor şi spusese o vorbă de recunoaştere, care nu era decât un ordin ca liniile telefonice să fie libere...

O voce subţire îi răspunse.

— Aici e d-l Daver, proprietarul... d-şoara Belman? Mi-e teamă că a ieşit tocmai acum. Vine peste câteva minute înapoi... Dar cine e acolo?

D-l Reeder răspunse prevăzător, că are mult interes să vorbească cu d-l Ravini şi îi lăsă lui Daver două minute timp să-şi exprime indignarea asupra lui Ravini.

— A dispărut azi dimineaţă, fără să plătească nota şi...

— Vin eu acolo şi o plătesc, îi spuse d-l Reeder.

CAPITOLUL IX

— Pentru noi singurul lucru important în toată afacerea asta, spuse d-l Daver, singurul lucru care prezintă vreun interes pentru noi – şi presupun că îmi dai dreptate – e faptul că d-l Ravini a plecat fără să-şi plătească nota. Asta am spus-o apăsat unui prieten al său, care a telefonat azi dimineaţă. Pentru mine enigma cea mai mare a dispariţiei lui este faptul că a plecat fără să-şi achite nota...

Daver se rezemă de speteaza scaunului în care şedea şi se uita sclipitor la fata care-i stătea în faţă, cu mutra unui om care a rezolvat o problemă grea. Îşi împreunase degetele

de la mână – întreaga lui aparenţă era mai mult decât ciudată.

— Faptul că a uitat aici o pijama, care nu are nici o valoare, înseamnă că a plecat în grabă. Îmi dai dreptate, nu-i aşa? Eram convins de asta… Nu înţeleg de ce a plecat aşa de grăbit… D-ta spui că Ravini e un escroc… posibil că a primit ştiri, că s-a aflat unde se găseşte.

— Cât a stat aici nu l-a chemat nimeni la telefon şi nici scrisori n-a primit, spuse Margaret apăsat.

D-l Daver clătină din cap.

— Asta nu înseamnă nimic. Un asemenea tip are complici, care îl ajută. Îmi pare rău că a plecat. Sperasem să am ocazia să studiez felul acesta de oameni. De altfel am aflat ceva despre John Flack – despre celebrul John Flack – ştiai că a evadat din închisoarea de nebuni? Din sperietura d-tale conchid că n-ai ştiut nimic. Eu sunt un observator bun, d-şoară Belman. Studiul aprofundat şi prelungit al acestui subiect atrăgător, a dezvoltat în mine un fel de simţ, simţul al şaselea, simţul observaţiei, care le lipseşte cu totul, sau e foarte puţin dezvoltat la oamenii comuni.

Dintr-un sertar al biroului său Daver scoase un plic lung, din care extrase un pachet de articole tăiate din ziare. Le aranjă pe masă şi desfăcu unul din ziare, pe care se afla fotografia unui bărbat mai în vârstă. Fotografia aceasta i-o arătă el Margaretei spunându-i scurt:

— Flack!

Margaret fu surprinsă să vadă cât de bătrân era Flack. Faţa slabă, barba căruntă, ochii înfundaţi în orbite, cu privire inteligentă, lăsă să se deducă orişice, afară de faptul că fotografia ar reprezenta un criminal periculos.

— Fotografia mi-a trimis-o biroul meu de informaţii.

— Aici am o altă fotografie, care te interesează poate. Primirea fotografiei acesteia e o coincidenţă ciudată şi desigur că-mi vei da dreptate, când am să-ţi spun de ce. Fotografia reprezintă pe un oarecare Reeder.

D-l Daver nu-şi ridică privirea în sus, altfel ar fi văzut că tânăra fată se înroşise.

— Un cap inteligent, dar bătrân. Reeder lucrează în biroul procurorului general şi…

— Dar nici nu e atât de bătrân, îi spuse Margaret rece.

— Pare însă să fie, răspunse Daver, şi Margaret trebui să admită că fotografia nu era prea inteligentă.

— Ăsta e bărbatul care a fost cauza adevărată a arestării lui Flack şi coincidenţa ciudată de care vorbisem adineauri… ei bine, ce crezi că e?

Margaret clătină din cap.

— Vine azi aici!

Margaret rămase surprinsă.

— Am primit azi după amiază o telegramă de la el, în care-mi comunica sosirea sa pentru astă seară şi mă întreba dacă poate să locuiască la noi. Dacă nu m-aş fi interesat, din întâmplare, de cazul acesta, n-aş fi ştiut nimic de el şi probabil că nu l-aş fi primit să locuiască aici.

Deodată se uită la fată:

— Ai spus că nu e atât de bătrân. Îl cunoşti? Bine, bine, văd că-l cunoşti… Aştept cu cea mai mare plăcere vizita lui, ca să mă pot întreţine cu el asupra temei mele de predilecţie. O să fie pentru mine ceva extraordinar de interesant.

— Mă îndoiesc că d-l Reeder va discuta despre criminologie. E foarte rezervat în ce priveşte acest subiect.

— Să aşteptăm, spuse d-l Daver.

Margaret conchise după atitudinea lui, că nu se îndoia deloc, că un funcţionar al parchetului general va începe imediat o conversaţie în direcţia aceasta, cu o persoană versată în materie.

D-l Reeder sosi pe la şapte seara. Spre marea surprindere a d-şoarei Margaret renunţase la haina şi pălăria sa curioasă. Era îmbrăcat cu haine cenuşii şi arăta aproape „întreprinzător”. Avea cu sine două geamantane grele.

Întâlnirea dintre ei nu fu lipsită de oarecare jenă.

— Sper d-şoară… hm… Margaret, că nu mă vei considera drept pisălog. Ca să-ţi spun adevărul… am nevoie de ceva odihnă.

Dar Reeder nu-i făcuse niciodată impresia că are nevoie de mai puţină odihnă ca acum. În comparaţie cu Reeder pe care îl cunoştea, cel care-i stătea acum în faţă, făcea o impresie foarte frumoasă.

— Vino te rog, în biroul meu.

Ajunşi în faţa camerei ei de lucru, d-l Reeder îi deschise uşa cu mult respect. Margaret avea impresia că Reeder îşi ţine respiraţia… şi mai… mai să izbucnească într-un râs infernal. Se stăpâni însă şi i-o luă înainte în sanctuarul unde lucra ea. După ce închise uşa, Margaret începu să vorbească pe nerăsuflate:

— M-am purtat mizerabil cu d-ta, d-le Reeder. Ar fi trebuit să-ţi scriu… toată chestia era doar ridicolă… vreau să spun… cearta dintre noi.

— Diferenţa între părerile noastre, o corectă d-l Reeder. Admit că nu sunt modern, dar un om bătrân…

— Patruzeci şi opt nu e bătrâneţe, spuse ea în glumă. Şi la urma urmei, de ce n-ai purta barbete?… A fost ceva nedemn, nedrept şi de neiertat din partea mea… dar curiozitatea feminină… aş fi voit să te văd cum arăţi fără barbete…

D-l Reeder ridică mâna şi spuse aproape vesel:

— Greşeala e de partea mea, d-şoară Margaret. Eu nu sunt modern, şi basta! Sper că n-ai să găseşti necuviincios, că am venit la Larmes Keep?

Se uita spre uşă şi continuă aproape pe şoptite:

— Când a plecat Ravini?

Margaret se uită mirata la el.

— Pentru asta ai venit?

— Da. Am aflat că e aici. Cineva mi-a spus-o. Când a plecat?

Margaret îi povesti pe scurt aventura nocturnă. Reeder ascultă atent şi pe când ea vorbea, obrazul lui se lungea din

ce în ce mai mult. După ce termină povestea, o întrebă:
— Dar mai înainte? Nu-ţi aminteşti ce s-a întâmplat înainte? L-ai văzut în seara dinaintea plecării lui?
Margaret încreţi din frunte şi încercă să-şi amintească cele petrecute.
— Da, îmi aduc aminte că s-a plimbat cu d-şoara Crewe prin parc. Au venit târziu înapoi…
— D-şoara Crewe? o întrerupse Reeder. D-şoara Crewe? Nu e tânăra aceea interesantă, pe care am văzut-o jucând cu un preot?
Margaret se uită surprinsă la el.
— Dar pe unde ai venit? Prin grădină? Am crezut că ai venit prin faţă…
— M-am dat jos din trăsură la vârful colinei, răspunse Reeder pripit. La vârsta mea exerciţiile fizice sunt foarte necesare. Drumurile, care duc spre hotel, sunt adorabile. O tânără cam palidă, ochi negri… hm!
Se uită scrutător la Margaret, cu capul plecat într-o parte.
— Aşadar, tânăra se plimbase cu Ravini. Erau cunoscuţi unul cu altul?
— Cred că nu. Şi îi povesti apoi iritarea lui Ravini şi cum o găsise pe Olga plângând.
— A plâns… hm! Reeder îşi mângâie nasul. Ai mai văzut-o de atunci?
Şi cum tânăra fată îi răspunse că nu, el continuă:
— S-a sculat târziu a doua zi, nu-i aşa? A avut şi dureri de cap?
Margaret privi mirată:
— Desigur. Dar de unde ştii asta?
Dar d-l Reeder nu era dispus să răspundă la această întrebare.
— Numărul camerei d-tale este?…
— Numărul 4. D-ra Crewe are Nr. 5.
— Bine. Ravini are Nr. 7, deci două uşi mai departe. Apoi întrebă în grabă: Ce cameră mi-ai dat mie?
Margaret ezită:

— Nr. 7. D-l Daver a dat dispoziţia. E una din cele mai bune camere, pe care le avem. Dar îţi atrag atenţia, d-le Reeder, că d-l Daver, proprietarul, e un criminalist, care nu ştie altceva mai plăcut, decât să discute despre această pasiune a lui.

— Foarte plăcut de auzit, murmură d-l Reeder, ale cărui gânduri erau departe. Pot vorbi cu el?

Margaret îl conduse în biroul d-lui Daver. Masa de scris a acestuia era ordonată, spre surpriza fetei. Daver controla un registru.

— D-l Reeder, spuse Margaret, intrând cu acesta în cameră.

O clipă, privirile ambilor bărbaţi se întâlniră: detectivul şi proprietarul cu obrazul pitic. D-l Daver făcu apoi semn cu mâna, invitându-l să ia loc.

— Sunt mândru, d-le Reeder, că pot face cunoştinţa d-tale spuse el, închizând registrul. Ca umil elev al marilor scriitori, ale căror opere îţi sunt desigur cunoscute, am onoarea şi marele avantaj să fac cunoştinţa unui bărbat, pe care aş dori să-l numesc, Lombroso modern. Îmi dai dreptate?… Eram convins de aceasta!

D-l Reeder se uită în tavan.

— Lombroso? repetă el încet. Un… hm… italian mi se pare? Numele nu îmi e necunoscut.

D-şoara Margaret nu închisese complet uşa, când părăsise camera. D-l Daver se sculă, se duse s-o închidă, se înapoie cu mâna întinsă şi se aşează din nou pe scaun.

— Sunt vesel că ai venit. Venirea d-tale îmi este într-adevăr o mare uşurare. M-am gândit tot timpul de ieri dimineaţă dacă să telefonez sau nu instituţiei aceleia admirabile – Scotland Yard – şi să o rog să-mi trimită un funcţionar care să rezolve problema aceea curioasă şi poate chiar groaznică.

Se opri din vorbă, ca să dea cuvintelor ce urmau o mai mare prestanţă:

— Vorbesc de dispariţia d-lui George Ravini, un musafir al meu, care a părăsit casa ieri dimineaţă la cinci şi a fost zărit mergând spre Siltbury?

— Cine l-a văzut? întrebă Reeder.

— Un locuitor din Siltbury, al cărui nume l-am uitat. Sau, mai bine zis, nici nu am ştiut cum îl cheamă. L-am întâlnit când m-am dus în oraş.

Se aplecă peste masa de scris şi se uită la Reeder ca o cucuvea:

— Aşa-i că ai venit pentru Ravini? Nu e nevoie să-mi răspunzi: ştiu că ai venit pentru asta!… Nu ne putem aştepta, bineînţeles, ca d-ta să fii indiscret. Aşa-i că am dreptate?… Ştiu că aşa e.

D-l Reeder nu era de aceeaşi părere. Făcea impresia că nu era dispus să vorbească. În alte împrejurări d-l Daver ar fi observat mai bine şi ar fi ţinut seama de această rezervă a d-lui Reeder, dar acum continuă:

— N-aş dori ca Larmes Keep să fie amestecat într-un scandal, spuse el, şi sper că pot conta pe discreţia d-tale. Singurul lucru care mă loveşte pe mine direct e faptul că Ravini a plecat fără să-şi plătească datoria. Asta poate să fie o latură mică şi neimportantă a chestiunii, care poate să se dezvolte şi să devină un caz extraordinar. Înţelegi punctul meu de vedere?… Bineînţeles că mă pricepi.

Făcu o mică pauză. Şi acum începu d-l Reeder să vorbească.

— Cinci fără un sfert, spuse el gânditor, ca şi cum ar fi vorbit cu sine însuşi, era încă întuneric, nu-i aşa?

— Se poate să fi început să se lumineze de ziuă.

— Ravini s-a dus la Siltbury?… Cu bagajul?

— Da.

— Pot să vizitez camera lui?

D-l Daver sări de pe scaun.

— M-am aşteptat la aceasta. E natural să vrei să vezi camera. Vrei să vii cu mine?

D-l Reeder îl urmă prin holul hotelului, în care nu se găsea decât musafirul cu aspect milităresc şi care îi aruncă o privire piezişă, când trecu pe lângă el. Daver o luase înainte pe scara lată, pe când Reeder rămase la capătul scării şi se uita la un perete.

— Foarte interesant!

Pe Reeder îl interesau lucrurile cele mai imposibile, în cazul de faţă, obiectul ce-l interesa atât de mult era o casă de bani mare. Mai mare de cum văzuse el vreodată la o întreprindere particulară. Casa de bani avea o înălţime de şase picioare şi lată de trei picioare. Era montată sub prima treaptă a scării.

— Ce? întrebă Daver, întorcându-se cu faţa spre el.

Văzând obiectul interesului lui Reeder surâse…

— Ah… casa mea de bani? Am o mulţime de documente rare şi de valoare, pe care le păstrez aici. După cum vezi e un model francez… vrei să spui că e prea mare pentru căsuţa mea? Trebuie să-ţi dau dreptate. Câteodată însă avem musafiri bogaţi… păstrăm giuvaericale şi altele… trebuie ca cineva să fie foarte iscusit, ca să deschidă casa asta de bani, şi totuşi, cu o cheiţă mică pot…

Scoase din buzunar un lanţ de care atârnau mai multe chei, băgă una din chei într-o deschizătură foarte îngustă, învârti mânerul şi deschise încet uşa grea a casei de bani.

D-l Reeder se uită curios în interiorul ei. Numai pe marginile de oţel ale peretelui dinapoi ale casei se găseau trei despărţituri de oţel. Încolo casa era goală. Uşile erau extraordinar de groase. Partea dinăuntru a uşilor era netedă. O pârghie de oţel avea probabil menirea să susţină şi să întărească broasca. Reeder observă toate acestea cu o singură privire. Dar mai observă şi altceva. Pardoseala emailată în alb era de culoare mai deschisă decât pereţii. Numai un om cu spiritul de observaţie atât de dezvoltat ca al lui J. G. Reeder putea să bage în seamă nimicul acela. Dar pârghia de oţel dinapoia broaştei?… D-l Reeder ştia o grămadă de lucruri despre case de bani…

— O păstrătoare de comori!… îţi da impresia că eşti om bogat! exclamă d-l Daver, după ce încuiase iar tezaurul. Din punct de vedere psihologic, uşor de înţeles, nu-i aşa, d-le Reeder?

Scara ducea într-un coridor larg. D-l Daver se opri în faţa uşii cu Nr. 7 şi o deschise.

— Aceasta e odaia d-tale, explică el. Am avut impresia, care era aproape certitudine, că vizita d-tale e întrucâtva în legătură cu dispariţia d-lui Ravini, care ne-a părăsit fără să-şi plătească datoria. Râse pe înfundate, se scuză însă imediat. Iartă-mă, te rog, că revin tot mereu asupra acestui lucru, dar tocmai asta m-a indispus mai mult.

D-l Reeder îşi urmă gazda în cameră. Încăperea avea pereţii tapisaţi de sus până jos şi era foarte luxos mobilată. Fiecare bucată de mobilă ar fi provocat admiraţia orişicui ar fi văzut-o.

— Patul cu baldachin era de pe timpul regelui Iacob, covorul era un Teheran veritabil, iar măsuţa de toaletă cu scaunul ei erau de asemenea din timpul lui Iacob.

— Pe patul acesta a fost găsită pijamaua lui Ravini?

— Da, răspunse Daver cu un gest dramatic.

Dar Reeder se uita la ferestre, din care una era deschisă.

Se aplecă în afară, se uită în jos şi făcu cunoştinţă cu împrejurimile… Putea zări în depărtare orăşelul Siltbury, ale cărui lumini tocmai începeau să se aprindă; vederea către drumul spre Siltbury era împiedicată de o cunună de pomi. La stânga putea să vadă şoseaua pe care venise el.

D-l Reeder părăsi camera şi-şi plimbă privirea în susul şi în josul coridorului.

— Ai o casă splendidă, d-le Daver.

— Îţi place? Şi eu m-am gândit la asta, întâmpină d-l Daver extaziat. Da. E o proprietate foarte frumoasă. D-tale poate să ţi se pară că am înjosit-o făcând din ea o pensiune, dar presupun că tânăra noastră prietenă ţi-a povestit că aceasta e una din pasiunile mele. Urăsc singurătatea, dar îmi este foarte neplăcut să leg prietenii noi. Situaţia mea

aici e ciudată şi sui generis: pot să-mi aleg musafirii cum vreau.

D-l Reeder se uita în vid.

— Ai avut vreodată un musafir cu numele de Holden?

D-l Daver răspunse că nu.

— Sau pe unul Willington? Doi prieteni de ai mei, care au fost acum vreo opt luni pe aici?

— Nu, răspunse d-l Daver fără să ezite. Eu nu uit niciodată numele cuiva. Poţi cerceta registrul de vizitatori din ultimii doisprezece ani – orişicând îţi convine. Jena d-lui Daver era comică. Nu s-ar putea ca aceşti doi domni să fi venit aici sub un alt nume decât al lor? Nu? Sunt convins că n-a fost cazul!

În timp ce Daver vorbea, o uşă la capătul celălalt al coridorului se descuiase şi se închisese subit. D-l Reeder însă, care vedea totul, zărise umbra unei figuri, înainte ca uşa să se fi închis.

— A cui e camera aceea?

De data asta, d-l Daver se jena într-adevăr.

— Sunt încăperile mele spuse el cu voce răguşită. Persoana, care a deschis uşa, era d-na Burton, care a suferit mult în viaţa ei.

— Toată viaţa e plină de necazuri şi griji, fu răspunsul cam uzat al d-lui Reeder, răspuns căruia d-l Daver îi acordă un clătinat trist din cap.

Reeder avea însă ochi foarte buni şi deşi nu văzuse până acum pe d-na Burton, era totuşi absolut sigur, că faţa aceea drăguţă, pe care o zărise numai o clipă, nu aparţinea unui „suflet amărât”, care suferise deja multe necazuri. În timp ce se îmbrăca pentru masa de seară, nu-şi putea ascunde mirarea, de ce Olga Crewe nu voia să fie văzută şi de ce ieşise din camerele proprietarului. Cu siguranţă că era o rezervă lesne de înţeles şi justă în acelaşi timp. Şi rezerve de acestea erau o calitate pe care le aprecia Reeder, mai ales, la femei.

Se căznea să-şi înnoade cravata, când d-l Daver, care-şi luase singur rolul unui adjutant personal al lui Reeder bătu în uşă şi îl întrebă dacă poate să intre. Era cam fără suflu, şi ţinea în mână mai multe extrase din ziare.

— Pomeniseşi adineauri de doi domni, Willington şi Holden, numele acestea mi se păreau cunoscute. Aveam sentimentul chinuitor, că îi cunosc, fără totuşi a-i cunoaşte. Înţelegi ce vreau să spun, dragă d-le Reeder? Şi apoi mi-am amintit de una, alta. Citisem numele lor în ziare, spuse el agitând hârtiile.

D-l Reeder se uită la imaginea din oglindă şi-şi aranja cravata.

— Aici? În ziare? repetă el mecanic, întorcându-se cu faţa spre Daver şi luându-i fiţuicile de ziare din mână.

— După cum probabil ştii, d-le Reeder, sunt puţintel un elev al marelui Lombroso şi al celorlalţi criminalişti celebri, care au ridicat studiul anormalului, la o ştiinţă. Fără să vrea, d-şoara Belman mi-a îndrumat gândurile spre banda lui Flack şi aşa am putut aduna în ultimele două zile o mulţime de amănunte asupra acestor răufăcători. Între aceştia se pomeneşte şi numele lui Holden şi al lui Willington. Aceştia erau doi detectivi care îl căutau pe Flack şi care au dispărut.

— Acum când chestiunea aceasta îmi revine din ce în ce mai mult în memorie, îmi amintesc foarte bine amănuntul dispariţiei lor. A mai fost şi un al treilea, care de asemenea a dispărut fără urmă.

D-l Reeder dădu din cap în semn de aprobare.

— Ah, îţi aminteşti aşadar! strigă Daver triumfând. Bineînţeles că îţi aminteşti!… Era unul numit Biggerthorpe, un avocat, care într-o zi a fost chemat undeva şi n-a mai dat semne de viaţă. Îmi dai voie să adaug – şi surâse bine dispus – că d-l Biggerthorpe nu a locuit niciodată aici? De ce ai presupune că a locuit aici?

— Dar nici nu mi-a trecut prin gând aşa ceva. D-l Reeder vindea blândeţe pentru bunătate. Biggerthorpe? îl uitasem

cu totul. El ar fi fost un martor important contra lui Flack, dacă l-am fi prins… hm! D-ta studiezi criminologia şi pe criminali d-le Daver?

— Cu modestie, răspunse d-l Daver şi toată ţinuta sa arăta aceasta.

Şi apoi, coborând vocea la un şoptit:

— Pot să-ţi spun ceva, d-le Reeder?

— Poţi să-mi povesteşti ce vrei, îi răspunse Reeder, încheindu-şi vesta. Azi am tocmai dispoziţie bună pentru basme. În această atmosferă admirabilă, în mijlocul acestor împrejurimi încântătoare, aş prefera… hm… basme, sau mai bine poveşti cu stafii… Spune-mi, te rog, aici în Larmes Keep nu aveţi vreo stafie? Stafiile sunt o specialitate deosebită… hm… mai mulţi strigoi, ca oricare alt reprezentant al legii. Am intenţia să scriu, ocazional, o capodoperă cu privire la acest subiect. „Strigoi pe care i-am văzut” sau „Vademecum prin lumea strigoilor” în şaizeci şi trei de volume.

— Ce voiai să spui?

— Voiam să spun, răspunse d-l Daver, că, după mine unul, Flack în persoană a locuit odată aici. N-am amintit acest fapt faţă de d-şoara Belman, dar sunt însă ferm convins, că nu mă înşel. Acum şapte ani, într-o seară pe la zece, a sosit un bărbat, cu barba căruntă, cu faţa suptă şi ceru o cameră. Avea multe parale la el, dar nu lucrul acesta m-a impresionat. În alte împrejurări i-aş fi cerut să se anunţe prin scris. Era însă târziu, ningea şi era frig, astfel că n-am avut sufletul să gonesc un bătrân din faţa uşii mele.

— Cât timp a locuit aici? Şi de ce crezi că a fost Flack?

— Pentru că – d-l Daver coborî într-atât vocea, încât abia se mai auzea ce spune – a dispărut la fel ca şi d-l Ravini; în zorii zilei fără să-şi fi plătit nota – şi lăsându-şi aici pijamaua.

Reeder întoarse încet de tot capul şi-l scrută pe Daver de sus până jos.

— Ceea ce îmi povesteşti acum intră în categoria poveştilor umoristice şi mie îmi este prea tare foame, ca să râd, îi spuse el liniştit. La ce oră se ia masa?

Chiar în momentul acela sună gongul, chemând pe locatari la masă.

De obicei, d-şoara Belman lua masa în acelaşi timp cu ceilalţi, însă la o măsuţă aparte. Se roşi ca focul şi păru foarte jenată, când îl văzu pe Reeder apropiindu-se de masa ei, luându-şi un scaun şi dând ordin ca să i se servească acolo mâncarea. Ceilalţi trei musafiri şedeau fiecare la câte o masă separată.

— Nişte oameni amărâţi! se exprimă d-l Reeder desfăcându-şi şervetul şi privind prin sală.

— Ce părere ai despre d-l Daver?

J. G. Reeder surâse cu blândeţe.

— E un tip glumeţ!

Margaret râse.

— Ai aflat ceva despre Ravini?

Reeder clătină din cap.

— Am vorbit cu portarul, care îmi face impresia unui om cinstit şi sincer. Mi-a povestit că în dimineaţa când a dispărut Ravini a găsit uşa de la intrare neîncuiată şi zăvorul dat înapoi.

— Portarul are spirit de observaţie. Cine e d-na Burton? întrebă el apoi pe neaşteptate.

— Menajera. Margaret surâse şi clătină din cap. E o femeie simplă, care-şi petrece timpul cu lamentări asupra timpurilor bune, pe care ar trebui să le petreacă acum, în loc să fie „îngropată de vie” aici. Astea sunt propriile ei vorbe.

D-l Reeder depuse cuţitul şi furculiţa,

— Doamne Sfinte! exclamă el compătimitor. E probabil o femeie care a văzut şi timpuri mai bune.

Margaret râse din nou.

— După mine una n-a avut niciodată aşa un trai ca acum. Femeia asta e cam ordinară şi foarte incultă. Deconturile ei

sunt lucruri groaznice! Dar serios vorbind – trebuie că a trăit odată bine. Prima seară, când am venit, m-am dus în camera ei ca s-o întreb ceva despre o factură pe care nu o înţelegem – bineînţeles timp pierdut, căci pentru ea registrele sunt mistere – şi am găsit-o şezând la masă şi contemplându-şi mâinile.

— Mâinile?

— Da, răspunse Margaret. Purta nişte inele splendide cum nu ţi le poţi închipui.

Margaret era pe deplin mulţumită de impresia pe care vorbele ei o făcu asupra d-lui Reeder, căruia îi scăpă cuţitul şi furculiţa din mână, de mirat ce era.

— Inele?

— Diamante şi smaralde enorme. Mi se tăiase respiraţia. În momentul în care a văzut surpriza mea, şi-a ascuns mâinile la spate şi mi-a povestit a doua zi un basm, că giuvaericalele acelea erau nişte cadouri ale unei actriţe, care locuise odată aici şi că nu aveau nici o valoare.

— Aşadar… fleacuri? opina d-l Reeder clătinând din cap într-un mod special, care însemna la el dispoziţie bună şi veselie.

După masă trimise să-l cheme pe d-l Daver spre a-i spune că are o grămadă de lucruri de scris şi că îi trebuie o masă de scris şi alte lucruri. Margaret se miră că îl cheamă pe Daver pentru acest lucru, căci procurarea celor necesare era una din atribuţiile ei. Nu putea decât să presupună ca Reeder nu ştia aceasta.

— D-ta, d-le Reeder, eşti un mare scriitor! exclamă d-l Daver, izbucnind în râs de propria sa glumă. Şi eu nu sunt fericit, decât atunci când ţin un toc în mână. Povesteşte-mi te rog – asta mă interesează enorm – când poţi lucra mai bine: dimineaţa sau seara? Personal n-am rezolvat încă problema asta spre deplina mea mulţumire.

— Eu scriu începând de acum şi până la ora două, răspunse Reeder uitându-se la ceas. E un obicei pe care îl am de mulţi ani. De la nouă la două; sunt orele mele de

lucru. Fumez o ţigară, beau un pahar cu lapte – nu vrei să fii atât de amabil şi să dai ordin să mi se aducă un pahar cu lapte sus în cameră? – şi de la două mă culc şi dorm până la nouă dimineaţa.

Margaret ascultă cu gura căscată. Nu era obişnuită să-l audă pe Reeder vorbind despre afacerile şi obiceiurile sale particulare. Nu întâlnise încă om mai rezervat ca Reeder în ceea ce privea chestiuni personale. Poate că îl cuprinsese o stare de spirit de vacanţă… În tot cazul găsea că arată astă seară mult mai tânăr ca altădată.

Margaret se duse să-i comunice d-nei Burton dorinţele musafirului. Aceasta ascultă strâmbând din nas.

— Lapte? Are dreptate să ceară lapte! arată ca unul care bea lapte! Dar nu trebuie să-i fie frică.

— Dar de ce să-i fie frică? întrebă Margaret cu un ton înţepat.

Tonul acesta era însă de prisos faţă de d-na Burton.

— Nimănui nu-i sunt dragi detectivii, care cotrobăiesc prin toată casa – nu-i aşa, d-şoară Belman? Şi ăsta mai ales nici nu seamănă cu detectivii, aşa cum mi-i închipuiam eu.

— Dar cine ţi-a spus că e detectiv?

D-na Burton se uită o clipă pe sub pleoapele grele la tânăra fată şi întoarse apoi capul în direcţia camerei d-lui Daver.

— El mi-a spus-o. Detectiv! Şi eu trebuie să stau aici şi să muncesc de dimineaţa până seara, în loc să stau la Paris şi să joc acolo un rol important, sau în altă parte, unde se trăieşte bine, cu servitori, care să mă servească pe mine, în loc ca eu să servesc pe alţii. Îţi vine să înnebuneşti!

A doua oară de când se afla la Larmes Keep, Margaret era martora unei izbucniri de nemulţumire şi supărare a d-nei Burton. Margaret avea impresia că femeia aceea trecută căuta o ocazie să i se destăinuie. Nu căută însă pretextul şi nici nu fu găsit. Margaret nu avea nimic comun cu femeia aceea de rând şi mărginită la spirit. Afară de aceasta, niciuna nu avea interesul să niveleze diferenţa ce exista

între ele. D-na Burton era o fiinţă slabă de suflet şi de caracter. Totdeauna avea lacrimi în ochi şi în voce. Dispoziţia ei sufletească era încontinuu influenţată de plângerile ei ciudate contra lumii întregi.

— Mă tratează aici ca şi când aş fi gunoi, se plânse cu vocea reţinută şi tremurând de necaz, şi mai rău mă tratează ea. Am întrebat-o acum de curând dacă nu vrea să bea un ceai la mine în cameră. Ce crezi că mi-a răspuns?

— De cine vorbeşti? întrebă Margaret curioasă. Nu-i venea în minte că d-na Burton o credea pe Olga Crewe – era într-adevăr necesară o imaginaţie extraordinară, ca să-ţi poţi închipui pe d-şoara aceea elegantă şi mândră, bând ceai în intimitatea d-nei Burton, şi discutând cu aceasta. Şi totuşi pe Olga o credea d-na Burton cu cuvântul „ea”. Dar la întrebarea pusă de Margaret, se retrase ca un melc în căscioara lui.

— Nu vorbesc de nimeni… în particular.

— Ai spus că vrea lapte? Am să-i duc singură un pahar sus.

Reeder se lupta tocmai cu haina de casă, pe care voia s-o îmbrace, când d-na Burton îi aduse laptele. Un servitor pregătise deja toc, cerneală şi hârtie. Pe masă se mai aflau apoi două volume manuscrise care documentau vădit activitatea literară a d-lui Reeder.

Luând din mâna d-nei Burton tava cu paharul de lapte, începu o conversaţie:

— Locuiţi foarte plăcut aici. O casă splendidă. Sunteţi de mult aici?

— De câţiva ani.

— Se îndreptă apoi spre uşă, ca să plece, ezită însă.

D-l Reeder cunoştea aceste simptome. Chiar dacă era discretă, tot îi plăcea să vorbească şi dorea să aibă pe cineva cu care se poate discuta banalităţile, care formau partea principală a conversaţiilor ei.

— Hm. Domnule, nu avem niciodată mulţi musafiri, d-l Daver îi alege pe sprânceană.

— Foarte cuminte din partea d-lui Daver. Dar unde e camera sa?

D-na Burton ieşi în coridor şi îi arătă uşa,

— Ah, da, spuse Reeder, îmi amintesc acum că mi-a arătat-o. De altfel te-am văzut astă seară ieşind de acolo.

— Vă înşelaţi, eu nu intru niciodată în camera lui. Poate că aţi… dar se opri, şi după o mică pauză, adăugă: văzut pe altcineva. Lucraţi târziu?

D-l Reeder repetă în amănunt planurile sale de noapte.

— Mi-aţi face un serviciu, dacă aţi spune d-lui Daver că nu vreau să fiu deranjat. Munca mea intelectuală progresează încet şi orice deviere de la gândurile mele… e extrem de neplăcută pentru puterea mea de producţie, îi spuse el, închizând uşa după ea.

Aşteptă apoi câtva timp, până ce d-na Burton coborî scara, şi încuie uşa, trăgând şi zăvorul.

Trase perdelele, împinse biroul spre fereastră, deschise ambele volume şi le aşează astfel, încât formau un fel de paravan, care împiedica lumina să cadă pe pat. După aceea se îmbrăcă cu o pijama, se culcă şi după cinci minute dormea dus.

Margaret avusese intenţia să trimită pe la unsprezece pe cineva la el sus, ca să-l întrebe dacă are nevoie de ceva, se răzgândi însă din fericire – din fericire, căci d-l Reeder avea de gând să „apuce” cinci ore de somn nestingherit, înainte de a începe cercetarea furişă a casei sau înainte de clipa care cerea să fie treaz cu totul.

Exact la ora două se trezi, se aşează la marginea patului şi clipi din ochi, uitându-se la lumina lămpii. Deschise apoi unul din geamantane, scoase din el o cutiuţă mică de lemn şi din ea o maşină de spirt, precum şi cele necesare pentru a-şi prepara un ceai. Aprinse spirtul, intră în camera de baie, se dezbrăcă şi făcu o baie rece. Reveni apoi, complet îmbrăcat în dormitor, unde găsi apa fierbând.

D-l Reeder era un om nu numai foarte metodic, dar şi foarte prevăzător. Toată viaţa avea o temere pentru lapte.

Avea obiceiul să se plimbe dis-de-dimineaţă prin cartierele mărginaşe ale Londrei şi să se uite la cănile sau la sticlele cu lapte, care atârnau de clanţele uşilor sau stăteau lângă uşi. Se gândea la posibilităţile enorme de omucideri în masă pe care această formă neglijentă a furnizării laptelui o oferea indivizilor cu predispoziţii criminale. Făcuse odată un calcul, că un ucigaş isteţ, care ar lucra sistematic ar putea decima populaţia Londrei într-o lună.

Îşi bău ceaiul fără lapte, ronţăi un biscuit, împachetă la loc ustensilele, scoase din geamantan o pereche de pantofi de pâslă cu tălpile groase pe care îi puse în picioare. Mai scoase din geamantan un baston de cauciuc, care în mâna unui om îndemânatic era o armă tot atât de temută ca şi un cuţit, şi-l băgă în buzunar. Căută din nou în geamantan şi scoase un obiect care semăna cu un sac de cauciuc, numai că avea adaptate două pătrăţele de mică şi un căpăcel din metal. Ezită însă, privind instrumentul acela din toate părţile şi îl băgă din nou în geamantan. Browningul, pe care puse apoi mâna, nu-i plăcea deloc, căci valoarea armelor de foc i se părea dubioasă, în afară de cazuri speciale.

Ultimul obiect pe care-l scoase, era un baston din bambus, care conţinea în el un al doilea baston. Totul era de fapt un instrument de pescuit. La capătul bastonului subţire era fixată o bucată de sârmă în care înţepeni o mică lampă electrică; aranjă totul cu multă îngrijire în aşa fel, ca o apăsare pe un buton mic să pună lampa în funcţiune.

Se mai uită o dată prin cameră şi stinse apoi lumina.

Dacă ar fi fost ziua, d-l Reeder ar fi părut o figură comică, aşa cum şedea cu picioarele încrucişate pe marginea patului, cu undiţa rezemată de pat… J. G. Reeder nu avea însă în clipa aceea o astfel de impresie; afară de aceasta nu îl vedea nimeni.

Din când în când mişca undiţa încoace şi încolo.

— Reeder era acum complet treaz. Auzul său era concentrat asupra deosebirii zgomotelor abia perceptibile noaptea – fâşâitul frunzelor, adierea slabă a vântului – şi

sunetele, care nu puteau proveni decât de la o activitate omenească.

Şezu aşa mai bine de o jumătate de ceas, mişcând din când în când undiţa încolo şi încoace. Subit simţi un curent de aer rece venind de la uşă. Nu auzise nici un sunet, nici cel mai mic zgomot – dar ştia că uşa era larg deschisă.

Retrase încet undiţa până aproape de pat, o îndreptă apoi în direcţia uşii şi o întinse atât de departe cât era posibil – el însuşi pusese un picior la pământ şi era gata să sară la o parte, sau să se arunce în jos, după cum vor cere împrejurările.

Vârful undiţei nu atinse nici un obstacol. Reeder îşi reţinu respiraţia şi ascultă. Coridorul era acoperit cu covoare groase. Nu se aştepta, bineînţeles, să audă paşi omeneşti, însă oamenii trebuie să respire, reflectă d-l Reeder şi e foarte greu ca un om să respire fără zgomot. Îi veni în minte că el singur era prea liniştit pentru un om de care se presupunea că doarme liniştit şi se apucă să scoată din gâtlej sunetele obişnuite unui om mai în vârstă, în primul stadiu al somnului.

Capătul undiţei fu atins şi undiţa dată la o parte. D-l Reeder apăsă pe buton şi lumina care ţâşni din lampa electrică desenă un cerc luminos pe peretele din faţa uşii coridorului.

Uşa era deschisă, dar nu se vedea nimeni.

Şi apoi îl trecu pe Reeder un fior rece, cu toţi nervii de oţel, ce-i avea. Cineva era acolo… stătea ascuns… îl aştepta pe el, să iasă afară.

Reeder întinse mâna, care ţinea undiţa, împingând-o afară din cameră.

Poc!

Undiţa fu lovită cu ceva tare, şi ruptă în două.

Lampa căzu la pământ, cu lentila în sus şi lumina tavanul coridorului. În clipa următoare Reeder sărise din pat şi zbură aproape în ascunzişul pe care-l oferea uşa deschisă. Prin uşă putea vedea întrucâtva ce se petrece afară.

Linişte de mormânt… jos, în hol, ceasul care ticăia monoton, bătu de trei ori. Dar nu se mişca nimic, nimic nu pătrundea în raza de lumină, nimic… până…

Reeder avea impresia unei viziuni: un… obraz slab, alb, buze subţiri deschise într-un rânjet sardonic, o chelie înconjurată de o coroană de păr cărunt, sălbatic, o mână cu degetele ca ghearele care se întindea spre lampă…

Să întrebuinţeze browningul sau bastonul de cauciuc?

Reeder se hotărî pentru acesta din urmă şi când ghearele acelea apucară lampa, Reeder sări din ascunzişul său din dosul uşii şi lovi cu putere. Auzi un suflu ca al unui animal sălbatic – apoi lampa se stinse, căci mâna pe care o ţinea strânsă, rupsese firele, retrăgându-se.

Coridorul zăcea acum în întuneric. Reeder mai lovi încă o dată, cu atâta putere, că-şi pierdu echilibrul, căzu în genunchi şi scăpă bastonul de cauciuc din mână. Nu nimerise, dar întinzând braţul, mâna sa apucă un braţ străin… cu o smucitură puternică trase pe posesorul braţului străin în camera sa şi aprinse lumina.

Mâna îi era încleştată în jurul unui braţ rotund, moale, învăluit într-o mânecă de mătase.

Când se făcu lumină în cameră, ochii săi priveau la faţa palidă a d-şoarei Olga Crewe.

CAPITOLUL X.

O clipă priviră unul la altul – ea… zăpăcită, el… contrariat. Olga Crewe!

Apoi observă că tot o mai ţinea de mână – şi-i dădu drumul. Braţul fetei îi atrăgea atenţia.

— Îmi pare rău, murmură Reeder. Ce cauţi d-ta aici?

Buzele fetei tremurau. Încercă să vorbească, dar nu putu scoate o vorbă. Apoi îşi stăpâni încetul cu încetul paralizia momentană şi începu să vorbească.

— Am… auzit… zgomot pe coridor, şi am ieşit afară… mă speriasem…

Fata îşi freca mecanic braţul şi Reeder văzu pata roşie, făcută de mâna lui. E de mirare că nu-i frânsese braţul!

— S-a… întâmplat… ceva?

Fiecare cuvânt ieşea cu greu din gura-i încleştată. Se părea că e nevoită să formeze şi să aranjeze silabele ca să le poată da sunet.

— Unde e comutatorul din coridor? întrebă Reeder, care începu să gândească practic şi să nu îl mai intereseze braţul ei.

— În faţa camerei mele.

— Du-te şi aprinde lumina, îi porunci el.

Olga ascultă supusă.

Reeder ieşi din cameră, abia după ce coridorul fu luminat. Browningul, ce-l ţinea în mână, arăta că nu era încă prea sigur de sine.

— S-a întâmplat ceva? întrebă Olga din nou. Îşi recâştigase stăpânirea de sine. Faţa sa începu să se coloreze. Dar privirea ei parcă avea încă viziuni.

— Ai văzut ceva pe coridor? întrebă Reeder.

— Nu. N-am văzut nimic; absolut nimic. Am auzit zgomot şi am ieşit afară.

Ea minţea. Dar Reeder nu-şi dădu osteneala să i-o spună. Olga avusese timp suficient, să-şi pună pantofii şi să îmbrace kimonoul, dar totul nu durase mai mult de două secunde. Afară de aceasta, Reeder nu auzise deschizându-se uşa camerei ei. Concluzia era deci, că uşa a fost tot timpul deschisă şi că a fost martoră văzând sau auzind la tot ce se întâmplase.

Reeder se duse de-şi luă bastonul de cauciuc, căzut jos şi reveni la ea. Olga stătea sprijinită de uşă şi îşi freca braţul. Ea privea în vid, parcă ar fi zărit ceva, dar Reeder se convinse că nu era nimeni.

— Mi-ai cauzat durere, spuse ea cu simplitate.

— Adevărat?… îmi pare rău.

Pata de pe braţ se colorase în albastru. De felul său d-l Reeder era un om simţitor. Ca să spunem adevărul, în momentul acela nu luă parte la nici un fel de durere.

Regret?… da. Dar regretul ce îl simţea, nu avea nici o legătură cu braţul fetei.

— E mai bine să te culci din nou. Coşmarul meu a trecut. Sper că şi al d-tale va trece tot atât de repede, ceea ce m-ar mira însă. Visul meu urât a durat numai o clipă, al d-tale o să dureze, dacă nu mă înşel, toată viaţa…

Privirea ochilor ei negri, nu îl slăbeau o clipă, pe când vorbea.

— Cred că a fost un vis urât, spuse Olga acum. O să dureze toată viaţa?… Mă tem că ai dreptate.

Cu o înclinare a capului, se întoarse, intră în camera ei şi Reeder auzi cum încuie uşa odăii învârtind cheia de două ori.

D-l Reeder se duse în camera sa, îşi luă un scaun şi se aşeză în cealaltă parte a patului. Nici nu se gândea să închidă uşa odăii sale. Atâta timp cât lumina ardea în coridor şi camera sa zăcea în întuneric, nu trebuia să se teamă că visul său urât se va repeta.

Bastonul de cauciuc fusese o greşeală – recunoscu singur şi cu regret acest lucru şi îşi dorea să nu mai aibă o asemenea repulsie contra armelor zgomotoase. Depuse revolverul pe pat, în apropiere. Pentru cazul că visul s-ar fi repetat totuşi…

Auzi voci!

Zgomotul unei convorbiri şoptite şi sunete furioase… nu în coridor, ci jos în hol. Se strecură în vârful picioarelor la uşă şi ascultă.

Cineva râse pe înfundate. Un râs straniu, care făcea să-ţi îngheţe sângele în vine. Apoi auzi o cheie învârtindu-se şi o uşă deschizându-se, şi apoi o voce întrebând: „Cine e acolo?”

Era Margaret, Reeder îşi aminti că odaia ei se afla de-a dreptul în faţa scării. Băgă în buzunar revolverul, pe care îl ţinea în mână, şi ieşi în coridor. Margaret stătea la capul scării şi se uita în jos, în întuneric. Şoptitul încetase. Observându-l pe Reeder, se întoarse spre el.

— Ce s-a petrecut?… Cine a aprins lumina în coridor?… Am auzit şoapte jos… în hol…

— Eu am fost.

Altădată surâsul lui ar fi liniştit-o, dar acum se speriase şi îi era teamă. Simţea dorinţa să se agaţe de el şi să plângă.

— S-a întâmplat ceva, ascultam, culcată în pat… n-am avut curajul să mă scol… mi-e frică, d-le Reeder…

Reeder îi făcu semn să vină lângă el şi cum ea îl ascultă mirată, Reeder se strecură pe lângă ea şi îi luă locul la balustradă. Margaret îl văzu aplecându-se şi cercetând terenul la lumina lămpii sale de buzunar.

— Nu e nimeni, spuse el apoi.

— Dar a fost cineva, insistă fata… Şi am auzit pe cineva umblând în momentul când ai aprins lumina.

— Poate că a fost d-na Burton, presupuse el. Mi s-a părut că i-am auzit vocea.

Şi acum apăru un al treilea pe scenă, d-l Daver, la capătul coridorului, îmbrăcat cu un halat închis până sub bărbie.

— Ce s-a întâmplat, d-şoară Belman? Nu-mi spune, că a încercat să intre prin fereastra d-tale! Tare mă tem, ca îmi vei povesti tocmai lucrul acesta! Vai de mine, dacă ar trebui să se întâmple aşa ceva!

— Dar de fapt, despre ce e vorba? interveni acum d-l Reeder.

— Nu ştiu. Am însă sentimentul neplăcut, că cineva a încercat să intre în casă, răspunse d-l Daver, foarte iritat.…

Margaret distingea aproape cum îi clănţăneau dinţii…

— Am auzit cum cineva încerca mânerul ferestrei şi m-am uitat afară. Aş putea să jur că… am văzut pe cineva sau ceva… Ce groaznic că aşa ceva s-a petrecut aici! Îmi vine să chem poliţia!

— O idee splendidă! murmură d-l Reeder, care îşi recăpătase subit „eul” său supus şi politicos. Dormeai desigur, când ai auzit zgomotul?

D-l Daver ezită.

— N-am dormit cu adevărat. Ştii, aşa, între somn şi trezie. Nu ştiu pentru ce am fost toată noaptea neliniştit.

Îşi duse mâna la gât, cu care ocazie halatul se desfăcu o clipă – o clipă numai, suficient ca Reeder să vadă.

— Probabil că neliniştea d-tale se datoreşte faptului, spuse el blând, că ai uitat să-ţi scoţi gulerul şi cravata. Nici nu-mi pot imagina ceva mai incomod.

D-l Daver făcu o mutră plouată.

— M-am îmbrăcat cam în grabă… începu el…

— E mai bine, dacă te dezbraci tot atât de iute, îi tăie Reeder glumeţ vorba. Ştii că oamenii, care se culcă cu gulerul tare la gât, pot din întâmplare să se stranguleze singuri. Şi atunci e mare tristeţe şi durere în casa călăului păcălit… Probabil că hoţul acela ţi-a salvat viaţa.

D-l Daver voia să mai spună ceva, se răzgândi însă şi se retrase în camera sa, trântind uşa după el.

Margaret se uita înfricoşată la Reeder.

— Ce înseamnă enigmele acestea – a fost într-adevăr un spărgător? Spune-mi te rog adevărul. Simt că înnebunesc dacă n-aş şti despre ce e vorba.

— Adevărul, spuse d-l Reeder făcând semn cu ochii, e cam aşa cum bătrâiorul acela ciudat a spus-o. A fost cineva în casă, cineva care nu avea dreptul să fie aici. Cred însă, că a plecat şi că te poţi culca liniştită.

Margaret se uită bănuitoare la el.

— Te culci şi d-ta?

— Peste câteva minute, spuse Reeder vesel, Margaret îi întinse mâna într-un elan impulsiv şi Reeder o apucă cu ambele mâini.

— Îmi închipui că îngerul meu păzitor ar fi exact ca d-ta, surâse ea printre lacrimi.

— Îngeri păzitori cu barbete? De aşa ceva n-am auzit încă în viaţa mea.

Reeder nu se putea, stăpâni să nu-i servească fetei această împunsătură maliţioasă şi se bucură ca un copil mic, repetându-şi gluma nevinovată în camera sa.

CAPITOLUL XI.

Reeder închise uşa camerei sale, aprinse lumina şi începu să cerceteze, să caute soluţia problemei, în aparenţă de nerezolvat, cum de a fost posibil, să se deschidă uşa. Ştia precis că înainte de a se culca trăsese zăvorul şi încuiase şi cu cheia. El, care văzuse destule în viaţa lui, era surprins, că o broască de uşă poate lucra aşa fără zgomot, ca broasca uşii sale, şi că un zăvor se poate mişca atât de uşor încoace şi încolo.

Atât broasca, cât şi zăvorul fuseseră unse de curând. Începând să cerceteze cu de-amănuntul partea dinăuntru a uşii găsi în scurt timp o explicaţie foarte simplă a enigmei.

Uşa era din opt tăblii încrustate. Aceea din jurul broaştei se mişca uşor şi putea fi dată la o parte, printr-o simplă apăsare a unui buton, care declanşa o spirală infim de mică. Se deschidea atunci o uşcioară micuţă, prin care Reeder putu trece fără multă greutate mâna ca să tragă zăvorul şi să întoarcă cheia…

Lucrul acesta nu era ceva neobişnuit şi nici înspăimântător. Reeder ştia foarte bine că multe hoteluri şi pensiuni aveau asemenea dispozitive, ca să poată deschide uşa din afară – o măsură de prevedere necesară în unele împrejurări. Se întreba, dacă nu cumva se găsea şi la uşa d-rei Belman o astfel de „uscioară de siguranţă”.

Până să termine cu cercetările se făcuse ziuă de-a binelea. Trase perdelele la o parte, îşi luă un scaun, se aşeză în faţa ferestrei şi îşi plimbă privirea pe terenul din faţa sa.

Nu înţelegea două sau trei lucruri. Dacă Larmes Keep era într-adevăr cartierul general al bandei lui Flack, atunci în ce calitate şi din ce motiv fusese adusă Olga Crewe? Reeder o aprecia ca la douăzeci şi patru de ani. Fusese în ultimii zece ani musafir continuu, dacă nu chiar locatară a Larmes Keep-ului. Lui Reeder îi erau însă destul de cunoscute obiceiurile criminalilor, ca să ştie că aceştia nu întrebuinţau copii la scopurile lor. Afară de aceasta Olga urmase şi un fel

de şcoală publică, ceea ce i-a luat cel puţin patru din cei zece ani… d-l Reeder clătină gânditor din cap…

Era convins că până seara nu se va mai întâmpla nimic. De aceea se culcă, trase plapuma peste cap şi dormi până ce servitoarea îi aduse ceaiul.

Această servitoare era o fată cu faţa rotundă, grasă, trecută deja de prima tinereţe; vorbea cu un accent londonez neplăcut şi avea caracterul insinuant al oamenilor care ştiu că fac parte din personalul indispensabil al unui menaj. Reeder îşi aminti că tot ea îl servea şi la masă.

— Vai de mine, domnule, dar nici nu v-aţi dezbrăcat, îi spuse ea.

— Eu mă dezbrac foarte rar, răspunse el sculându-se să-şi ia ceaiul. E o muncă inutilă şi pierdere de timp. Abia te-ai dezbrăcat, că şi trebuie să te îmbraci la loc.

Fata îl privi mirată, dar Reeder nici nu surâdea măcar.

— Sunteţi detectiv, nu-i aşa? O ştiu toţi în casă. De ce aţi venit aici?

D-l Reeder îşi putu permite un surâs enigmatic.

— Dragă domnişoară, n-am dreptul să divulg afacerile patronului d-tale.

— A trimis după d-ta? Asta-i bună!

Reeder duse degetul la buze.

— Pentru candelabre? întrebă ea.

— Da.

— Tot mai crede că i le-a furat vreunul din noi?

Obrazul i se roşise ca focul şi ochii îi luceau de furie. Reeder avu ocazia să cunoască unul din scandalurile mici ale hotelului.

Şi ceea ce văzu Reeder nu era de fel lipsit de interes. De i-ar fi stat cuiva vreodată scris pe frunte cuvântul „vinovat” aceasta ar fi fost servitoarea pe care o avea acum în faţă. Îşi putea lesne închipui ce fel de candelabre erau acelea şi cum dispăruseră. Asemenea mici furturi se întâmplau zilnic.

— Ei bine, îi puteţi spune din partea mea…, începu ea să vocifereze, dar Reeder o întrerupse ridicând solemn mâna.

— Nu-mi spune nimic, – consideră-mă ca pe un prieten al d-tale.

Când era bine dispus d-l Reeder putea fi extrem de mucalit: calitate pe care numai foarte puţini i-o bănuiau. Afară de asta, avea tot interesul să afle cât mai multe asupra menajului lui Daver şi avea impresia că servitoarea aceea furioasă, care fugi pe uşă afară, trântind-o cu zgomot în urma ei, ar fi putut să-i spună multe lucruri interesante. Dar nici în cele mai optimiste gânduri ale sale nu şi-ar fi putut închipui că fata aceea ţinea în mâinile-i grosolane marele secret al casei Larmes Keep.

D-l Reeder se decise să-l viziteze pe Daver. Era curios să afle adevărul referitor la candelabrele care lipseau. Ajuns la o uşă, se opri, căci auzea voci iritate. Deodată uşa fu deschisă brusc şi o voce furioasă de femeie se auzi ţipând.

— M-ai tratat foarte josnic. Asta e tot ce pot să-ţi spun, d-le Daver! Cinci ani am lucrat ca o sclavă şi n-am spus nimănui vreodată ceva despre afacerile d-tale! Şi acum chemi un detectiv, ca să mă spioneze! Nu permit să mă tratezi ca pe o hoaţă! Dacă d-ta crezi că asta e bine şi cinstit… pentru tot ce am făcut pentru d-ta şi pentru că nu m-am băgat unde nu-mi fierbe oala… Da, da, ştiu ce vrei să spui… Am câştigat bine, dar aş fi câştigat şi în altă parte tot atât… Am şi eu mândria mea, ca şi d-ta, d-le Daver… şi găsesc nemernic procedeul d-tale… Plec de aici chiar azi, nu te teme!

Pe uşa deschisă se repezi afară o tânără, cam de vreo douăzeci şi cinci de ani, care trecu pe lângă Reeder fără măcar să-l observe, atât era de furioasă. Uşa fu închisă de către d-l Daver, care, probabil, era tot atât de rău dispus ca şi fata, (ceea ce se dovedi mai târziu ca o împrejurare foarte fericită). D-l Reeder crezu că nu i-ar fi de nici un folos, să lase să se vadă că a auzit „convorbirea” dintre Daver şi servitoare.

Ieşind în grădină, în bătaia razelor de soare, Reeder era, dintre toţi aceia care au fost deranjaţi în noaptea trecută, cel mai vesel şi cel mai puţin obosit. Se întâlni cu preotul, d-

l Dean şi cu colonelul, care ducea cu el un sac cu bastoane pentru golf, şi ambii îi urară o „bună dimineaţă” posomorâtă. Colonelul făcea impresia unui om bolnav, preotul se uită la el cu o privire urâtă…

În timp ce se plimba încolo şi încoace prin faţa casei, cercetă faţada pe ascuns, însă foarte atent… Contururile fostei închisori se vedeau încă precis şi nici măcar ferestrele care au fost adoptate în epoca Tudorilor, nu puteau să-i schimbe nimic din înfăţişarea-i posomorâtă.

Trecând pe după colţul casei, ajunse la porţiunea de grădină care se afla în faţa ferestrelor camerei sale. În depărtare se găseau nişte boschete de rododendroni, care puteau fi de folos, dar în acelaşi timp şi foarte periculoase.

Chiar deasupra ferestrelor sale se afla salonul. Lucrul acesta îi era lui Reeder foarte plăcut. Prefera, din experienţă, o cameră situată deasupra unei încăperi accesibilă tuturor.

Reeder se înapoie pe acelaşi drum şi ajunse la celălalt capăt al clădirii. Cele trei ferestre cu perdelele albe erau desigur ale camerelor lui Daver. Peretele de sub ferestre era negru şi acoperit aproape în întregime cu viţă sălbatică.

Reeder se gândea cam ce putea să fie în încăperea aceea fără uşă, fără fereastră şi fără lumină.

La intrarea în hotel o găsi pe Margaret, care stătea în uşă şi căuta probabil pe cineva. Cu mâinile apăra ochii de lumina puternică a soarelui. Zărindu-l pe Reeder, se îndreptă spre el în grabă.

— Bine că te găsesc, spuse ea oftând uşurată. Mă întrebam unde eşti – n-ai venit la dejun. N-am mai putut dormi o clipă, de când ne-am despărţit astă-noapte, îi spuse Margaret. Dar de fapt ce s-a întâmplat, d-le Reeder? A încercat într-adevăr cineva să intre în casă?

— A încercat şi cred că a reuşit, răspunse el, cu prevedere. Furturi se întâmplă… chiar… hm… şi în hoteluri… d-ră Margaret… nu ştii, s-a anunţat poliţia?

Lui Reeder i se părea că ea arăta rău. Probabil că nu petrecuse restul nopţii tot aşa de liniştită ca el. Margaret clătină din cap.

— Nu ştiu. A telefonat toată dimineaţa – mă dusesem spre odaia lui, dar uşa era încuiată; i-am auzit vocea… Dar de ce nu mi-ai povestit şi mie cele întâmplate în noaptea când am plecat din Londra? Am citit azi dimineaţă în ziare!

— Întâmplare? Ce vrei să spui?

D-l Reeder nu pricepea nimic. Uitase complet.

— Ah, vorbeşti de gluma aceea?

— Glumă? se supără Margaret.

— Criminalii au o concepţie ciudată despre glumă, spuse d-l Reeder degajat. Toată afacerea a fost – hm – o glumă pregătită cu îndemânare, ca să mă sperie. Dar eu sunt bine pregătit pentru asemenea surprize. Acestea sunt probleme care ni se pun din când în când, ca să ni se examineze inteligenţa.

— Dar cine a fost atentatorul?

Privirea d-lui Reeder ocoli pajiştea liniştită. Margaret avea impresia că e plicticos pentru el că i se aminteşte o întâmplare atât de comună a vieţii sale agitate.

— Iată şi prietena noastră, spuse el subit. Margaret se uită în direcţia privirii lui şi o zări pe Olga Crewe.

Olga purta o rochie cenuşie croşetată şi o pălărie mare neagră, care îi umbrea faţa. Nu se arăta de fel jenată, când îi salută cu un surâs aproape ironic,

— Bună dimineaţa, d-le Reeder. Mi se pare că ne-am mai văzut azi-dimineaţă, şi-şi frecă braţul, bine dispusă.

D-l Reeder se scuză pe îndelete.

— Nici nu ştiu ce s-a întâmplat, spuse ea. Margaret Belman află abia acum ce se întâmplase înainte ca ea să fi ieşit din cameră.

— N-aş fi crezut niciodată că eşti atât de voinic! Ia priveşte?

Olga Crewe îşi suflecă mâneca şi îi arătă o pată mare, neagră pe antebraţ.

— I-ai arătat deja d-lui Reeder toate frumuseţile şi raritățile noastre? întrebă Olga cu un început de ironie în voce. Credeam, de altfel, că am să vă găsesc azi la baie.

— Nici nu ştiu că există aşa ceva aici! întâmpină d-l Reeder. Zău, după groaznica întâmplare de azi-noapte, această casă frumoasă… hm… mi-a procurat o senzaţie atât de lugubră, încât mă aştept să nu mă scald în nimic altceva, decât… hm… în sânge.

Aceste vorbe făcură o impresie rea asupra Olgăi. Închisese ochii şi buzele îi tremurau.

— Ce lugubru! Hai să mergem, d-ră Belman!

Margaret era necăjită de tonul acesta, care semăna mai mult a ordin. Merse totuşi cu ea. La câţiva paşi mai departe, Olga se opri.

— Trebuie să vezi fântâna! Te interesează clădiri vechi? întrebă Olga, arătând spre pădurice.

— Mă interesez mai mult de obiecte contemporane, şi mai ales de experienţe noi, răspunse Reeder, bine dispus. Şi mă încântă în special cunoştinţele noi.

Iarăşi zbură un surâs înfricoşat de la Olga la Reeder.

— Atunci ai să găseşti aici partea cea mai atrăgătoare a vieţii d-tale, d-le Reeder, spuse ea, căci te întâlneşti cu oameni, pe care nu i-ai văzut încă niciodată în viaţă,

— Da. În casa asta sunt doi oameni, pe care nu i-am văzut încă, răspunse Reeder şi Olga se întoarse brusc spre el.

Reeder încreţi fruntea.

— Numai doi? nici pe mine nu m-ai văzut până acum!

— De văzut, te-am văzut eu, dar nu te-am întâlnit încă.

Ajunseră între timp la fântână. Reeder citi inscripţia de pe tăbliţă, înainte ca să încerce cu piciorul scândura care acoperea deschizătura fântânii.

— Fântâna e acoperită de mulţi ani, explică Olga. Nu te atinge, adăugă ea în grabă văzând că se aplacă şi ridică una din scânduri, dezvelind o gaură pătrată. Scândura făcea impresia unui chepeng.

Chepengul nu făcea nici un fel de zgomot. Nu scârţâia deloc. Balamalele erau bine unse; în crăpături nu se afla nici urmă de praf. Reeder se aplecă şi privi în fântână.

— Câte căruţe cu nisip şi pietriş au fost necesare ca să se umple fântâna? întrebă Reeder.

Margaret citi la rândul ei inscripţia de pe tăbliţă.

— Hm! mormăi Reeder, căută prin buzunare, scoase o monedă o cântări cu îngrijire în mână şi o lăsă să cadă în adâncime.

Ascultă un timp îndelungat, până ce auzi un sunet metalic slab venind de jos.

— Nouă secunde! Reeder o privi pe Olga. Dacă scazi din iuţeala cu care un corp oarecare cade în jos, iuţeala cu care se mişcă sunetul, vei ştii cât de adâncă e gaura asta!

Se sculă de jos, îşi şterse praful de pe genunchi şi închise chepengul la loc.

— Se poate ca jos să fie stâncă, în nici un caz însă apă. Am să calculez cantitatea de nisip necesară ca să umple puţul – o să fie o ocupaţie foarte interesantă pentru cineva care în tinereţea sa a fost un fel de geniu matematic.

Olga Crewe se înapoie tăcută prin pădurice. Ajungând iar la luminiş spuse:

— Cred că e mai bine ca d-ta să-i arăţi d-lui Reeder restul curiozităţilor. Mă simt obosită.

Cu o uşoară înclinare a capului, se întoarse şi se îndreptă spre casă. D-l Reeder se uită după ea cu o privire în care se citea aproape admiraţie.

— Roşul te poate foarte bine transforma, şopti el, ca pentru sine, dar ca să-ţi prefaci vocea – asta e foarte greu. Chiar cei mai buni actori dau greş în această direcţie.

Margaret îl privi nedumerită.

— Vorbeşti cu mine?

— Nu, cu mine, răspunse Reeder politicos. Un obicei urât al meu; mă tem că această apucătură este în legătură cu vârsta.

— Dar d-şoara Crewe nu se fardează niciodată!

— Cine se mai fardează… la ţară? răspunse d-l Reeder. Arătând cu vârful bastonului spre zidul despărţitor, întrebă: Unde duce drumul acesta? Ce e de partea cealaltă?

— Moarte grabnică! răspunse Margaret râzând.

Mai bine de un sfert de oră statură rezemaţi de balustradă şi priviră în adâncime spre ştrandul îngust. Canalul, care ducea la peşteră, aţâţa curiozitatea lui Reeder. O întrebă cât e de adânc şi nu admise că nu poate să fie prea adânc.

— Ce romantic sună! Peşteri subterane!… şi canalul e mai adânc decât celelalte de felul acesta. Trebuie neapărat să cercetez odată peştera asta. Cum pot ajunge acolo?

Privi în dreapta şi-n stânga. Locul de baie se afla lângă o plajă mică şi era închis deoparte de stânci, care intrau adânc în mare. D-l Reeder arătă spre orizont.

— La şaizeci de mile de aici e Franţa!

Reeder avea obiceiul să schimbe subit conversaţia care nu-i mai convenea.

— Am să întreprind azi după masă un mic voiaj de explorare. Plimbarea îmi va face bine.

Înapoindu-se spre casă, îşi aduse aminte de baie şi o întrebă pe Margaret, dacă poate s-o vadă.

— De fapt, mă mir că d-l Daver n-a golit-o. Îl costă mult piscina aceea. Am zărit ieri facturile uzinei. E enorm cât plăteşte Daver pentru apă.

— Dar când a fost construită piscina?

— Tocmai asta e partea care surprinde mai mult. A fost clădită acum vreo doisprezece ani, într-un timp când nici nu se ştia pe aici de piscine particulare.

Bazinul avea o formă triunghiulară. O parte era căptuşită cu cărămizi şi după toate probabilităţile lucrarea părea recentă. Părţile laterale şi restul fundului erau formate din stânci naturale. O stâncă înaltă servea ca trambulină. D-l Reeder ocoli bazinul şi privi apa. Adâncimea cea mai mare era de partea stâncoasă. Acolo rămase Reeder mult timp contemplând şi studiind centimetru cu centimetru podeaua. În fundul bazinului se părea că există o adâncitură.

— Foarte interesant, spuse Reeder în cele din urmă. Mă duc să-mi iau costumul de baie pe care din fericire l-am adus cu mine.

— Nici n-am ştiut că eşti înotător.

— Simplu, începător, ca în cele mai multe lucruri, răspunse Reeder modest.

Se duse în odaia sa, se dezbrăcă şi îşi puse costumul de baie, peste care-şi îmbrăcă un pardesiu. Olga Crewe plecase cu d-l Daver la Siltbury. D-l Reeder fu foarte mulţumit când zări automobilul hotelului dispărând într-un nor de praf.

Când îşi lepădă pardesiul pentru a intra în apă, făcu o impresie cu totul sălbatică, deoarece purta o centură de care atârna un cuţit de vânătoare şi o pungă impermeabilă, în care se afla una din multele lămpi electrice, pe care le avea de obicei Reeder cu el. Ca toţi oamenii, încercă mai întâi apa cu piciorul şi se cutremură din tot corpul înainte de a se arunca în apă. Ajuns la fund, nu pierdu nici o clipă, ci înotă pe fundul bazinului până la spărtura în stâncă, pe care o văzuse de sus.

Spărtura era înaltă de două picioare şi lungă de opt. Reeder intră înăuntru şi se apucă cu mâinile de tavanul spărturii, ca să înainteze mai repede. Tavanul se termină brusc şi, cum simţea deasupra sa numai apă, Reeder îşi făcu vânt în sus. Se opri lângă o bucată de stâncă intrată în apă, desfăcu săculeţul impermeabil de la centură şi scoase lampa afară.

La lumina ei văzu că se află într-o încăpere cioplită de natură în stâncă. Încăperea avea un tavan lat, boltit. De fapt se afla în interiorul stâncii, care avea forma unui turn şi care forma unul din capetele bazinului. La capătul celălalt al camerei observă o spărtură de circa patru picioare înălţime şi două picioare lăţime, care era începutul unui coridor, ce ducea în jos. Reeder se aventură în acest gang şi constată că o parte din posibilităţile de întrebuinţare ale acestui gang erau făcute de oameni, într-o parte găsi chiar

urme de lovituri de daltă, în altă parte semne neîndoielnice de explozii. D-l Reeder se înapoie acum. Îşi împachetă lampa, înţepeni săculeţul de centură, respiră adânc, se afundă, se strecură prin canal spre bazin şi de acolo la suprafaţă. Ajuns sus zări faţa înspăimântată a Margaretei.

— Oh, d-le Reeder! bâigui ea. M-ai speriat… am văzut cum ai sărit în apă, dar când am venit aici şi am văzut bazinul gol… am crezut că m-am înşelat… Unde ai fost până acum? Doar n-ai putut sta atâta timp sub apă?

— Nu vrei să-mi dai pardesiul? întrebă d-l Reeder jenat, şi după ce acoperi în grabă scheletul său cu mantaua apărătoare, continuă solemn:

— M-am convins că la construirea bazinului s-a ţinut seama exact de prescripţiile consiliului judeţean.

Margaret îl ascultă… înmărmurită.

— După cum ştii, draga d-şoară Margaret, e foarte important, ca teatrele să aibă ieşiri speciale pentru cazuri de pericol; – azi dimineaţă am inspectat deja două asemenea ieşiri, cred însă că pe cea mai interesantă, n-am găsit-o încă… ce tip! nebunia şi geniul sunt într-adevăr înrudite.

D-l Reeder luă singur dejunul şi se părea că nimeni nu are mai puţin interes ca el pentru comesenii săi. Cei doi jucători de golf se înapoiaseră de la joc şi luau masa împreună. D-ra Crewe, care venise mai târziu şi-l onoră cu un surâs, luase loc la o măsuţă mică în faţa lui.

— E cam agitată, se gândea d-l Reeder. Asta e a doua oară că îi cade furculiţa din mână. Acum – acum o să se scoale şi o să se aşeze cu spatele la mine… aş vrea să ştiu, cum o să-şi justifice purtarea.

Avu dreptate. D-ra Crewe chemă pe una din servitoare şi îi spuse să-i mute tacâmul la altă masă. Fără să se justifice. D-l Reeder părea foarte mulţumit de sine şi de toată lumea.

D-l Daver intră afectat în sufragerie, tocmai când d-l Reeder îşi curăţa un măr.

— Bună dimineaţa, d-l Reeder. Ei, ai scăpat de coşmarul d-tale?… Se vede că ai scăpat! Un om ca d-ta, cu nervi de oţel… asta îmi impune extraordinar. Personal sunt cel mai mare laş care există şi numai amintirea cuvântului „hoţ” mă face să mă cutremur. N-ai să mă crezi dacă-ţi spun, că am avut azi-dimineaţă, o ceartă cu o servitoare şi când a plecat de la mine, tremuram din tot corpul. Aşa ceva nici nu te impresionează, aşa-i?… Nu-mi spune, căci o văd! D-ra Belman mi-a povestit că ai încercat bazinul nostru. Ţi-a plăcut?

— Nu vrei să iei loc şi să bei o ceaşcă cu cafea? întrebă Reeder politicos, dar Daver refuză.

— Nu, nu, am de lucru, – nici nu-ţi poţi închipui ce recunoscător sunt d-şoarei Belman, că m-a adus pe urma unuia din caracterele cele mai atrăgătoare ale timpului nostru. Ce tip! spuse d-l Daver, repetând fără să ştie cuvintele lui Reeder. Am încercat să aflu antecedentele sale. Nu, mulţumesc, stau mai bine în picioare, tot trebuie să plec în câteva minute. Se cunoaşte ceva precis asupra vieţii lui anterioare?… a fost însurat?

Reeder dădu din cap în semn de aprobare. Nu avea nici o idee, dacă John Flack e însurat sau nu, dar momentul era foarte prielnic, ca să lase să se presupună că ştie multe… Nu era deloc pregătit să vadă ce reacţie produse clătinatul său din cap. Gura individului cu obrazul galben se căscă larg.

— Însurat? îşi pierdu aproape vocea. Cine ţi-a povestit că a fost însurat? Unde s-a căsătorit?

— Aceasta e o chestiune, răspunse Reeder serios, despre care n-am voie să vorbesc.

— Însurat! D-l Daver îşi trecu mâna peste chelie, dar nu mai continuă discuţia. Mai făcu unele observaţii banale asupra vremii şi părăsi grăbit camera.

Reeder se aşează comod în „sala banchetelor” cu un ziar ilustrat şi aştepta o ocazie care trebuia să se prezinte mai curând sau mai târziu. Trecuse în revizie mintală tot

personalul. Servitoarele, care serveau la masă, locuiau într-o căsuţă mică de partea oraşului Siltbury. Personalul bărbătesc, inclusiv portarul, păreau oameni de treabă. Portarul era un fost soldat, decorat; ajutorul său era un băiat tânăr, care era din Siltbury şi singurul, care nu locuia în afara hotelului. Reeder nu aştepta nimic de la personalul feminin, – singura sa speranţă era servitoarea aceea furioasă, cu toate că şi ea probabil nu va vorbi de altceva decât despre propria ei mâhnire.

De acolo, de unde şedea, Reeder putea să vadă toată grădina. La orele trei, colonelul, Sfinţia Sa d-l Dean şi Olga Crewe, ieşiră pe poarta principală, după toate aparenţele în drum spre Siltbury. Reeder sună şi spre satisfacţia lui, servitoarea amărâtă fu aceea, care apăru şi căreia-i comandă ceaiul.

— E foarte plăcut aici, spuse d-l Reeder.

Răspunsul fetei fu mai mult o mormăi tură.

— Cred, continuă d-l Reeder, uitându-se pe fereastră, că slujba de aici e dintre acelea după care aleargă toate fetele. Şi li se rupe inima, dacă sunt nevoite s-o părăsească.

Fata nu era însă de aceeaşi părere.

— Munca nu e grea şi nici în sufragerie nu e mult de lucru. Dar eu mă plictisesc aici. Înainte de a veni aici am fost într-un hotel mare. Îmi caut altă slujbă.

Fata admise că leafa era bună, dar avea un dor nespus după ceea ce ea numea „viaţă”. Afară de aceasta nu îşi ascunsese preferinţa pentru musafirii bărbaţi.

— Aşa numita d-şoară Crewe are pretenţii mari ca toţi ceilalţi musafiri laolaltă. Nu o înţeleg, acum vrea o cameră, acum alta. De ce nu poate să locuiască cu bărbatul ei, nu pricep.

— Cu cine? D-l Reeder se uită dureros surprins la ea. Poate că nu trăiesc bine împreună?

— Un timp oarecare au mers toate bine. Dacă n-ar fi însuraţi, aş putea înţelege tot ascunzişul acesta – să facă aşa ca şi când n-ar fi bărbat şi nevastă, el într-o cameră, ea

în alta; şi dacă se întâlnesc, se poartă unul cu celălalt, ca şi când ar fi străini. Când începe înşelătoria… mai bine lipsă!

— Şi de când… hm… merge aşa?

— Cam de vreo săptămână, răspunse fata îmbufnată. Ştiu că sunt însuraţi, căci am văzut actul lor de căsătorie… De şase ani sunt căsătoriţi; actul de căsătorie îl păstrează ea în poşetă.

Subit se uită însă bănuitor la Reeder.

— N-ar fi trebuit să vă povestesc toate astea. N-aş vrea să procur nimănui neplăceri şi nici nu sunt supărată pe ei, cu toate că m-au tratat mai rău ca pe un câine. Nimeni, afară de mine, nu ştie că sunt căsătoriţi. Am fost doar doi ani camerista ei. Dar, dacă nu se poartă bine cu mine, atunci fac şi eu la fel.

— Însuraţi de şase ani! Dumnezeule! spuse d-l Reeder, apoi se uită la fată.

— Vrei să câştigi cincizeci de lire? întrebă el. Cincizeci de lire! Ţi le dau, dacă îmi aduci actul de căsătorie, să-l văd şi eu.

Fata se roşi ca racul.

— Vrei să mă bagi mesa, strigă ea. Nu vreau să-i procuri neplăceri.

— Eu sunt detectiv, ripostă d-l Reeder, dar am să cercetez din ordinul registraturii generale, dacă actul de căsătorie e legal. Bineînţeles, că aş putea să percheziţionez camera tinerei doamne şi să găsesc singur actul de căsătorie dar dacă d-ta ai interes să mă ajuţi şi dacă cincizeci de lire au vreo atracţie…

Servitoarea ezita încă, neştiind ce să facă. La urmă îi spuse că vrea să încerce. Se înapoie după o jumătate de ceas cu ştirea că a căutat degeaba. Găsise plicul în care fusese păstrat actul. Documentul însă, dispăruse.

D-l Reeder nu întrebă de numele soţului, era sigur că îl cunoaşte. Adresă o întrebare servitoarei, care-i dădu răspunsul pe care el îl aştepta.

— Un singur lucru aş vrea să ştiu: îţi aminteşti de numele tatălui doamnei?

— John Crewe, comerciant, răspunse fata prompt. Pe mama o chema Hannah. A trebuit să jur pe sfânta scriptură că n-am să povestesc nimănui că ştiu că sunt însuraţi.

— Mai cunoaşte cineva acest lucru? Parcă ai spus că nimeni, nu-i aşa?

Servitoarea ezită din nou:

— D-na Burton ştie. Femeia asta ştie totul.

— Mulţumesc, spuse d-l Reeder scoţând din buzunar două bancnote de cinci lire. Ce fel de meserie avea soţul? Nu-ţi aminteşti?

Servitoarea strâmbă dispreţuitor din nas.

— Secretar – la ce-şi zice secretar, nu înţeleg, mai ales că e un om atât de fin!

— Mulţumesc! repetă d-l Reeder încă o dată.

După aceea comandă prin telefon un taxi pentru Siltbury.

— Pleci undeva? îl întrebă Margaret, văzându-l că aşteaptă la ieşire.

— Vreau să cumpăr câteva cadouri pentru prietenii mei din Londra, răspunse Reeder; una sau două untiere cu inscripţie corespunzătoare, cred că ar fi ceea ce-mi trebuie.

Automobilul nu-l duse la Siltbury, ci pe o şosea care mergea paralel cu ţărmul mării şi se termina într-un drum nisipos, din care automobilul nu putu fi scos decât numai foarte greu.

— V-am spus de la început că pe drumul acesta nu ajungem nicăieri, se plângea şoferul supărat.

— Atunci am ajuns acolo unde am vrut, răspunse d-l Reeder, ajutându-i din răsputeri să scoată maşina la şosea.

Siltbury era un orăşel care nu prea plăcea londonezilor. Ştrandul din Siltbury era pietros, pe când musafirilor le plăcea mai mult unul nisipos.

— Prin împrejurimi sunt mai multe locuri admirabile, pline cu un nisip de îţi lasă gura apă, să te tot tolăneşti în el; dar din păcate e greu de ajuns la ele, povestea şoferul.

Ambii o luaseră pe drumul de la stânga, care trebuia în cele din urmă, să-i aducă în oraş. Erau de vreo jumătate de oră pe drum, când d-l Reeder, care şedea lângă şofer, arătă spre nişte peşteri mari, ce se aflau în dune, la dreapta sa.

— Ah, acestea sunt carierele de piatră din Siltbury, explică şoferul. Acum nu se lucrează în ele. Sunt prea multe găuri acolo.

— Găuri?

— Da. Stâncile sunt ca un burete. Te poţi rătăci foarte uşor prin peşterile de acolo. Bătrânul Kimpon le-a exploatat mulţi ani, dar a pierdut toţi banii. Acolo e o văgăună atât de mare că poţi intra cu un atelaj de patru cai! Acum vreo douăzeci de ani au încercat trei tineri să exploreze peşterile şi n-au mai ieşit la lumina zilei.

— Dar cui aparţin acum carierele?

D-l Reeder nu se prea interesa de carierele acelea, dar gândurile-i erau preocupate de o problemă importantă şi, în cazuri similare, întrebuinţa un truc; că să nu stagneze conversaţia, arunca mereu câte o observaţie… Răspunsurile îi treceau pe la ureche fără să le perceapă. Sunetul unei voci omeneşti îl liniştea însă şi-i permitea să mediteze.

— Carierele aparţin acum d-lui Daver. Le-a cumpărat, după ce acei trei tineri au dispărut în interiorul lor. D-l Daver a pus să se astupe intrarea. Ajungem numaidecât într-o poziţie de unde puteţi vedea intrarea astupată.

Maşina urca acum un mic povârniş. Ajunşi sus, şoferul arătă un drum bine întreţinut, la capătul căruia se putea vedea o gaură mare, ovală, săpată în peretele carierei de piatră. Gaura era acoperită cu o poartă grea din lemn, care avea la partea superioară o deschizătură neregulată.

— Deschizătura se zăreşte de aici, dar nu se vede că e prevăzută cu sârmă ghimpată.

— Ce e acolo, o poartă sau un grilaj?

— O poartă. Tot terenul, de aici şi până la apă aparţine d-lui Daver. Înainte vreme pusese să se exploateze o mare

parte din teren. Dar s-a lăsat de asta, căci pământul e sărac. Pe atunci se depozitau carele şi uneltele în peşteri.

— Când s-a lăsat de agricultură? întrebă Reeder, curios acum de cele auzite.

— Sunt vreo şase ani de atunci. Şi răspunsul acesta era tocmai ce aşteptase d-l Reeder. Pe d-l Daver îl vedeam înainte foarte des. Pe atunci aveam o birjă cu care îl duceam deseori la plimbare, pe la „moşie" şi în oraş unde cumpăra o mulţime de lucruri. D-l Daver lucra atunci ca un nebun, ca un ocnaş. Era mai mult servitor decât stăpân. Se ducea la gară la toate trenurile, când veneau musafiri – şi pe atunci le veneau musafiri cu duiumul, mult mai mulţi ca azi. Câteodată se ducea şi la Londra, ca să-i aducă de acolo – tot el însoţea şi pe d-şoara Crewe în oraş, atât timp cât tânăra fată mergea la şcoală.

— O cunoşti pe d-şoara Crewe?

Şoferul o văzuse deseori, dar nu avusese nimic da-a face cu dânsa.

Reeder coborî din maşină şi sări gardul care împrejmuia drumul. Terenul era calcaros şi, după toate aparenţele, abia de curând împrospătat şi reparat. Şoferul îi spuse că d-l Daver avea doi oameni în slujba sa, care trebuiau să aibă grijă ca drumul acela să fie totdeauna în bună stare. Nu ştia însă motivul acestei întreţineri.

— Unde să vă duc acum, domnule?

— Undeva, de unde pot telefona.

Acestea erau rezultatele pe care le obţinuse Reeder în plimbarea sa; şi ele erau extrem de importante. Felul de trai al d-lui Daver se schimbase cu mult în interiorul ultimilor şase ani. Dintr-un comerciant chinuit, „mai mult slugă decât stăpân" devenise un om bogat, care trăia acum aşa cum îi plăcea. Secretul temniţei nu mai era un secret. Reeder chemă la telefon pe d-l Simpson şi-i comunică pe scurt ceea ce descoperise.

— Ascultă, îi spuse Simpson la urmă, aurul n-a plecat încă. Lucrătorii din docuri au făcut grevă. Te-ai aşteptat serios la

o „lovitură” a lui Flack?

Reeder, care nici nu se mai gândise la transportul de aur, răspunse cam în doi peri.

Ajungând la Larmes Keep găsi şi pe ceilalţi musafiri. Portarul îi povesti că pentru a doua zi era aşteptată „o societate”. D-l Reeder nu luă lucrul acesta în serios, căci portarul îi spuse şi cu o seară înainte acelaşi lucru. Reeder presupunea că portarul era de bună credinţă şi că nu avea nici o intenţie să-l înşele, dar nevăzând nici un fel de preparative pentru primirea noilor musafiri, nu dădu prea multă atenţie spuselor lui. De altfel hotelul nu putea adăposti decât un număr restrâns de vizitatori.

Reeder o căută pe „servitoarea furioasă” şi, negăsind-o, întrebă discret pe portar, de la care află că servitoarea aceea plecase după-masă din hotel.

— D-l Reeder se sui în camera sa, încuie uşa şi se adânci în cele două dosare cu extrase de jurnale, pe care le adusese cu sine şi care nu erau altceva decât rapoartele oficiale asupra lui Flack şi a bandei sale. „Bandă” poate că nu era denumirea tocmai justă. Căci Flack se servea de colaboratorii săi ca un director de teatru de membrii trupei. Poliţia cunoştea destul de bine pe toţi cei ce-l ajutaseră pe Flack la desăvârşirea întreprinderilor sale îndrăzneţe. Unii fuseseră în închisoare şi îşi întrebuinţau timpul de libertate recâştigată muncindu-se zadarnic să reia legătura întreruptă cu un platnic atât de mărinimos. Alţii, de care se ştia că lucraseră pentru Flack, erau dispăruţi şi se presupunea că trăiau luxos prin străinătate.

Reeder reciti volumul, care conţinea faptele mai importante şi îşi notă sumele, pe care omul acela unic în felul său, le prădase în timpul ultimilor douăzeci de ani. Rezultatul total era uluitor. Flack „lucrase” ca un nebun. Îşi plătise foarte bine ajutoarele, dar pentru sine cheltuise numai foarte puţin. Undeva, în Anglia, trebuia să fie depusă o rezervă enormă; şi Reeder bănuia că acel „undeva” se afla foarte aproape de hotelul în care locuia el acum.

Pentru ce lucrase Flack? Cărui scop urmau să servească banii aceia strânşi cu furie? Să fi fost oare numai lăcomia unui zgârcit mobilul tuturor tâlhăriilor? Sau lucra Flack ca un nebun, pentru un scop fantastic?

Dorinţa de a „poseda" a lui Flack, era proverbială. Nu îl mulţumea nimic. După furtul de la banca Leadenhall, urmase numai cu o săptămână mai târziu, prădarea Sindicatului Trusturilor din Londra, care – aceasta o aflase poliţia – fusese săvârşit de o bandă cu totul nouă, adunată abia câteva zile înaintea furtului. Şi totuşi, această bandă, cu elemente noi, era atât de bine pusă la punct, încât a putut duce până la sfârşit planul conceput de Flack, fără nici o piedică.

Reeder încuie dosarele în geamantan şi coborî, ca s-o caute pe Margaret. Deznodământul se apropia şi pentru liniştea sufletului său, era necesar ca tânăra fată să părăsească cât mai curând Larmes Keep.

Pe scară îl întâlni pe d-l Daver, care tocmai urca şi în clipa aceea îi trecu prin minte o idee.

— Chiar pe d-ta te căutam, spuse Reeder. Te-aş ruga să-mi faci un serviciu.

Obrazul zbârcit al lui Daver se schimonosi într-un surâs.

— Draga d-le Reeder, strigă el extaziat să-ţi fac d-tale un serviciu? Dar d-ta n-ai decât să ordoni!

— Am reflectat asupra nopţii trecute şi a celor întâmplate.

— Vorbeşti de hoţ? îl întrerupse celălalt.

— Bineînţeles! M-a neliniştit şi n-am înţeles să las chestiunea baltă. Din fericire am găsit pe uşă o amprentă.

Daver se schimbă la faţă.

— Dacă-ţi spun că am găsit o amprentă, înseamnă că am găsit ceva care face impresia unei amprente. Nu pot avea certitudine decât cu ajutorul unui dactiloscop. Din nefericire n-am putut presupune că voi avea nevoie aici de un astfel de instrument şi aş dori să ştiu dacă poţi trimite pe cineva la Londra ca să mi-l aducă.

— Vezi bine că da. Cu cea mai mare plăcere, spuse Daver, cu toate că numai plăcere nu se întrezărea din tonul vocii sale. Un servitor…

— Credeam că d-şoara Belman, îl întrerupse J. G. Reeder. D-şoara Belman e o prietenă bună de-a mea şi mi-ar aduce desigur instrumentul acela delicat cu cea mai mare băgare de seamă.

Daver reflectă câteva clipe.

— N-ar fi mai bine dacă s-ar duce un bărbat?… şi apoi, ultimul tren spre Londra…

— D-şoara Belman se poate duce cu automobilul. Am să aranjez eu, spuse Reeder frecându-şi bărbia şi adăugând:

— Poate că ar fi totuşi mai bine dacă aş chema câţiva detectivi de la Scotland Yard.

— Nu. Nu e nevoie, întâmpină Daver grăbit. D-ra Belman poate să se ducă foarte bine. N-am nimic contra. Îi spun chiar acum.

D-l Reeder se uită la ceas.

— Ultimul tren spre Londra pleacă la opt şi patruzeci şi cinci. Tânăra d-şoară mai are timp să mănânce.

D-şoarei Belman îi comunică el singur că trebuie să plece la Londra. E lesne de înţeles mirarea Margaretei.

— Evident că mă duc, nu crezi însă că şi altcineva ar putea să aducă instrumentul acela? N-ai putea să spui să ţi-l trimită?…

Margaret se uită în ochii lui şi se opri din vorbă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea în şoaptă.

— Vrei să faci asta pentru mine?… hm., d-şoară Margaret? întrebă Reeder aproape umil.

Reintră în hol şi scrise câteva rânduri, în timp ce Margaret telefona să vină o maşină. Se întunecase aproape, când taxi-ul închis sosi în faţa hotelului şi J. G. Reeder, care o conducea, îi deschise uşa.

— În maşină stă un bărbat, şopti el. Nu te speria şi nu striga. E un detectiv, care te conduce până la Londra.

— Dar… dar… bâigui ea.

— Şi ai să rămâi la noapte în Londra, continuă d-l Reeder. Am să te vizitez mâine… sper.

CAPITOLUL XII.

D-l Reeder se afla în camera lui şi se pregătea să-şi termine toaleta de seară, reflectând asupra pierderii de timp cauzată de menţinerea obiceiurilor sociale, când auzi bătându-se în uşă. Îşi întrerupse ocupaţia, şi se îndreptă spre uşă, ţinând încă în mână o perie de cap, cam uzată.

— Intră, strigă el.

D-l Daver îşi vârî capul prin deschizătura uşii. Pe faţă i se vedea nelinişstea şi se scuză:

— Te deranjez? îmi pare foarte rău că trebuie să te plictisesc. Deoarece însă d-şoara Belman e plecată, vei înţelege. Sunt convins că înţelegi…

D-l Reeder era plin de politeţe.

— Poftim, poftim, d-le Daver. Tocmai mă pregăteam să mă culc. Sunt foarte obosit şi aerul de mare…

Pe faţa lui Daver se vedea acum decepţia.

— În cazul acesta am venit degeaba. Ca să-ţi spun adevărul – şi se strecură în cameră, închizând cu îngrijire uşa după el, ca şi când ar fi avut să-i comunice ceva foarte important şi secret – ceilalţi musafiri ai mei ar dori să joace un bridge şi m-au rugat să te întreb dacă n-ai avea gust să joci şi d-ta.

— Cu cea mai mare plăcere, răspunse d-l Reeder amabil. Nu sunt un jucător bun, ce-i drept, dar dacă nu jenează acest amănunt, vin numaidecât.

Daver dispăru, murmurând mulţumiri şi scuze. Abia părăsise Daver odaia, că d-l Reeder încuie uşa, se aplecă pe geamantan, îl deschise, scoase din el o scară de frânghie, pe care o lăsă în jos pe fereastra deschisă şi o înţepeni de pervazul ferestrei. Se aplecă apoi în afară şi spuse câteva vorbe în şoaptă. Se sprijini în urmă cu putere de pat, ţinând capătul scării, ca să poată susţine greutatea omului ce se suia acum pe scara de frânghie. După ce străinul intrase în cameră, retrase scara şi o băgă din nou în geamantan, pe

care-l încuie cu îngrijire. După aceea se duse într-un colţ al camerei şi trase unul din placajele care acopereau pereţii. Placajul se deschise, lăsând să se vadă un dulap de perete, pe care i-l arătase d-l Daver.

— Stai aici, Billy. Locul acesta e tot atât de bun ca şi oricare altul. Îmi pare rău că te las singur două ceasuri, nu cred însă că o să te deranjeze cineva. Lampa rămâne aprinsă, ca să ai destulă lumină.

— Prea bine, răspunse Billy, care era un detectiv de la Scotland Yard.

Cinci minute mai târziu d-l Reeder încuie uşa camerei sale şi se duse jos în hol unde-l aşteptau ceilalţi musafiri, ca să joace bridge.

Cei trei şedeau tăcuţi, adânciţi în gânduri. Abia după ce Reeder se apropie de ei şi luă loc, începu un fel de conversaţie. A patra persoană, care se retrase la sosirea lui Reeder, era melancolica d-nă Burton. După schimbul obişnuit de politeţe şi alegerea partenerilor, Reeder îşi găsi loc în faţa personajului, care arăta ca un militar şi care se numea colonelul Hothling. La stânga lui Reeder luase loc tânăra fată, la dreapta Sfinţia Sa d-l Dean.

— Pe cât jucăm? murmură colonelul, răsucindu-şi mustaţa şi uitându-se aspru la Reeder.

— Vă rog, nu prea mare, se rugă Reeder, sunt un jucător foarte slab.

— Şase pence suta de puncte, propuse preotul. Nu-mi pot permite mai mult.

— Nici eu, ca pensionar, nu-mi pot permite mai mult, murmură colonelul.

După ce jucară două partide în tăcere, – d-l Reeder vedea cât de închisă e atmosfera, dar se făcea că nu ştie nimic, şi că nu observă nervozitatea partenerului său care, ca fost militar, era foarte surescita, – detectivul începu să vorbească.

— Ce viaţă frumoasă! observă el prietenos, ca de obicei.

De vreo două ori văzuse cum mâna tinerei fete tremura. Singurul liniştit era preotul, care juca foarte rece şi fără greşeli.

Dar când partenerul său, colonelul, făcu iar o greşeală, care dădu celorlalţi prilej să câştige roberul, Reeder încetă să joace şi, împingând puţin scaunul la o parte, începu:

— Ce ciudată e lumea! Ca un joc de cărţi! Cei care îl cunoşteau pe Reeder, ştiau că era mai de temut atunci când începea să facă filosofie. Cei trei care şedeau cu el la masă nu auziră nimic altceva decât o frază comună, care corespundea cu totul părerii ce şi-o făcuseră despre omul acela pe care-l considerau stupid.

— Sunt oameni, continuă Reeder uitându-se în tavan, care nu sunt fericiţi decât când au toţi aşii în mână. Eu sunt numai atunci fericit, când am „valeţii" în mână.

— Dar joci admirabil, d-l Reeder.

Fata spusese aceste vorbe, cu un ton silit…

— Da, un joc, poate şi două. Cred că asta vine de acolo că am o memorie excelentă. Nu uit niciodată „valeţii".

Tăcere. De data aceasta, aluzia era prea pe faţă ca să nu fie înţeleasă.

— În tinereţea mea, continuă d-l Reeder fără ca să se adreseze în mod special cuiva, exista un „valet cu cupă" care deveni încetul cu încetul „valet de treflă" (sensul cuvântului „valet" întrebuinţat aici este borfaş) şi care a decăzut Dumnezeu ştie în ce tâlhării! Cu alte cuvinte: şi-a început… hm… cariera ca bigam, continuându-şi cariera sa interesantă şi romantică ca animator al speluncilor şi fusese apoi amestecat în furtul de la banca din Denver. Nu l-am văzut de mulţi ani. În „cercurile" sale este cunoscut sub numele „Colonelul"… Un domn cu prestanţă militară, figura plăcută, abil.

Spunând acestea, Reeder nu se uită la colonel, nu putea deci vedea, cum acesta pălise.

— Nu l-am mai întâlnit, de când a lăsat să-i crească mustaţa. L-aş recunoaşte însă peste tot, mai întâi după

culoarea specială a ochilor săi, şi apoi după o cicatrice pe care o are la ceafă… amintire de la o bătaie straşnică, în care fusese amestecat. Mi s-a povestit, că a devenit un maestru în arta de a arunca cu cuţitul – presupun că a fost câtva timp în America de Sud – un „valet de treflă” şi un „valet de cupă”… hm…

Colonelul şedea ţeapăn ca un băţ, cu faţa rigidă.

— Se presupune, continuă d-l Reeder mai departe, uitându-se gânditor la tânăra fată, că a pus încetul cu încetul ceva bani de o parte, ceea ce îi dă posibilitatea să locuiască în cele mai bune hoteluri, fără să rişte supravegherea poliţiei.

Fata se uită ţintă în ochii lui, fără să clipească. Buzele le ţinea strânse şi fălcile încleştate.

— E foarte interesant ceea ce spui, d-le Reeder, spuse ea acum domol. D-l Daver mi-a povestit că ai de-a face cu poliţia?

— Foarte… foarte puţin.

— Mai cunoşti şi alţi „valeţi”, d-le Reeder?

Această întrebare o pusese acum preotul. Reeder se întoarse spre el, surâzând.

— Pe „valetul de caro” (aici, în sensul de „hoţul de diamante; în englezeşte „knave of diamonds” are două sensuri şi anume „valetul de caro” şi „hoţul de diamante”) spuse blând d-l Reeder. Numele acesta este într-adevăr potrivit, pentru unul care s-a ocupat cinci ani de-a rândul cu negoţul de diamante aducător de câştiguri, dar nepermis în Africa de Sud şi alţi cinci ani cu o afacere mai puţin rentabilă în Breakwater (puşcăria din Colonia Capului). Se poate spune că acolo, prin întrebuinţarea zilnică a unui instrument agricol foarte folositor, lopata, a devenit un „valet de pică” (în englezeşte „knave of spades” are două înţelesuri şi anume „valet de pică” şi „mânuitor de lopată”; expresia înseamnă aici puşcăriaş, întrebuinţat la munca câmpului) şi probabil şi un „meşter în ale pungăşiei”. Dacă-mi aduc bine aminte, fusese biciuit din cauză că atacase un

gardian pe la spate. După ce a ieşit din închisoare, a fost amestecat într-o tâlhărie în Johannesburg. Nu-mi aduc bine aminte dacă a fost închis în Centrala din Pretoria (aşa-i zice închisorii în Transvaal) sau dacă a reuşit să scape. Cred că-mi mai amintesc şi de o afacere de falsificare de bancnote, în care a fost amestecat şi pe care aveam eu s-o prelucrez. Cum naiba îl chema pe nume?

Şi se uită gânditor la preot…

— Gregory Dones… da, da… aşa-l chema, Gregory Dones. Încetul cu încetul îmi revin amănuntele în memorie. Pe braţul stâng avea tatuat un înger şi ar trebui să presupunem, că o asemenea podoabă ar fi trebuit să-l ducă pe drumul cel drept al cinstei, ba chiar să-l îndrumeze în sânul bisericii…

Sfinţia Sa d-l Dean se sculă de pe scaun, băgă mâna în buzunar şi scoase ceva bani mărunţi afară.

— Deşi ai pierdut robberul, tot ai câştigat la puncte, mi se pare. Ce îţi datorez?

— Cât nu-mi vei putea plăti niciodată, răspunse clătinând din cap Reeder. Crede-mă, Gregory, socoteala dintre noi nu va fi niciodată mulţumitoare pentru d-ta.

Preotul ridică din umeri, surâse şi se îndepărtă. D-l Reeder îl observă cu coada ochiului şi-l văzu cum dispare în vestibul.

— Toţi „valeţii” d-tale sunt băieţi buni? întrebă acum Olga Crewe.

D-l Reeder aprobă cu seriozitate.

— Sper, d-şoară Crewe.

Fata se uita impertinent la el.

— Cu alte cuvinte: pe mine nu mă cunoşti? spuse ea tăios… şi continuă apoi cu o asprime nebănuită: Doresc să mă cunoşti! Pe Dumnezeul meu că doresc acest lucru!

Se întoarse pe neaşteptate şi fugi aproape afară din cameră.

Reeder rămase pe loc şi scrută cu privirea toată încăperea. În umbra intrării, care era acoperită cu perdele

grele, se zări conturul unei figuri. Numai o clipă şi apoi dispăru. Reeder presupuse că era d-na Burton, menajera.

Era timpul să se înapoieze în camera sa. Dar abia făcuse câţiva paşi, că toate luminile se stinseră. În momente ca acestea, d-l Reeder era de o agilitate extraordinară. Zbură spre peretele cel mai apropiat. Ajuns acolo se sprijini cu spatele de perete şi aşteptă să vadă ce va urma.

— Cine dracu a stins lumina? Unde eşti, d-le Reeder?

Vocea era a lui Daver.

— Aici! spuse Reeder, lăsându-se să cadă pe pardosea în aceeaşi clipă. Şi nu prea devreme, căci simţi cum ceva zboară pe lângă el şi auzi cum acel ceva se implântă cu zgomot în căptuşeala de lemn a peretelui, exact deasupra capului său.

Reeder scoase un geamăt profund şi se târî pe podea iute şi fără să facă zgomot.

— Ce înseamnă asta, pentru Dumnezeu! S-a întâmplat ceva, d-le Reeder?

Detectivul nu răspunse, ci se târî din ce în ce mai aproape de locul unde stătea Daver. Şi apoi, luminile se aprinseră tot atât de neaşteptat, cum fuseseră stinse… şi d-l Reeder se afla lângă portierele de la intrare! Faţa lui Daver exprima decepţie amară, văzându-l cum se ridică.

Daver se dădu înapoi speriat cu un rânjet animalic, care lăsă să i se vadă toţi dinţii. Ochii i se holbaseră şi încercă în zadar să vorbească. Privirea sa se îndreptă de la Reeder spre perete – dar Reeder văzuse deja pumnalul înfipt în lemnul acestuia.

— Dă-mi voie să mă gândesc o clipă, spuse Reeder prietenos. Cine a aruncat cuţitul: colonelul sau deşteptul de slujbaş ai bisericii?

Se duse apoi la perete şi scoase cu oarecare greutate cuţitul afară din lemn. Cuţitul era lung şi lat.

— O armă ucigătoare, repetă el. A fost aruncată asupra d-tale? Dar e teribil…

D-l Reeder se uită întunecat la el.

— Ideea d-tale? îl întrebă el, fără să primească răspuns, căci Daver nu era în stare să răspundă.

Pe Daver, care tremura ca un peşte, îl lăsă Reeder tolănit într-un fotoliu, incapabil să se mişte, şi urcă scara spre camera sa. Revolverul, deşi nu se vedea, era totuşi în buzunar.

Reeder se opri în faţa uşii camerei sale, o deschise larg şi se uită înăuntru.

Lampa, pe care o lăsase să ardă la capătul patului, era şi acum aprinsă. Reeder aprinse şi celelalte lămpi şi se uită în despărţitura dintre perdele şi uşă, înainte de a intra în cameră.

Închise apoi uşa şi se duse la dulapul din perete, unde trebuia să se afle Billy.

— Poţi ieşi acum afară, Billy. Presupun că n-a fost nimeni aici.

Nici un răspuns.

— Deschise uşa dulapului. Dulapul era gol!

— Admirabil! spuse d-l Reeder, ceea ce însemna că era tocmai contrariul.

În cameră nu se vedea nici urmă de luptă. Nimic, care să arate că detectivul Billy nu părăsise de bună voie dulapul şi camera, ieşind prin fereastra care mai era încă deschisă.

D-l Reeder se apropie de comutator în vârful picioarelor, stinse lumina, se întinse pe pat şi stinse şi lumina de pe noptieră. Apoi se strecură prevăzător la fereastră şi se uită cu băgare de seamă afară. Noaptea era întunecoasă. Nu se vedea nimic.

Evenimentele se succedau acum mai iute decât presupusese el, dar singur era responsabil. Silise pe membrii bandei lui John Flack să acţioneze şi indivizii aceia erau decişi la orice.

Tocmai deschidea geamantanul, ca să scoată ceva din el, când auzi un zgomot, ca şi când s-ar fi lovit oţel de oţel. Cineva băgă o cheie în broasca uşii sale. Scoase browningul din buzunar, îl îndreptă spre uşă şi aşteptă. Dar nu se

întâmpla nimic. Reeder se apropie tiptil de uşă ca să vadă ce s-a petrecut şi la lumina lămpii sale de buzunar văzu că o cheie fusese băgată pe dinafară în broască şi întoarsă de aşa manieră, că lui i-ar fi fost imposibil să deschidă uşa pe dinăuntru.

— Îmi pare foarte bine, că… d-ra Margaret… hm… nu e aici… gândi el cu voce tare.

Şi strâmbă din nas. Parcă el n-ar fi fost bucuros să se afle în clipa aceea în drum spre Londra?… Reeder nu găsi răspuns la întrebarea aceasta.

Lămurit îşi dădea seama că banda lui Flack nu-i va acorda decât un răgaz foarte scurt şi trebuia să caute să profite de acest răgaz cât se poate mai cu spor.

Geamantanele sale nu fuseseră deschise, aşa cel puţin stabili ei. Scoase scara de frânghie afară, căută în fundul geamantanului şi găsi în fine un cilindru de carton lung şi alb. Se târî până la fereastră, ridică încet mâna în sus şi plasă cilindrul într-unul din vasele cu trandafiri, care se aflau pe pervazul ferestrei, şi pe care el le dăduse la o parte, ca să-l lase pe Billy să intre. După ce depuse cilindrul, aprinse un chibrit şi apropie flacăra de o fâşie de hârtie, care se afla la capătul liber al cilindrului. Putu retrage mâna tocmai la timp. Căci ceva şuieră pe lângă el prin cameră şi se lovi de peretele din faţă. Zgomotul împuşcăturii nu se auzi însă. Acela care împuşcase întrebuinţase un pistol cu aer comprimat, împuşcăturile se repetară la intervale foarte scurte, dar acum ardea şi fâşia de hârtie şi flacăra atinse cilindrul care a început să ţâşnească, răspândind o lumină puternică peste tot locul, permiţând să se vadă şi cel mai micuţ obiect. Reeder ştia că lumina aceasta se vedea foarte departe.

Auzi tropăit de paşi care fugeau, dar nu îndrăzni să se uite afară. Când primele automobile cu detectivi ajunseră la hotel, terenul era părăsit.

Poliţia nu găsi la percheziţia făcut decât pe servitori şi pe alte două persoane: D-l Daver şi d-na Burton. „Colonelul

Hothling” şi „Sfinţia Sa d-l Dean” dispăruseră ca şi când i-ar fi înghiţit pământul.

Grăsunul Bill Gordon îl interogă pe proprietar.

— Aici e cartierul general al lui Flack. Asta o ştii d-ta precis. Nu pot decât să te sfătuiesc să spui tot ce ştii, ca să-ţi scapi pielea.

— Dar nici nu-l cunosc pe individul acela; nu l-am văzut niciodată, se plângea d-l Daver. Aşa ceva groaznic nu mi s-a întâmplat încă în toată viaţa! Cum poţi să mă faci pe mine răspunzător de caracterul musafirilor mei? D-ta eşti om inteligent… se vede asta, eu… eu n-am ştiut că indivizii aceia erau prietenii lui Flack… Puteţi să cercetaţi casa de sus până jos şi dacă veţi fi găsit ceva care să mă compromită cât de cât, puteţi să mă arestaţi… Cer aceasta în interesul meu propriu… Poate un om cinstit să spună mai mult?… Vad că te-am convins…

Nici el, nici d-na Burton şi niciunul din servitorii care au fost interogaţi dis de dimineaţă n-au putut da nici cel mai mic indiciu asupra identităţii celor fugiţi. D-şoara Crewe venea regulat în fiecare an şi rămânea acolo patru până la cinci luni. Hothling era un musafir nou, asemenea şi preotul. Poliţia din Siltbury confirmă spusele d-lui Daver că era de douăzeci şi cinci de ani proprietarul lui Larmes Keep şi că trecutul său era imaculat. Daver arătă titlurile sale de proprietate şi la cererea sa se examinară toate documentele ce le avea în cele trei casete din casa de bani. Cercetările confirmau jurămintele sale de nevinovăţie.

Bill Gordon discută chestiunea cu Reeder la trei dimineaţa în faţa unor ceşti cu cafea fierbinte care li se servise.

— Fără îndoială că toţi erau membrii bandei lui Flack. Probabil că au fost angajaţi în vederea evadării lui Flack din Broadmoor. Dracul ştie cum au putut scăpa de aici! De cum se făcuse întuneric aveam şase oameni pe stradă, postaţi ca paznici. Pe lângă noi n-a trecut nimeni. Nici fata şi nici bărbaţii.

— L-ai văzut pe Brill? întrebă Reeder, căruia detectivul dispărut îi reveni în minte.

— Brill? întrebă Gordon mirat. E doar la d-ta! Mi-ai cerut special ca el să fie postat sub fereastra d-tale…

Reeder îi explică în câteva cuvinte cum stătea afacerea şi ambii se urcară în camera nr. 7. În dulap nu se găsea nimic care sa arate unde s-ar afla Brill Nu găsiră nici o urmă a vreunei uşi secrete – pentru Reeder posibilitatea aceasta, atât de romantică, nu era deloc exclusă. În această casă te puteai aştepta la orice…

Gordon dădu ordin la doi detectivi să cerceteze terenul şi să dea de urma lui Brill, iar el şi cu Reeder se reîntoarseră să-şi bea cafeaua.

— Până acum presupunerile d-tale s-au dovedit juste, dar n-am găsit nimic care să ne arate că şi Daver e în joc.

— Daver e băgat până peste urechi. El n-a aruncat cu cuţitul, căci avea însărcinarea să stabilească locul unde stăteam eu pentru a da posibilitate colonelului să-l arunce. Daver a adus însă pe d-şoara Belman aici – în pregătirea evadării lui Flack.

— Ai dreptate. D-şoara Belman trebuia să servească drept ostatic pentru ca d-ta să te porţi bine. Şi scărpinându-se supărat pe cap, continuă: Aşa ceva putea să-i vină numai lui John Flack în minte… Dar de ce a încercat să te îndepărteze pe d-ta?… De ce nu se mulţumeşte numai cu faptul că avea pe d-şoara Belman aici, în Larmes Keep?

D-l Reeder nu-i putea da imediat răspuns. Aveau de a face cu un nebun, cu o fiinţă plină de o imaginaţie de neînţeles. De la Flack nu se putea cere consecvenţă.

Reeder îşi aranjă părul cu mâna.

— Toate astea sunt atât de greu de înţeles şi te zăpăcesc atât de uşor… Cel mai bun lucru e să ne culcăm.

Reeder dormea adânc şi fără vise, sub supravegherea unui funcţionar de la Scotland Yard, când somnul îi fu brusc întrerupt de Bill Gordon, care intră ca o bombă în camera lui.

— Scoală-te, Reeder!

D-l Reeder – treaz la minut – se sculă din pat.

— Ce s-a întâmplat iar?

— Ce s-a întâmplat?… Transportul de aur a părăsit azi dimineaţă Banca Angliei şi nu i se mai ştie de urmă!

CAPITOLUL XIII.

Autorităţile bancare se deciseseră în ultimul moment şi expediaseră aurul în noaptea aceea. Pentru transport ceruseră un automobil militar de la Woolwich, un serviciu pe care Banca Naţională îl obţinea din când în când.

Autocamionul era însoţit de opt detectivi înarmaţi până în dinţi. În Tilbury ajunseră pe la unsprezece şi jumătate noaptea. Autocamionul – o maşină grea marca Lassavar – revenise la două la Londra şi fusese încă o dată încărcat în prezenţa ofiţerului, a sergentului şi a doi oameni din garda băncii, care făceau serviciu de la apusul până la răsăritul soarelui. O nouă serie de detectivi, fiecare înarmat cu un browning, însoţea noul transport. Valoarea transportului era de data aceasta 73.000 lire. După ce „marfa” fusese încărcată, se suiră şi detectivii în maşină şi autocamionul o porni la drum. Fiecare din cei opt însoţitori fu ales pe sprânceană, de către un funcţionar superior al Scotland Yardului. Autocamionul fusese văzut în Commercial Road de către un inspector al poliţiei secrete, de asemenea de un biciclist poliţienesc, care făcea serviciu la întretăierea între Ripple şi Barking Road.

Şoseaua spre Tilbury trecea la o distanţă de câteva sute de yarzi pe lângă orăşelul Rainham, şi aici – câteva mile departe de Tilbury – dispăruse automobilul. Doi poliţişti pe motociclete veniseră înaintea transportului, când primiseră înştiinţarea că acesta trecuse de Ripple. Nevăzându-l, deveniră bănuitori şi telefonară la Tilbury.

Dimineaţa era liniştită. Aerul nemişcat. Părţile joase ale şoselei zăceau în ceaţă şi mai ales partea de lângă pârâu era plin cu o ceaţă deasă, albă, care fusese împrăştiată abia pe la opt de un vânt ce bătea dinspre sud. Ceaţa dispăruse

aproape complet când secţiunea de poliţişti sosită din Tilbury dădu peste singurul semn al dramei ce se petrecuse. Un automobil Ford părăsise drumul, ocolise în mod miraculos un pom şi se oprise în canalul de lângă bordura şoselei. Maşina nu se răsturnase, părea să fie nevătămată, dar şoferul maşinii era mort. Un examen medical arăta că individul acela – un mic agricultor din Rainham – nu era deloc rănit. Se părea că suferise un atac de inimă în drum spre oraş.

Tocmai în spatele locului unde fusese găsit mortul drumul făcea o cotitură adâncă. Locul acela era cunoscut sub numele de Coles Hollow. Deasupra părţii celei mai adânci se afla un pod care unea ambele părţi ale terenului şi pe care trecea şoseaua. Când Reeder şi cu şeful Scotland Yardului sosiră acolo nu mai găsiră nici pe agricultorul mort, nici maşina. Până în acel moment nu sosiseră alte ştiri despre autocamionul cu aur, care dispăruse, dar poliţia locală făcuse două descoperiri. Roţile maşinii atinseseră probabil un pom.

— Face impresia, ca şi cum camionul ar fi făcut aici un viraj ca să evite maşina lui Flack. Aici se văd urmele roţilor sale. Individul de pe Ford era sau mort, sau se lupta cu moartea.

— Ai urmărit urmele camionului şi mai departe? întrebă Reeder.

Simpson dădu din cap şi chemă un sergent al poliţiei din Essex, care însemnase urmele.

— Pare că au luat-o spre Nord în direcţia Becontree. Un gardian din Becontree a povestit că văzuse un camion mare apărând din ceaţă şi trecând pe lângă el. Camionul acela era însă acoperit cu pânză şi mergea în direcţia Londrei. Era un camion militar, condus de un soldat.

Reeder îşi aprinse o ţigaretă şi se uită gânditor la chibritul aprins.

— Drace, drace, spuse el lăsând să cadă chibritul şi uitându-se cum se stinge.

Şi apoi începu să caute nebuneşte pe pământ, aprinzând chibrituri unul după altul.

— Ce, nu vezi destul de bine? întrebă iritat Simpson.

Detectivul se sculă în sus şi surise.

— Bietul om! spuse el încet. Bietul om!

— De cine vorbeşti? întrebă Simpson, fără a primi vreun răspuns. D-l Reeder arătă spre pod, în mijlocul căruia se afla o stropitoare veche şi ruginită, una din acelea cum se mai întrebuinţează şi azi încă în unele sate englezeşti. Reeder se apucă să examineze vasul, deschise capacul şi aruncă chibrituri înăuntru pentru a-şi înlesni experimentarea.

— E gol? întrebă Simpson.

— Mă tem că… da, răspunse Reeder, uitându-se atent şi la bucăţica de tub de cauciuc care atârna pe pământ. După aceea se înapoie la ceilalţi cu o mutră mai tristă şi mai melancolică ca niciodată.

— Te-ai gândit vreodată cât de uşor e să faci un camion obişnuit să semene cu unul militar? întrebă Reeder. Cum a spus sergentul?… o pânză… şi în drum spre Londra?

— Crezi că era transportul cu aur? Reeder dădu din cap în sens afirmativ.

— Sunt convins de asta.

— Unde a fost prins?

D-l Reeder arătă spre urmele roţilor de pe drum.

— Aici! spuse el simplu. D-l Simpson mormăi nerăbdător:

— Prostii! nimeni n-a auzit un singur foc de armă. Şi doar n-ai să crezi că oamenii noştri s-au predat aşa cu una cu două, fără să se apere?… Da?… ar fi putut să lupte cu o bandă de cinci ori mai mare. Şi o bandă atât de numeroasă n-a fost zărită pe aici!

D-l Reeder admise cele spuse de Simpson şi adăugă:

— Şi totuşi, aici au fost atacaţi şi învinşi. Sunt de părere să dai ordin să se caute automobilul acela acoperit cu pânză şi, înainte de toate să te pui în legătură cu gardianul din Becontree, ca să-ţi dea o descriere exactă a camionului pe care l-a văzut.

Cu automobilul poliţiei ajunseră într-un sfert de ceas la gară. Poliţistul, care văzuse camionul, îşi depuse raportul: Câteva minute înainte de a-şi termina serviciul, auzise zgomotul cauzat de roţile camionului şi zări ceva mai târziu şi maşina – căci era ceaţă deasă pe timpul acela. Era un tip militar, de culoare cenuşie, acoperit cu pânză neagră, pe care erau tipărite literele W. D.

— War Department – (Ministerul de Război) şi vârful unei săgeţi, caracteristic tuturor vehiculelor proprietatea statului. La volan şedea un soldat, lângă acesta un alt militar. Gardianul nu putuse să se uite în interiorul camionului, deoarece pânza, care îl acoperea, era legată la capete. Soldatul care şedea lângă şofer îi făcuse chiar semn cu mâna când au trecut pe lângă el. Gardianul uitase toată afacerea, până ce se primise raportul că transportul cu aur dispăruse.

— Da, d-le, răspunse el unei întrebări a lui Reeder. Cred că era încărcat. Asemenea automobile trec foarte des pe aici, de la Shoeburyness.

Simpson telefona comisariatului din Barking, unde camionul fusese de asemenea văzut. Transporturi militare nu erau însă neobişnuite, mai ales în apropierea docurilor. Poliţia din Greenwich nu putuse constata care era automobilul căutat, aşa că i se pierduse urma.

— Probabil că alergăm după o fantomă, spuse Simpson. Dacă părerea d-tale, d-le Reeder, e justă… clar nu se poate!… niciodată n-ar fi putut pune mâna pe oamenii noştri, fără ca aceştia să ne tragă măcar un foc de armă. N-am găsit nici urmă de luptă.

— Nu s-au tras focuri de armă! răspunse Reeder convins, clătinând din cap.

— Dar atunci, unde sunt detectivii?

— Morţi! răspunse Reeder calm.

D-l Reeder explică crima asta groaznică abia la Scotland Yard, în prezenţa prefectului poliţiei neîncrezător şi stupefiat.

— Flack e chimist, şi dacă nu mă înşel v-am accentuat lucrul acesta. N-ai băgat de seamă, d-le Simpson, că pe podul acela vechi, se găsea o stropitoare? Presupun că ai aflat, între timp, că aparţinuse agricultorului, pe proprietatea căruia a fost găsită. N-are să fie greu să aflăm unde a fost cumpărată. De altfel, probabil că a fost scoasă la licitaţie acum câteva zile de către Primăria vreunei comune, împreună cu alte obiecte. Am citit de curând în „Times” o asemenea publicaţie. Nu vă puteţi închipui ce uşor se poate prepara într-o asemenea stropitoare cantităţi enorme dintr-un gaz ucigător, ca de pildă acidul carbonic! Presupuneţi, deci, că în stropitoare a fost păstrat acest acid, sau poate altul mai otrăvitor… Nu vedeţi ce uşor ar fi, ca într-o dimineaţă liniştită, să se dea drumul gazului pe pod şi apoi orice vieţuitoare ar trece pe acolo sau pe dedesubtul podului, să se asfixieze?… Sunt absolut convins că aşa s-au petrecut lucrurile. Nu ştiu ce fel de gaz ar fi putut fi întrebuinţat în afară de acidul carbonic. Dar tot terenul, e încă acoperit cu gaz otrăvitor. Ai văzut cum se stingeau chibriturile pe care le apropiam? Dacă automobilul ar fi reuşit să treacă direct prin înfundătura de sub pod, atunci ar fi scăpat cu toţii. Aşa însă, şoferul a fost imediat ameţit, automobilul s-a lovit de un obstacol şi s-a oprit. Au fost, desigur, cu toţii morţi, înainte chiar ca Flack şi ai lui, care

aveau desigur măşti contra gazelor, să fi ajuns acolo şi să fi pus stăpânire pe camionetă.

— Dar agricultorul?… obiectă şeful.

— A venit probabil ceva mai târziu, după ce autocamionul cu aurul trecuse deja. Şi el a trecut cu Fordul lui prin gaura morţii, a fost asfixiat şi dacă a ajuns cu maşina totuşi pe partea cealaltă, se datoreşte vitezei iniţiale a automobilului său. El era însă mort de mult.

Reeder se sculă de pe scaun şi se întinse, obosit.

— Acum mă duc s-o vizitez pe d-şoara Belman, ca s-o liniştesc. Ai trimis-o la hotel, cum te rugasem, d-le Simpson?

Simpson se uită mirat la el.

— D-şoara Belman? Dar nici n-am văzut-o!

CAPITOLUL XIV.

În capul d-şoarei Margaret Belman gândurile se învârteau nebune, în timp ce se urca în automobilul care o aştepta în poarta hotelului. Uşa fu închisă în urma ei şi vehiculul o pornise la drum.

— Margaret privi spre însoţitorul său, care se retrăsese în colţul opus al maşinii şi se uita la ea cu un surâs jenat.

— Mă numesc Gray. D-l Reeder n-a avut posibilitatea să mă prezinte. Sergentul Gray, C. I. D. (Criminal Investigation Department – Departamentul cercetărilor criminale).

— Dar ce înseamnă toate acestea? Instrumentul pe care trebuie să-l aduc eu…

Gray tuşi. N-avea habar de vreun instrument. El avea numai ordinul s-o conducă până la un automobil, care o aştepta la poalele colinei.

— D-l Reeder vrea să plecaţi cu automobilul la Londra, d-şoară. L-aţi văzut din întâmplare, pe Brill?

— Brill? Cine e Brill?

Gray îi explică. El şi cu Brill au fost de pază.

— Dar de fapt ce se petrece? Despre ce e vorba? întrebă Margaret.

Întrebarea aceasta nu era necesară. Expresia din ochii lui Reeder îi dăduse destul de lămurit să înţeleagă că la

Larmes Keep era ceva în curs de executare.

— Nu ştiu, d-şoară, răspunse Gray. Ştiu numai că inspectorul şef cu o duzină de detectivi sunt la faţa locului şi că e ceva foarte serios. Presupun că d-l Reeder voia să vă îndepărteze de acolo.

Margaret nu numai că „presupunea" acest lucru, dar îl ştia chiar precis şi acest fapt făcu să-i bată inima cu putere.

Ce secret planează asupra lui Larmes Keep?… Era în legătură cu dispariţia lui Ravini?… Margaret îşi dădea toată osteneala să se gândească liniştit şi coordonat, dar nu reuşi.

Automobilul în care se afla acum se opri în josul colinei. Gray sări afară, urmat de Margaret. La câţiva metri mai departe, zări un alt automobil, care părea să o aştepte.

— Aveţi scrisoarea cu d-voastră, d-ră?… Maşina aceasta vă duce direct la Scotland Yard şi acolo se va îngriji d-l Simpson de d-v.

Gray o conduse până la automobil, deschise uşa şi se uită lung după maşina care pleca cu Margaret, până ce dispăru după colţ.

Maşina era un landaulet elegant. Margaret se aşeză comod într-un colţ şi se pregăti să suporte cât mai uşor cele două ore de drum, care o despărţeau de Londra.

— Aerul din maşină nu era prea curat. Ferestrele, fără geamuri, erau acoperite cu obloane de lemn şi cu toată cazna, Margaret nu putu deschide niciuna din ele.

Neliniştită, căută clanţa. Dar uşa n-avea clanţă.

Mişcările ei trebuie că atraseră atenţia şoferului, căci fu apostrofată, de o voce aspră:

— Şezi liniştită! nu e maşina lui Reeder. Pe aia am trimis-o acasă!

Vocea trecu într-un râs, care o făcu să-i îngheţe sângele în vine.

— Acum vii cu mine… ai să vezi ceva… mă cunoşti, aşa-i?… Pe Reeder am să-l fac eu să plângă cu lacrimi de sânge… Reeder mă cunoaşte bine de tot… voiam să-l prind astă noapte, dar şi tu îmi ajungi, îngeraşule!

Fereastra despărţitoare fu închisă la loc. Maşina o luă acum pe un drum lăturalnic, cu intenţia să evite orăşelele şi satele. Margaret întinse mâna şi pipăi pereţii, acoperişul era din piele. Dacă ar fi avut briceag cu ea…

Deodată îi trecu un gând prin cap, care-i opri aproape respiraţia. Se ridică în sus şi pipăi şuruburile, care ţineau prinse acoperişul de caroserie. Îşi încorda toată puterea, dădu la o parte cârligele şi trase cât putu de acoperişul de piele. Simţi că acoperişul începe să se dea la o parte şi cum un curent de aer proaspăt intră în maşină. Margaret nu trebuia să piardă nici o secundă. Maşina mergea cu o iuţeală de aproximativ treizeci de mile pe oră. Margaret se gândea că se va răni, dar îşi zise că trebuie să rişte. Se caţără pe partea dinapoi a acoperişului şi-şi dădu drumul pe şosea.

Cu toate că se dădu peste cap, nu se răni deloc şi sări în picioare, uitându-se cu spaimă în jurul ei, să vadă dacă nu găseşte un drum de scăpare. Boschetul din partea stângă a drumului era înalt şi imposibil de trecut. Pe dreapta se afla un gard din lemn. Tocmai se pregătea să treacă peste el, când auzi frânele maşinii scrâşnind şi văzu cum se opreşte maşina.

O luă la fugă, gândindu-se unde ar putea să fie. Terenul nu era cultivat. I se părea că aude pe urmăritorul său chemând-o şi fugea din răsputeri.

Aproape de tot trebuia să fi fost marea. Simţea mirosul mării şi auzi, într-un moment când se opri să-şi revină din fuga-i nebună, zgomotul valurilor care se izbeau de un ţărm nevăzut. Margaret ascultă aproape surdă din cauza bătăilor inimii.

— Unde eşti?… Înapoi! Nebună ce eşti!

Sunetul vocii venea de aproape de tot. Abia la o duzină de yarzi departe de ea. Margaret vedea o figură mişcându-se şi numai cu mare greutate putu să se reţină să nu ţipe. Se ascunse în dosul unui boschet şi aşteptă, dar zări deodată o

lumină vie provenind de la o lampă electrică, cu care urmăritorul ei lumina pe jos.

Era imposibil să nu o descopere. Margaret sări în sus şi o luă la fugă în zigzag, sperând că aşa va putea să-l tragă pe sfoară. Observă deodată că terenul de sub picioarele ei începe să coboare, ceea ce îi spori iuţeala cu care alerga şi iuţeala era singurul lucru de care avea acum nevoie. Şi urmăritorul o zărise acum şi venea după ea bâlbâind şi înjurând. Şi… acum totul părea pierdut… Margaret făcu o săritură nebună, ca să scape din ghearele lui, nu mai simţi teren sub picioare şi căzu… căzu… Se lovi de un boschet… de durere şi spaimă era cât pe-aci să leşine, se rostogoli pe o pantă în jos… în zadar încercă să se prindă cu mâinile de pomi… căzu, şi se prăbuşi, rostogolindu-se în vid, până ce se găsi pe o fâşie de pământ, cu un picior atârnând deasupra unei prăpăstii. Din fericire era întuneric.

Abia când se lumină de ziuă, Margaret văzu cât de aproape fusese de moarte.

Jos sub ea se afla marea. Zări o plajă de nisip galben şi un golf mic, dar nici ţipenie de om. Nici nu era de mirare, căci plaja nu era accesibilă decât dinspre mare. Undeva, de partea cealaltă a stâncii de la nord, trebuia să fie Siltbury, după părerea ei, sub ea o prăpastie, deasupra ei un munte înspăimântător de înalt, pe care însă spera să-l poată sui.

În cădere pierduse un pantof, pe care îl găsi atât de aproape de marginea povârnişului că o cuprinse ameţeala când se aplecă să-l ridice.

Platoul pe care se afla Margaret era lung de vreo cincizeci de yarzi, avea forma unei semiluni şi era acoperit cu tufişuri de plante cu ghimpi. Găsi pe acolo o mulţime de cuiburi de păsări, ceea ce îi arătă că nici măcar căprioarele, care sunt cele mai îndrăzneţe căţărătoare, nu se urcau pe acolo. Margaret se întrebă cât de departe ar fi oare de Larmes Keep? Dar numaidecât îi veni în gând, că e ridicol să o intereseze aşa ceva în momentul acela. Mai grav era faptul

că se afla în mare pericol şi mai ales că risca să moară de foame.

Trebuia să caute să se coboare de pe platou. Exista ce e drept o posibilitate – destul de vagă însă – să fie văzută de pe ţărmul celălalt. Puţinele vaporaşe de plăcere care plecau din Siltbury nu mergeau spre est, flota de pescari mergea spre sud. Margaret se întinse pe pământ şi se uită în josul prăpăstiei, în speranţa că va descoperi o potecă pe care ar fi putut coborî. Degeaba. I se făcu foame, dar nu găsi măcar un ou în cuiburile pe care le cercetă.

Nu-i rămânea altceva de făcut decât să cerceteze cu de-amănuntul întreg platoul. Spre est era imposibil să coboare sau să urce. La vest găsi însă un povârniş acoperit cu stufăriş, care părea că duce spre alt platou, care însă nu era atât de mare ca acela pe care se afla acum.

Era uşor să alunece în jos, mai multă greutate îi făcea calcularea iuţelii cu care trebuia să alunece, ca să nu treacă peste marginea platoului de dedesubt. Cu multă greutate rupse două crăci mai groase dintr-un pomuleţ şi începu să coboare, cu picioarele înainte, sprijinindu-se de cele două crăci, ca alergătorii de schi. Acolo unde suprafaţa povârnişului era formată din nisip şi lut, sau unde se putea ajuta sprijinindu-se de stufăriş, coborâtul nu era aşa de greu. Dar acolo unde era numai stâncă, pe care beţişoarele sale nu găseau sprijin, iuţeala coborâtului se accelera.

Şi apoi mai observă spre marea ei dezolare, că nu putea să menţină direcţia; putea să facă ce voia, aluneca tot mai mult spre partea dreaptă a platoului, încercările ei disperate de a ajunge pe partea stângă au fost zadarnice. Stufărişul începu să se răărească. Semnele unei surpături recente de pământ deveniră vizibile. Surpătura aceasta putea duce spre nivelul mării, putea însă să se termine şi la capătul unui povârniş adânc. Margaret alunecă din ce în ce mai iute, pe spate, pe o parte, pe faţă şi simţea cum iuţeala alunecuşului creşte cu fiecare metru de coborâş. Capetele bastonaşelor sale erau de mult sfărâmate şi înainte ca să-şi

dea seama, trecuse de platoul pe care voia să poposească. Uitându-se în jos zări un perete drept căzând vertical în adâncime.

Acum i se lămuri şi grozăvia situaţiei ei. Povârnişul trecea pe lângă o stâncă şi cădea de-a dreptul în apă. Mai înainte ca să-şi fi putut da seama de pericolul imens în care plutea, viteza coborârii sale crescu, şi, de-a valma cu nisip, pietre şi lut, se dădu de-a berbeleacul şi fu aruncată în aer. Mai avu impresia de ceva verde şi fu înghiţită de apa care se închise deasupra capului său. Căută să iasă la suprafaţă şi i se păru o eternitate până ce zări iar lumina zilei şi putu respira aer. Atunci descoperi ştrandul cam la vreo cincizeci de yarzi mai departe. Dar cum era reflux trebui să muncească din greu să ajungă acolo. Sleită de puteri se văzu în fine pe ţărmul salvator.

Tot trupul o durea îngrozitor. Mâinile şi picioarele îi erau zgâriate. Lângă ea izvora o fântână. Îşi târî cum putu picioarele zdrelite în apă rece. În fine ajunse pe plajă unde se întinse să se odihnească, căci şi înotul o obosise mult. Foamea o chinuia însă…

După un marş de vreun sfert de ceas, Margaret văzu ce nu zărise până atunci; îşi văzu drumul închis de un curent marin, care curgea dedesubtul stâncii pe care mergea. I se părea că mai văzuse ea odată locul acela… unde naiba?… Da, deodată îşi aminti şi scoase un ţipăt de surpriză.

Aceasta era doar peştera despre care vorbise Olga Crewe, peştera care ducea până la Larmes Keep. Se uită în sus şi zări porţiunea de pământ surpată.

Deodată Margaret zări însă ceva care făcu să-i bată inima mai repede. La marginea canalului, pe care-l tăiase apa în nisip, se vedea urma unui picior, a unei ghete cu vârful lat şi talpa de cauciuc. Urma aceasta era încă proaspătă. Margaret căută mai departe şi găsi o a doua urmă, acolo în locul unde se intra în peşteră. Pe ambele părţi ale deschizăturii peşterii se afla o fâşie îngustă de nisip, depusă de apă, la reflux. Şi acolo zări Margaret iar urme de picior.

Poate că era un locuitor al peşterii, se gândea ea, care desigur că va apare în curând la iveală şi lui îi va putea spune păsul ei, deşi exteriorul ei nu mai necesita nici un comentariu.

Margaret aşteptă. În zadar. Atunci încercă să intre înăuntru. Cu multă băgare de seamă trecu peste fâşia de nisip şi intră în peşteră. Dar tranziţia de la lumină la întuneric n-o lăsă să vadă ceva.

Mai făcu un pas înainte şi încă unul, când deodată un braţ i se puse pe umeri, o mână mare îi astupă gura, şi deşi se zbătea să scape, nu reuşi; individul o ţinea ca într-un cleşte de fier. Şi atunci Margaret leşină…

CAPITOLUL XV.

D-l Reeder nu era omul care să se piardă uşor cu firea. D-l Simpson îl cunoscu acum şi altfel. Constată că acest şef al detectivilor parchetului, acest om liniştit şi ponderat, are un vocabular de expresii, pe care trebuia să cauţi mult şi bine să-l găseşti şi la un altul. Reeder aruncă o întrebare, la care Simpson răspunse:

— Maşina a venit înapoi. Şoferul spune că a primit ordin să se înapoieze la Londra. Am presupus atunci că ţi-ai schimbat planurile. Ce, nu mai vrei să te interesezi de furtul de aur?

Reeder se uită la ei cu ochii aprinşi, că-l făcu pe Simpson să se dea înapoi speriat.

— La dracu cu aurul!

Simpson vedea pe Reeder aşa cum era el de fapt şi rămase cu gura căscată.

— Plec imediat înapoi şi am să mi-l înhaţ pe criminologul acela cu obrazul de maimuţă şi am să-i explic câteva metode din arta de a convinge, cum n-au mai fost explicate din timpul inchiziţiei.

Şi mai înainte ca Simpson să-i fi putut spune ceva, Reeder ieşise pe uşă şi zbura pe scară în jos.

* *

Trecuse cam un ceas de la dejun. D-l Daver şedea în biroul său şi îşi învârtea degetele mari ale mâinilor, când într-o direcţie, când într-alta, când deodată uşa fu deschisă fără alt preaviz şi în pragul ei apăru d-l Reeder. Daver nu-l recunoscu imediat, căci Reeder îşi răsese barbetele, într-un acces de umor sălbatic şi obţinuse astfel o schimbare extraordinară a exteriorului său. Şi cu dispariţia barbetelor se făcuse şi o schimbare radicală a întregului domn Reeder. Dispăruţi erau şi ochelarii săi inutili care fascinaseră o generaţie întreagă de criminali, dispărută era vocea aceea blândă, care parcă cerea iertare, dispărut felul umil şi modest de a fi al d-lui Reeder.

— Am să-ţi vorbesc, Daver!

— D-l Reeder! se bâlbâi, îngălbenindu-se.

Reeder trânti uşa după el, trase un scaun şi se aşează lângă masă în faţa lui Daver…

— Unde e d-şoara Belman?

— D-şoara Belman?

Pe faţa lui Daver se vedea exprimată mirarea.

— Pentru Dumnezeu, d-le Reeder, o ştii doar… A plecat la Londra ca să-ţi ducă dactiloscopul… dactiloscopu… ăsta-i doar cuvântul. Aveam intenţia să te rog să mi-l arăţi…

— Unde… este D-şoara… Belman? Spune iute, Daver, şi scuteşte-ţi o droaie de neplăceri.

— Dragă d-le Reeder, ţi-o jur…

Reeder se aplecă peste masă şi sună.

— Doreşti ceva?

— Vreau să vorbesc cu d-na Flack… Voi o numiţi d-na Burton, dar pentru mine d-na Flack e numele cel just.

Obrazul lui Daver se făcuse alb ca varul.

— Sunt unul din puţinii oameni, care ştiu că John Flack e însurat, spunea Reeder, unul din puţinii care ştiu că are o fată! Singura întrebare este: ştie John Flack câte ştiu eu?

Şi după ce se uită câteva clipe la mâna aceea de omuleţ, continuă:

— Ştie John Flack, că, în timp ce el era închis la Broadmoore, târâtura aceea de secretar, parazitul acela scârbos, sclavul acela nemernic, s-a decis să urmeze planurile lui şi că a uzat de influenţa pe care o avea, de ştiinţa sa, ca să silească pe nenorocita fiică a lui Flack, să-l ia de soţ?

— Pentru Dumnezeu, vorbeşte mai încet!

Reeder însă continuă:

— Mai înainte ca Flack să fi intrat în închisoare, a încredinţat fiicei sale celebra sa enciclopedie a crimei. Fiica sa era singura persoană în care avea încredere. Soţia lui Flack era o sclavă fără voinţă, pe care o dispreţuia de totdeauna. Un an după ce Flack intrase în închisoare, d-l Daver, secretarul său, a pus mâna pe acele cărţi. Şi-a organizat apoi banda sa proprie în vechiul cartier general al lui Flack, care fusese cumpărat pe numele d-tale. Din momentul în care ai aflat că Flack plănuia evadarea – o evadare la care trebuia să-l ajuţi d-ta – trăiai într-o frică continuă că Flack va descoperi jocul dumitale dublu, ce l-ai jucat cu el. Îndrăzneşte să spui că mint şi-ţi crap capul!… Unde e d-şoara Belman?

— Nu ştiu. Flack a dispus ca s-o aştepte un automobil. Mai mult nu ştiu.

Pe Reeder îl scoase din sărite ceva din tonul şi privirile ochilor individului aceluia. Întinse mâna, îl apucă de guler şi-l trase peste masă. Asta era destul de important, ca dovadă a forţei sale fizice. O clipă Daver rămase nemişcat; se smulse apoi cu o învârtitură a gâtului din ghearele lui Reeder, zbură aproape afară din cameră şi trânti uşa după el. Daver dispăruse mai înainte ca Reeder care trebuia să dea la o parte un scaun răsturnat, să fi ieşit afară din odaie.

Reeder găsi holul gol. De asemenea nu găsi nici un servitor. Află mai târziu că toţi au fost concediaţi în dimineaţa aceea, că li s-a plătit salariu pe o lună şi că au fost expediaţi cu primul tren la Londra. Din hol, Reeder ieşi afară, dar nici acolo nu-l găsi pe Daver. Nici pe partea

cealaltă a casei nu-l putu găsi. Daver dispăruse. Unul din detectivii postaţi în jurul casei, văzându-l pe Reeder ieşind şi intrând în casă în grabă, se repezi în hol să-l întrebe ce caută.

— Din casă n-a ieşit nimeni, domnule, îi răspunse lui Reeder, când acesta-i explică ce vrea.

— Câţi oameni sunt postaţi aici? întrebă Reeder scurt. Patru?... Cheamă-i aici... Închide fiecare uşă şi adu o rangă de fier.... Am să percheziţionez acum toată casa; percheziţia mă poate costa o sumă frumuşică. De la Brill nici o ştire?

— Nu, domnule. Sărmanul Brill... Tânăra fată a sosit cu bine la Londra?

Reeder se uită întunecat la el.

— Tânăra fată? Ce ştii d-ta de ea?

— Eu am dus-o până la maşină, spuse detectivul Gray.

Reeder îl apucă de haină şi-l târî cu el în vestibul.

— Povesteşte-mi acum la iuţeală ce fel de maşină era aceea.

— Nu ştiu. O maşină mică, care avea obloane de lemn la ferestre. Am crezut că d-voastră aţi dispus aşa.

— Ce fel de caroserie?

Detectivul descrise maşina aşa cum îşi mai aducea aminte. Credea că era un landaulet deschis cu acoperiş de piele. Raportul acesta era de fapt ceea ce aştepta Reeder. Nu sporea, dar nici nu diminua temerile sale. Ceva mai târziu Reeder chemă pe toţi detectivii sus la etaj. Încă de dimineaţă tot etajul afară de camerele lui Daver, fusese percheziţionat cu de-amănuntul de poliţie. Camera lui Daver, aşezată la capătul coridorului, era încuiată. Detectivii sparseră uşa. Apartamentul se compunea din dormitor, cameră de locuit şi odaie de baie, elegant instalată, în camera de locuit se aflau o mulţime de cărţi, apoi pe masa de scris o grămadă de facturi, dar nici o hârtie din care să reiasă că Daver avea vreo legătură cu banda lui Flack.

Dormitorul era mobilat splendid. Dar nici aici nu se găsi nimic.

Locuinţa era la unul din capetele vechii închisori şi Reeder se pregătea tocmai să părăsească odaia, când îl surprinse poziţia unei canapele de piele într-un colţ al camerei. Încercă s-o mute de la perete, dar nu reuşi. Canapeaua părea să fie înţepenită de podea. Lovind cu piciorul pe partea din faţă, căptuşită cu stofă auzi un sunet gol.

— Aş vrea să ştiu ce are în canapea?

După ce căutară câtva timp, Gray descoperi un piron pe care, dându-l la o parte, putu ridica capacul canapelei. Interiorul canapelei era gol.

— În casa aceasta toate sunt pe dos, spunea Gray pe când coborau scara. Când crezi că ai descoperit ceva interesant, abia vezi că n-a fost nimic.

Reeder nu răspunse nimic. Era prea preocupat cu propriile sale gânduri. Ceva mai târziu spuse el:

— Da, în această casă se petrec lucruri curioase.

Şi apoi auziră un sunet, care le trecu prin măduvă. Un ţipăt strident! Ţipătul unui om care se află în nevoie, ţipătul unui om, care moare…

— Ajutor… ajutor! Reeder, ajutor!

Ţipătul venea din direcţia camerei pe care o părăsiseră acum şi Reeder recunoscu vocea lui Daver.

— Pentru Dumnezeu…

Se auzi zgomotul unei uşi care se închide, Reeder se repezi pe scară în sus, urmat de detectivi. El lăsase deschisă uşa camerei lui Daver. Acum era însă închisă, încuiată şi zăvorită.

— Ranga, iute!

Gray se repezi pe scară în jos ca s-o aducă.

Din cameră nu se auzea nici un sunet. Reeder băgă vârful drugului între pervazul uşii şi broască, apăsă cu toată puterea şi sfărâmă uşa. Făcu un pas în cameră şi rămase apoi pironit locului, cu privirea îndreptată spre pat.

Pe cuvertura de mătase zăcea Daver, cocoloşit într-o poziţie de nedescris. Ochii stinşi se uitau spre tavan. Reeder ştia că Daver este mort, mai înainte de a fi zărit rana din piept şi cuţitul din rană.

Reeder cercetă pulsul, căută prin buzunarele mortului şi găsi în buzunarul din interiorul vestei un pachet cu bancnote.

— Numai miare! Nouăzeci şi cinci de bucăţi! Ce este în pachetul acela?

Pacheţelul conţinea un bilet de vapor Southampton-New-York pe numele „Sturgeon”. În alt buzunar găsi un paşaport pe acelaşi nume, vizat de consulul american.

— Dar cum a intrat aici? L-au adus pe sus?…

— Mai trăia când l-am auzit noi. A fost ucis când am auzit ţipătul. Mai există un acces la camera asta pe care nu l-am găsit încă… Dar ce a fost asta?

Se auzise un zgomot înăbuşit, ca şi când o uşă grea fusese închisă. Zgomotul părea că vine chiar din cameră. Reeder smulse ranga din mâna detectivului şi distruse cu ea lemnul care acoperea peretele din dosul divanului. Dar în spatele lemnului era zid solid. Nici în altă parte a peretelui nu găsi altceva. Deschise atunci din nou canapeaua. Podeaua era din lemn subţire. Dedesubtul ei, mozaic.

— Era pe punctul de a o şterge. Sărmanul de el!

Reeder dădu ordin să se distrugă canapeaua. Totuşi nu găsi nimic. Adresându-se apoi unuia dintre detectivi, îi dădu ordin să telefoneze inspectorului şef Simpson cele întâmplate.

Se apucă apoi să examineze din nou pe cel omorât. Daver purtase un lanţ lung de aur, atârnat de unul din nasturii pantalonului. Lanţul dispăruse. Nasturele atârna numai de un fir. Cercetând buzunarele pantalonilor, dădu peste un pacheţel cu notiţe, scrise mai toate cu creionul de către un individ neobişnuit cu scrisul. Individul întrebuinţase orice fel de hârtie îi căzuse în mână. Aşa, una din notiţe era scrisă pe dosul unor formule chimice. Alta avea conţinutul

următor: „Casa de peste drum de Reeder este de închiriat. A se închiria sau a se pune mâna pe chei. Ştiri se vor da la locul ştiut.”

Unele din notiţe erau inteligibile, altele însă depăşeau posibilitatea de concepţie momentană a lui Reeder. La urmă dădu peste o notiţă, care-l făcu să se îngălbenească: „Belman a căzut de pe stâncă şase mile la est de Larmes. Trimite oameni să ascundă corpul înainte ca să-l găsească poliţia.”

D-l Reeder citi notiţa şi camera se învârti cu el.

CAPITOLUL XVI.

Când Margaret Belman îşi veni în fir, se găsi întinsă într-o nişă a stâncii, care nu se putea zări de la intrarea în peşteră. Lângă ea se afla un individ cu cămaşa ruptă, care se uita la ea. Când Margaret deschise ochii îl văzu cum pune un deget la gură şi-i face semn să tacă. Omul acela arăta ca un sălbatic. Părul îi era nepieptănat şi plin de sânge închegat, care se scursese şi pe faţă unde se uscase. Şi totuşi, pe faţa lui se vedea o bunătate oarecare, Se aplecă spre ea şi-i şopti:

— Fiţi liniştită! îmi pare râu că v-am speriat, dar eram îngrijorat că veţi striga când o să mă vedeţi… Mi se pare că arăt îngrozitor.

Rânjetul său era liniştitor.

— Cine eşti d-ta? îl întrebă Margaret în şoaptă.

— Mă numesc Brill C. I. D. (Criminal Investigation Department).

— Dar cum ai ajuns aici?

— Asta vreau să ştiu şi eu. D-vs sunteţi domnişoara Belman?

— Da.

Brill ridică capul şi ascultă – se întinse apoi pe jos şi se uită cu băgare de seamă după colţul ascunzătoarei. Rămase în poziţia aceasta cam vreo cinci minute, în care timp Margaret se sculase de jos. Picioarele îi tremurau, se simţea prăpădită, gura i se uscase iar.

Brill se întoarse spre ea.

— Eram în camera d-lui Reeder şi credeam că mă strigă de la fereastră – nu poţi distinge vocea când se şopteşte – ca să vin numaidecât la el, căci are nevoie de mine. Abia am ajuns jos, când am şi fost lovit la cap. Se pipăi la cap şi tresări de durere. E tot ce-mi aduc aminte, până ce mi-am revenit şi am văzut că era cât pe-aci să mă înec. A trebuit să rămân tot timpul aici, bineînţeles.

— De ce bineînţeles?

— Pentru că în timpul fluxului tot ştrandul este sub apă şi poţi sta numai în peşteră, pentru moment e cam prea multă lume acolo pentru gustul meu.

— Multă lume?… ce înseamnă asta? întrebă fata surprinsă.

— Mai încet, pentru Dumnezeu! Brill trase din nou cu urechea.

— Aş da mult să ştiu cum vin ei aici – Daver şi mizerabilul acela bătrân.

— Flack? întrebă fata îngălbenind.

— Da. Flack a fost numai vreun ceas aici. Dumnezeu ştie cum vine jos. Presupun că poliţia ţine casa sub observaţie…

— Poliţia?

— Păi casa asta este cartierul general al lui Flack – n-aţi ştiut?

— Mi se pare că n-aveţi idee de ce se petrece… Credeam că Reeder – vreau să zic d-l Reeder – v-a povestit totul.

Brill era cam vorbăreţ şi avea motiv să se bucure, căci trăia…

— Toată dimineaţa m-am fofilat înăuntrul şi afară din peşteră. Au pus acolo sus – şi arătă în direcţia spre Siltbury – pe unul din ei să stea de pază. E o bandă organizată admirabil! Azi dimineaţă au oprit un transport de aur şi au şters-o cu el… Am auzit cum bătrânul o povestea fiicei lui. Curios că el nici n-a fost de faţă când s-a petrecut furtul şi totuşi totul a mers ca pe roate. Flack a angajat pe cei mai iscusiţi pungaşi. Dintre toţi numai Ravini singur l-a trădat.

— Nu ştii ce s-a întâmplat cu d-l Ravini? întrebă Margaret.

— Cred că e mort. Au aici în peşteră o grămadă de lucruri pe care nu le-am văzut încă. Câteva am văzut, de pildă o barcă cu motor atât de mare ca o biserică… tăcere!…

Iar se întinse pe jos cât era de lung şi trase cu urechea. Se auzea sunet de voci, care se apropiau. Se poate să fi fost şi acustica peşterii, care făcea să pară că cei care vorbeau se aflau în imediata apropiere a lor. Brill recunoscu vocea ascuţită a bătrânului şi rânji.

— Nu-mi place ceva, nu-mi place deloc… Ce ai Olga?

— Nimic, tată.

Margaret recunoscu vocea d-şoarei Olga Crewe.

— Drăguţa mea, ai fost cuminte şi răbdătoare. N-aş fi conceput planul de a evada, dacă n-aş fi vrut să te ştiu pe tine asigurată. Numai tu eşti mândria mea!

— Da, tată.

Vocea Olgăi suna cam obsedată, dar bătrânul nu băgă în seamă.

— Tu trebuie să te măriţi cu cel mai important om din ţara asta. Tu ai să ai o casă, pentru care are să te invidieze orice prinţesă. Casa are să fie din marmură albă şi o să aibă cupole de aur… Ai să fi cea mai bogată femeie din toată ţara… M-am gândit bine la toate. În fiecare noapte mă gândeam, acolo în casa aceea de nebuni, şi-mi ziceam că trebuie să-ţi asigur viitorul. De aceea am evadat. Acesta e singurul motiv. Toată viaţa am muncit numai pentru tine.

— Mama zice…

— Ah! Bătrânul scuipă aproape această vorbă. O femeie fără cap. Cu suflet de menajeră… S-a îngrijit de tine?… Da? Cu atât mai bine pentru ea… Nu i-aş fi iertat-o niciodată, dacă te-ar fi neglijat. Dar Daver?… A avut respect faţă de tine? Ţi-a dat bani, cât ai vrut?

— Da, tată…

— Daver este un servitor bun. Am să-l îmbogăţesc… Este o lepădătură, dar supus… I-am poruncit să-ţi fie câine păzitor… sunt mulţumit de el… Mai ai puţintică răbdare… Ai să vezi cum o să se realizeze toate visurile mele.

Vocea nebunului era schimbată, încât puteai crede că vorbeşte un alt om; atât era de blândă. Dar apoi îşi reveni iar.

— Colonelul vine la noapte. E un om demn de încredere… şi Gregory… Am să-i răsplătesc ca pe miniştrii… încă puţină răbdare, fata mea. Am să mântui toate afacerile astea neplăcute. Şi pe Reeder… Mâine plecăm…

Sunetul vocilor se îndepărtă din ce în ce. Brill se întoarse spre Margaret şi surâse.

— Poţi să-l învingi pe acest om? întrebă el plin de admiraţie. Nebun… de dă în gropi… Dar are creierul cel mai şiret din toată Londra. Şi Reeder o spune. Pe Dumnezeul meu! Aş da leafa pe zece ani şi toate şansele de avansare, dacă aş avea acum un revolver.

— Ce să facem acum?

— Rămânem aici, până ce vine fluxul, apoi trebuie să ne încercăm norocul în peşteră. Am fi distruşi dacă am vrea să rămânem aici.

— Nu există un drum peste stânci?

— Unul? Zece dacă vrei, dar trebuie numai să-l găsim. Stânca aceasta este găurită ca un fagure de albine. Într-o bună zi se prăbuşeşte ca spuma într-un pahar cu bere. Am auzit cum Daver o spunea nebunului, care şi el era de această părere. Nebun? Aş dori să am şi eu un creier ca al lui. Aşadar, vrea să-l distrugă pe Reeder?… Cimitirele sunt pline cu cadavrele celor care au vrut să-l suprime pe Reeder…

CAPITOLUL XVII.

Dură o eternitate până ce apa urcă pe plajă. Mai tot timpul Margaret rămase singură în ascunzişul ei, căci Brill se ducea din când în când să exploreze împrejurimile. Ar fi mers cu plăcere cu el, dar Brill îi explică greutăţile ce ar avea de întâmpinat.

— Trebuie să aştepţi până ce apa e mare. Atunci o sa fie întuneric, dar veţi vedea drumul, căci apa o să reflecteze lumina.

— E cineva în peşteră?

— Doi indivizi lucrează la o barcă. Deocamdată stă încă pe uscat. Dar când va veni apa, are să plutească uşor.

Când Brill îi făcu semn să vină la el, ajunsese deja sus.

— Mergeţi de-a lungul stâncii şi ţineţi-vă de mâneca hainei mele.

Margaret îl urmă ascultătoare. Trecură o cotitură la stânga şi mergeau acum în peşteră pe o cărare netedă. Brill îi spusese de mai înainte că nu trebuie să vorbească decât în şoaptă, căci ecoul din peşteră era foarte puternic.

Drumul îi ducea mereu la stânga şi Margaret avea impresia că merg pe un coridor în stâncă. Abia mai târziu văzu ce mărime avea peştera aceea scobită de apă. După un timp oarecare Brill întinse mâna şi îi făcu semn s-o ia la dreapta. Brill îi explicase încă pe când erau la plajă cum va decurge drumul. Drumul îi ducea acum în sus. Încetul cu încetul. Margaret începu să deosebească drumul, deşi întunericul era puternic şi nu putea vedea decât la câţiva paşi. Brill iar o apucă de braţ, o trase într-o nişa adâncă şi îi făcu semn să se aşeze.

Trecu mai mult de un ceas până ce se arătă la intrarea în peşteră o fâşie de apă şi apoi, ca prin miracol, toată peştera fu luminată de o lumină verde. De acolo de unde se afla, Margaret nu putea vedea înălţimea peşterii. Partea cealaltă a peşterii se afla cam la vreo cincizeci de yarzi depărtare. Acolo se părea că peretele de stâncă merge într-o linie dreaptă de la acoperiş până la pardoseala de nisip unde se afla barca cu motor. Margaret zări o figură omenească mergând pe coperta oblică şi dispărând într-o deschizătură. Cu cât apa urca cu atât peştera se lumina mai mult. Brill făcu mâinile pâlnie şi-i murmură la ureche:

— Să rămânem aici sau să încercăm să ne găsim un drum?

— Să încercăm.

O porniră din nou la drum. Nu mai era nevoie ca Margaret să-l ţină de mânecă. Drumul pe care mergeau acum era fără îndoială făcut de oameni. La fiecare zece yarzi zăcea o

bucată de piatră ca un fel de treaptă. Urcară din ce în ce mai sus şi aveau acum avantajul că nu puteau fi văzuţi de oamenii de pe bordul bărcii, căci la dreapta lor se ridica o stâncă.

Dar o sută de yarzi mai departe stânca aceasta se unea cu peretele peşterii şi o înaintare nu mai era posibilă. Coridorul zăcea în întuneric. Brill cercetase deja locul, căci o apucă pe fată de braţ şi o duse încet de-a lungul peretelui. Drumul era aici mai greoi şi mersul pe pietriş un chin. Margaret era aproape extenuată, când zăriră o fâşie de lumină verde. Galeria aceasta curioasă părea că duce înapoi la capătul depărtat al peşterii. Brill îi făcu însă semn să se oprească şi-i şopti:

— Şezi, te rog. Acum putem să ne punem ghetele.

Ciorapii, pe care Margaret şi-i legase de centură, erau umezi şi ghetele asemenea. Totuşi fu bucuroasă că are ghete în picioare. În timp ce se ostenea să şi le pună, Brill ieşi afară din galerie şi cercetă locul.

Apa, care acoperea acum pardoseala, se afla cam la vreo cincizeci de picioare sub el. Câţiva paşi mai departe era o stâncă lată care forma un fel de platformă pentru o serie de trepte care duceau de la tavan spre apă. Treptele erau săpate în stâncă şi erau largi abia de 2 picioare.

Brill ştia că încercarea de a ajunge sus, însemna o încordare extraordinară a nervilor fetei şi afară de aceasta nici nu era convins că încercarea ar avea vreun folos. Brill mai ştia că treptele duceau spre una din multele ieşiri ale peşterii, căci văzuse oameni urcând şi coborând aceste trepte şi dispărând în întuneric. Era posibil ca treptele să se lărgească în apropierea tavanului, totuşi era o problemă grea pentru o fată flămândă şi istovită şi care era aproape să se prăbuşească de oboseală. Nici măcar el singur nu era sigur dacă nu va căpăta ameţeală, când va încerca să se caţere în sus.

— În dosul treptelor ducea un drum larg până la marginea stâncii şi Brill intenţiona să ducă pe Margaret pe drumul

acesta. Cei doi bărbaţi, care lucrau acolo departe la dreapta la repararea bărcii, erau cufundaţi în lucrul lor. Brill se întoarse spre fată, îi explică planul şi o conduse până la trepte. La vederea scării o apucă un cutremur.

— Imposibil să mă caţăr sus, murmură fata tremurând.

— Mi se pare că acolo sus se află o galerie largă, care merge pe toată lungimea peşterii şi de acolo am căzut şi eu jos. La flux apa ajunge până la stâncă dinapoi – acolo m-am găsit eu când mi-am venit în simţire.

— Nu mai este alt drum?

— Dacă aş şti! N-am putut căuta decât foarte scurt timp, mi se pare însă că acolo la colţul celălalt e un fel de tunel.

— Acum nu e nimeni pe aici prin apropiere, iar indivizii de la barcă sunt prea departe, ca să ne poată vedea.

Mai aşteptară câteva minute şi ascultară; apoi plecară luând-o pe lângă trepte, pe cărarea de piatră, care se lărgea din ce în ce mai mult.

Margaret Belman n-a uitat niciodată drumul acesta sinistru… la stânga stânci, la dreapta prăpastie…

Acum ajunseră la capătul gangului acesta din stâncă şi aveau alegerea între patru deschizături în peretele de piatră. Una din ele se afla în faţa lor, a doua, la care puteau ajunge de asemenea, era cam la vreo patruzeci de picioare mai departe la dreapta, pe când celelalte două nu puteau fi ajunse. Brill o lăsă pe Margaret să-l aştepte şi dibui în deschizătura cea mai apropiată. Reveni abia după o jumătate de oră. Făcuse inutil drumul.

— Toată stâncă e găurită. A trebuit să renunţ. E imposibil să mergem mai departe fără lumină.

A doua deschizătură promitea mai mult. Podeaua era netedă şi avea avantajul că mergea într-o direcţie paralelă cu intrarea în peşteră şi că era luminată pe o întindere destul de lungă. Margaret se luă după Brill.

— Merită să încercăm, spuse acesta.

Abia făcură câţiva paşi, că Brill descoperi ceva, ce nu văzuse la prima cercetare. La distanţe egale se aflau nişe în

perete. El le observase, ce-i drept, însă apariţia lor extrem de regulată, nu-l surprinsese. Cele mai multe erau închise cu pietre, dar la urmă descoperi una care nu era apărată în felul acesta. Nişa era o încăpere pătrată, ca o celulă şi era atât de regulată în dimensiunile ei, încât trebuia neapărat să fi fost făcută de mâini omeneşti. Se înapoie la fată şi-i comunică cele văzute, precum şi intenţia sa de a cerceta nişa alăturată, care era închisă.

— Zidurile acestea n-au fost făcute degeaba, spuse ei şi în vocea lui se auzea un sunet de iritaţie conţinută.

Cu cât înaintau mai departe, cu atât mai rară se făcea lumina. Erau nevoiţi să-şi pipăie drumul de-a lungul pereţilor, până ce ajunseră la nişa cealaltă. La intrare erau aranjate bucăţi de stâncă şi munca ce trebui s-o depună ca să îndepărteze pietrele de sus a fost anevoioasă. Margaret nici nu avea ce să-i ajute. Se aşezase cu spatele la perete şi dormita. Foame nu avea, însă setea o chinuia îngrozitor. Când Brill o scutură de umeri, se deşteptă cu capul greoi.

— Am fost înăuntru… vocea-i tremura. Ţine mâinile pâlnie.

Margaret ascultă mai mult mecanic, simţi ceva umed curgând în mâini şi bău. Mirosul puternic al vinului o îmbată aproape.

— Şampanie, murmură Brill. Nu bea prea mult că ţi se urcă la cap.

Margaret sorbi din nou. Niciodată până atunci nu-i plăcuse atâta vinul.

— Acolo e un magazin întreg. Lăzi cu alimente – o presupun cel puţin – şi sute de sticle cu vin. Ţine mâinile.

Îi mai turnă vin în mâinile făcute pâlnie.

— Aşteaptă-mă aici.

Margaret era acum complet trează. Se uită în direcţia în care dispăruse Brill. Trecură zece minute, un sfert de ceas, apoi spre bucuria ei, apăru deodată o lumină liniştită aşa că putu vedea contururile deschizăturii prin care trecuse Brill. Auzi cum o ladă fu deschisă şi văzu apoi pe detectiv apărând.

— Pesmeţi. Din fericire lada avea o inscripţie.

— De unde venea lumina?

— O lampă de buzunar, pe care am răsturnat-o când am căutat. Nişa e plină cu alimente. Iată ceva de băut pentru d-ta.

Îi întinse o cutie de tablă îngustă şi-i duse degetul până la găuricea pe care o făcuse în capac

— Lapte condensat. Marfă germană. Foarte bun. Margaret bău, bău… până ce cutia fu goală.

— Pare să fie un fel de provizie pentru un vapor, spuse Brill. Lampa este însă o fericire. Vreau să mă duc să caut dacă nu găsesc ceva baterii de rezervă. Lampa asta nu mai are mult curent.

Brill rămase de data aceasta mai multă vreme, aşa că Margaret începu să aibă grijă. Deodată văzu o lumină mai puternică ca până acum. Brill sări de pe zidul ascuţit şi-i întinse ceva greu.

— O lampă nouă. Baterii sunt destule acolo. Şi lovind cu ceva în peretele de piatră adăugă:

— Un deschizător de lăzi şi în acelaşi timp o armă foarte bună. Aş dori să ştiu în care nişă sunt ascunse armele.

Cercetarea mai departe a gangului se putea face mai comod. Lămpile le serviră foarte mult. Brill mergea înainte luminând drumul. Îi arătă ce netezi erau pereţii şi-i spuse că asta e acţiunea apei.

Galeria pe care mergeau se învârtea la dreapta şi la stânga, ba sus ba jos, ba o întorsătură, ba o curbă, dar se părea că nu duce nicăieri.

Brill, care mergea înainte cu lampa aprinsă, se opri deodată în loc şi îndreptă razele lămpii pe pământ. Se aplecă apoi şi ridică ceva de pe jos.

— Cum naiba a venit asta aici?

Ţinea în mână o monedă de argint în valoare de doi şilingi.

— Sigur că a fost cineva aici… începu el, dar Margaret îl întrerupse cu un ţipăt:

— A fost d-l Reeder, şi-i explică cum sus la fântână d-l Reeder aruncase o piesă de doi şilingi, ca să măsoare adâncimea. Brill îndreptă lumina lămpii sale în sus. Nu văzu decât stâncă solidă. Dar luminând mai departe văzu o gaură mare, rotundă,

— Aici e fântâna, care n-a fost niciodată fântână, spuse el.

Luminând din nou în sus rămase cu gura căscată văzând treptele de fier bătute în stâncă din distanţă în distanţă.

— O scară. Ai ştiut asta?

Întinse mâna, să vadă dacă poate ajunge la prima treaptă, dar aceasta era mai sus eu vreo douăzeci de centimetri.

Brill se duse atunci să adune bucăţi de piatră, pe care punându-le una peste alta, să poată ajunge la treapta cea mai de jos. Negăsind nimic potrivit, îşi aminti de deschizătorul de lăzi, care avea un cârlig la capăt. Îl întinse cât putu şi sări în sus. Prima dată nu reuşi. A doua oară cârligul se prinse, dar mânerul îi alunecă din mână. Atunci Brill îşi frecă mâinile de pământ, sări în sus, apucă mânerul deschizătorului de lăzi şi se trase în sus, întrebuinţând toată forţa, până ce ajunse cu picioarele pe prima treaptă. Apoi se adresă d-şoarei Belman întrebând-o dacă crede că ar putea să se caţere sus, cu ajutorul lui.

— Nu cred. Urcă-te d-ta singur. Te aştept aici.

— Atunci daţi-vă la o parte de la deschizătură. N-am să cad, dar se poate să se disloce ceva pietre.

Margaret văzu curând că Brill avea dreptate. Cu cât se suia mai sus, cu atât cădeau mai multe pietre, nisip şi pământ. Din când în când se oprea, ca să se odihnească. O dată îi strigă ceva, dar nu înţelese ce. Probabil că-i spusese să se dea mai la o parte, căci imediat după aceea un pietroi mare trecu pe lângă ea.

Margaret aruncă din când în când câte o privire în sus şi văzu lumina lămpii lui devenind din ce în ce mai mică. Acum că era singură, începu şi devină nervoasă şi-şi aprinse lampa ca să se liniştească. Abia atinsese contactul, că auzi

un zgomot care o făcu să-i îngheţe sângele în vine. Zgomot de paşi! Cineva venea pe coridor spre ea.

Stinse lumina şi ascultă.

— O voce de bărbat. Vocea bătrânului. Vocea lui şi a nimănui altul! Vorbea cu el însuşi. Murmura şi bâlbâia. Sunetul se apropia din ce în ce. Şi apoi, departe, văzu o licărire de lumină, căci acolo gangul făcea o cotitură. De văzut nu l-ar fi putut vedea, decât când ar fi fost aproape de tot de ea.

Margaret îşi scoase la iuţeală pantofii şi o luă la goană pe întuneric – clătinându-se, alunecând… După câtva timp îşi stăpânise frica, se opri locului şi ascultă. Nu mai vedea lumina, nu mai auzea nici un sunet, nici un semn de altă vieţuitoare. Mai ascultă câteva clipe şi apoi, luându-şi inima în dinţi, se înapoie spre locul de unde plecase. Nu îndrăznea să facă lumină şi căută pe dibuite deschizătura fântânii de unde plecase. Din cauza întunericului însă nu nimeri, ci trecu mai înainte.

Dar unde să se fi dus oare Flack? Poteci lăturalnice nu existau. Margaret stătea în faţa unei nişe şi se sprijinea, când simţi că peretele de care se ţinea se mişcă. Abia avu timp să se dea la o parte, când văzu în faţa ei o rază de lumină, şi umbra unei uşi.

— la noapte, fetiţa mea, la noapte… Mă duc acum să vorbesc cu Daver… Daver îmi face griji… eşti sigură că nu s-a întâmplat nimic, care m-ar face să fiu bănuitor?

— Nimic, tăticule, ce să se fi întâmplat?

Era vocea d-şoarei Olga Crewe! Ceea ce mai spuse d-şoara Olga, nu putu fi înţeles de Margaret, şi apoi se auzi râsul strident al bătrânului.

— Reeder?… E în Londra, dar vine la noapte înapoi…

Şi iar o întrebare a Olgăi, pe care Margaret n-o înţelese.

— Nu s-a găsit cadavrul. Nici nu voiam să-i fac ceva fetei, dar mi-ar fi fost de folos, cu ea puteam să-l am în gheare pe Reeder. Pregătisem totul…

Iar o întrebare nelămurită. Şi iar răspunsul bătrânului.

— Cred că da! Fluxul era puternic atunci. În tot cazul am văzut-o prăbuşindu-se.

Margaret ştia că ambii vorbeau despre ea. Dar faptul acesta o interesa mai puţin, decât posibilitatea de a fi descoperită. Se întoarse şi căută pas cu pas, plină de teamă şi de speranţă, o nişă în care s-ar putea ascunde. Câteva clipe mai târziu, norocul îi surâse.

— Bine, bine. Am să las uşa deschisă. Aici e destul aer curat. Seara sunt înapoi.

Margaret nu îndrăznea să se uite afară din ascunzişul ei. Abia după ce sunetul paşilor bătrânului nu se mai auzi, îndrăzni să se uite după colţ. Uşa era deschisă şi Margaret observă cum Olga se apropie de uşă. Auzi apoi un oftat adânc şi văzu cum umbra fetei dispărea. Margaret se apropie tiptil de uşă.

Aceasta era făcută din stejar, iar suprafaţa ei era atât de rafinat căptuşită cu pietre, că nu se putea deosebi de stâncă prin care trecuse Brill.

Curiozitatea domneşte şi la persoane prevăzătoare şi Margaret – cu tot pericolul în care se afla – era curioasă să vadă interiorul camerei, care forma locaşul familiei Flack. Camera era mare şi sumar mobilată.

Margaret aşteptase să vadă pe jos covoare scumpe, mobile elegante, perdele de mătase şi alte lucruri de preţ. În schimb însă nu zări decât o masă simplă, două scaune de trestie, un covoraş uzat şi un pat de campanie. Olga şedea lângă masă şi se uita într-un ziar. Stătea cu spatele la uşă, aşa că Margaret putea observa totul în linişte.

În apropierea mesei se aflau două sau trei geamantane gata pregătite. Pe pat zăcea o blană. Singurul semn de lux în încăperea aceea… În persoana a doua care se mai afla acolo, Margaret recunoscu pe… d-na Burton.

Făcând un pas înainte, ca să vadă mai bine, alunecă pe o piatră şi se izbi de uşă. La zgomotul produs, Olga întrebă: „Cine e acolo?”

Margaret rămase înlemnită, incapabilă să facă vreo mişcare. Auzind apoi pe Olga că se apropie, se întoarse şi o şterse la fugă prin coridor. Auzi vocea Olgăi, dar fugi ca o zănatecă. Gangul se lumină şi abia acum văzu că a luat pe un drum greşit, poate chiar că merge în direcţia peşterii şi poate chiar nebunului în braţe…

Auzi în spatele ei paşi repezi şi alergă mai departe. Acum se afla în peşteră. Nu se vedea nimeni. Margaret o luă prin cotiturile drumului până ce ajunse la scara de piatră. Cineva de pe barcă o zărise. Margaret stătea pironită pe loc de frică, când văzu pe John Flack apărând. Acesta venea spre ea prin coridorul pe care îl întrebuinţase şi ea cu Brill ca sa ajungă în interiorul peşterii. Flack o privi o clipă surprins şi apoi se repezi la ea cu un ţipăt strident…

Margaret nu mai ezită nici o secundă. Se repezi sus pe scara aceea îngrozitoare, cu moartea la dreapta ei, dar cu ştiinţa unei soarte şi mai îngrozitoare în spatele ei. Sui din ce în ce mai sus pe scara fără balustradă… nu îndrăznea să se uite înapoi… nu îndrăznea să se gândească… ţinea privirea aţintită sus, sus…, acolo unde scara aceasta trebuia să se termine cândva… Nu s-ar fi uitat înapoi pentru nimic în lume… Sufla din greu, inima-i bătea cu putere… O secundă se opri ca să răsufle… Flack era bătrân, dar era nebun… fiinţă de o energie şi rezistenţa extraordinară… Frica nebună ce o cuprinsese se mai domoli. Acum era sus şi tocmai când credea că nu se va mai putea sui ajunse la capătul scării. Acolo era un loc mare, sprijinit de piloni zidiţi. Asemenea piloni existau în multe părţi… îşi amintea că văzuse odată în Spania într-o catedrală, asemenea piloni… Pierduse însă orice sens de orientare… Deodată ajunse la un perete, alergă de-a lungul lui până ce ajunse la o deschizătură îngustă, la care duceau cinci trepte. Se opri o clipă ca să-şi aprindă lampa. În faţa ei se afla o uşă de oţel cu un mâner de fier. Uşa era pe jumătate deschisă…

Margaret o deschise mai departe, trecu prin ea, o trase după sine… uşa se închise. Pe partea dinăuntru a uşii se afla

un fel de cârlig de oţel… când închise uşa, o ladă căzu cu zgomot la pământ. În faţa ei se mai afla o altă uşă, care nu se mişca însă. Margaret se afla acum într-o încăpere albă, în forma unei lăzi mari; trei picioare lat şi cam tot atât de adânc. Nu avu timp să continue cu observaţiile sale. Cineva umbla la cârligul uşii prin care intrase ea. În disperarea ei se apucă de cârligul de fier din perete şi-l simţi cum se dă la o parte. Nu ştia că funcţiona şi servea ca zăvor. Iar auzi cum cineva umblă la mâner, auzi o cheie băgată în broască, dar uşa rămase închisă… Margaret Belman se prăbuşi leşinată la pământ…

CAPITOLUL XVIII.

J. G. Reeder coborî în hol. Cine-l vedea, ştia că nu numai drama al cărei martor fusese îi îngălbenise şi-i subţiase obrazul…

Îl găsi pe Gray în biroul lui Daver aşteptând legătura telefonică cu Londra. Telefonul sună chiar în momentul în care Reeder intră în cameră. Reeder explică în câteva cuvinte moartea lui Daver şi continuă:

— Am nevoie de toţi poliţiştii localnici, cu toate că mi-ar fi mai plăcut dacă aş avea armata la dispoziţie. La cinci mile de aici se află o garnizoană. Fiecare peşteră, fiecare fiord trebuie cercetat. Încă ceva, ar fi foarte bine dacă am căpăta un torpilor, sau ceva similar, care să păzească marea în faţa oraşului Siltbury. Sunt mai mult ca sigur, că Flack posedă o barcă cu motor, – există pe aici un canal destul de adânc pe unde poate trece. Şi probabil că mai există o peşteră care merge sub fiord… D-şoară Belman?… Nu ştiu. Tocmai vreau să aflu…

Simpson îi comunică, cum că transportul de aur a fost văzut în Sevenoaks. Pentru d-l Reeder era ceva groaznic să se silească acum să-şi concentreze gândurile asupra acestui lucru…

— Armata ar fi cel mai bun lucru. În apropierea carierelor de piatră trebuie postat un pluton puternic. Mai există apoi o peşteră în care Daver obişnuia să-şi gareze maşina. Am

ideea că azi n-ai să vezi încă banii… Numai acest lucru, adăugă Reeder maliţios, va face ca autorităţile să întrebuinţeze armata…

După ce ambulanţa îndepărtase cadavrul lui Daver, Reeder se duse din nou în camera mortului cu mai mulţi zidari, pe care-i adusese din Siltbury. Desfăcu capacul canapelei şi arătând spre podeaua de piatră zise:

— Placa aceasta de piatră se învârteşte în jurul unui cui, presupun însă că e menţinută cu o bară de fier dedesubt. Scoateţi placa afară.

După o muncă de un sfert de ceas placa fu scoasă afară şi Reeder găsi ce aşteptase: o serie de trepte înguste, care duceau într-o celulă pătrată din piatră, rămasă ca acum şase sute de ani; o încăpere goală, plină de praf, care-şi dezvăluia acum secretul… O uşă îngustă ducea printr-un gang, prin care un om corpolent abia putea să treacă, în dosul placajului biroului lui Daver. Cine stătea ascuns acolo putea auzi orice vorbă, care se vorbea în camera lui Daver. Acum înţelegea Reeder rugămintea arzătoare a nenorocitului de Daver ca să vorbească mai încet. Acolo, în dosul placajului, auzise nebunul de înjosirea fiicei sale, şi în momentul acela Daver era condamnat la moarte.

Dar cum dispăruse Flack? Şi pentru aceasta găsise acum Reeder explicaţia. Larmes Keep trebuie că era înainte vreme un fel de curiozitate, care se arăta vizitatorilor. Pe perete se găsea un fel de placaj prin care se explica vizitatorilor că aceasta era camera de supliciu a contelui de Larme. Se mai amintea că imediat dedesubt se aflau celulele, la care se putea ajunge printr-un chepeng de piatră. Detectivii deschiseră chepengul şi Reeder putu vedea pentru prima dată bolta celulelor din Larmes Keep.

Percheziţionarea restului nu aduse nimic nou la iveală. Se găsiră trei drumuri prin care criminalul ar fi putut să dispară, care toate trei duceau înapoi spre casă. Între bucătărie şi hol se afla o ieşire.

— Mai există un drum pe care nu l-am găsit încă, spuse Reeder.

Nervii săi erau extrem de încordaţi. Umbla din cameră în cameră, desfăcea dulapuri, răsturna conţinutul lăzilor şi al geamantanelor. Ceva tot găsi el: actul de căsătorie al Olgăi Crewe.

La şapte sosi primul transport de trupe. Poliţia locală comunicase deja că nu s-a găsit nici o urmă a Margaretei Belman. Poliţia spuse că d-şoara Belman părăsise Larmes Keep tocmai la începutul refluxului şi că trebuie să fi ajuns cu bine la plajă, dacă… n-a rămas pe un vârf de stâncă invizibil. Totuşi mai exista încă o mică speranţă că Margaret trăieşte. Speranţă mică de tot. Nici Reeder nu spera prea mult.

Din Siltbury venise o bucătăreasă. Reeder se mulţumi însă numai cu o ceaşcă cu cafea – simţea că orice îmbucătură îi va rămâne în gât.

Reeder, după ce aranjase un pluton de soldaţi ca pază în cariere, şedea în hol şi se gândea la cele întâmplate. Deodată îl văzu pe Gray intrând ca un nebun în hol şi strigând: Brill!

Reeder sări dintr-o dată în picioare.

— Unde e? Unde?

Gray nu avu nevoie să răspundă. Căci susţinut de un detectiv, un individ extrem de murdar, cu părul vâlvoi, se târî în cameră.

— De unde vii?

Brill, care abia putea să gângăvească, arătă înspre podea.

— Din puţ… d-şoara Belman e încă acolo…

După ce bău o duşcă bună de rachiu, îşi reveni, ca să poată da un raport mai inteligent. Reeder aleargă spre puţ şi cercetă macaraua puţului.

— Asta nu poate susţine nici măcar greutatea unei femei! spuse el.

Unul din detectivi îşi aminti că văzuse în bucătărie două centuri de siguranţă cum le au curăţitorii de ferestre.

Alergă să le aducă în timp ce Reeder îşi scoase haina şi vesta.

— La jumătatea drumului în jos se află un spaţiu gol de cel puţin două picioare, îl preveni Brill. Stânca s-a prăbuşit acolo şi era cât p-aci să cad jos.

Reeder îşi atârnă o lampă de gât şi se uită în jos.

— Curios că n-am văzut treptele atunci când am cercetat puţul, se miră el, dar îşi aminti că nu deschisele decât jumătate din capac.

Şi Gray îşi pusese o centură şi se lăsă, ca cel mai uşor, primul în jos. Între timp sosise încă o jumătate de companie de soldaţi, care din fericire era trupă de geniu. O parte din soldaţi alergară să caute funii, alţii se pregătiră să facă un ascensor.

Reeder şi Gray coborau fără să scoată o vorbă. Lămpile ce le aveau cu ei nu le serveau la nimic, căci în raza luminii lor nu puteau vedea nici măcar treapta următoare. Gray ajunsese la spaţiul gol şi în timp ce căuta să treacă pe lângă el, Reeder trebui să aştepte. Cu chiu cu vai trecură peste greutăţile coborâtului fără alte neplăceri decât câteva pietre, care îi căzură lui Reeder pe cap.

Se părea că nu vor mai ajunge jos şi Reeder, ca mai în vârstă, simţea deja oboseala, când îl auzi pe Gray murmurând: cred că am ajuns jos. Reeder sări după el.

— Margaret, murmură Reeder acum. Nici un răspuns. Lumină într-o parte, apoi în alta – nimic. Nici urmă de Margaret.

— D-ta mergi pe aici, eu merg pe dincolo. Lumină cu lampa sa de buzunar podeaua şi o luă pe coridorul întortocheat. Auzind însă zgomot asupra cauzei căruia nu-şi dădea seama, stinse lampa şi se apropie tiptil. Ajunse astfel la o cotitură şi zări în depărtare o fâşie de lumină. Se aşează, se uită în lungul coridorului şi zări acum o umbră de om. Cu revolverul în mână, Reeder se târî din ce în ce mai aproape de acea figură omenească, când auzi pe neaşteptate vorbe:

— Unde s-a dus tata, Olga?

D-na Burton! Reeder rânji…

Răspunsul nu-l putu înţelege.

— Au găsit fata?

Reeder întinse gâtul şi ascultă cu respiraţia reţinută.

— Nu, auzi el desluşit.

Olga părea că mai spune ceva, după care d-na Burton începu iar să se tânguiască în felul ei obişnuit:

— Ce rost mai are să stăm aici? Totdeauna m-aţi tratat aşa… Nimeni n-ar crede că sunt mama ta… mirare că n-am murit încă de necaz… Şi nu m-ar mira dacă m-ar ucide şi pe mine într-o bună zi…

Fata exprimă din ascunzişul ei o părere nerăbdătoare.

— Dacă tu te-ai plictisit, ce să mai spun eu? sâsâi d-na Burton. Unde e Daver?… Curios că tata n-a pomenit nimic despre el… Crezi că Daver are neplăceri?

— La naiba cu Daver! exclamă Olga.

Vocea fetei se putea înţelege uşor acum. Pasiunea şi oboseala cu care se exprima, ar fi dezvoltat altă dată compătimirea lui Reeder, acum însă toate gândurile lui erau îndreptate în direcţia d-şoarei Belman.

În tot cazul Olga încă nu ştia că devenise văduvă, ceea ce-i procură lui Reeder o oarecare mulţumire…

— Unde e acum? Tata, vreau să zic…

Pauză… Reeder nu înţelese răspunsul.

— Pe barcă? Nu ajunge niciodată la ţărmul celălalt. Nu pot suferi vapoarele, şi mai ales o barcă atât de mică… De ce nu ne-a lăsat să plecăm după ce a evadat? Am rugat şi stăruit… azi am fi putut să fim în Veneţia sau în altă parte şi să trăim splendid…

Fata o întrerupse însă nerăbdătoare şi deodată se păru că d-na Burton a dispărut în stâncă.

Nu se auzise nici un fel de zgomot al unei uşi care se închide. Reeder bănui însă ce s-a întâmplat şi se târî prevăzător mai departe până ce zări de partea cealaltă a peretelui o rază de lumină. Se opri la uşă şi ascultă. Vocile

erau acum destul de lămurite, cu atât mai lămurite, cu cât d-na Burton era aceea care vorbea.

— Crezi că tata a observat ceva? Relativ la Daver, vreau să spun… Poţi doar să-i ascunzi? Pe mine m-ar ucide dacă ar şti… Are planuri atât de mari cu tine… principesă sau ducesă… Dacă n-ar fi fost nebun, ar fi isprăvit de mult cu toate, i-am spus-o de multe ori, dar când a ascultat el de mine?

— A ascultat vreodată cineva de vorbele tale, mamă? întrebă fata obosită. L-am rugat pe bătrân să te lase să pleci. Ştiam că tu nu serveşti la nimic în momentul hotărâtor.

Reeder auzi pe cineva plângând şi ştia că d-na Burton plânge uşor.

— El nu rămâne aici decât ca să-l prindă pe Reeder… plângea d-na Burton. Ce nebunie! Pe bătrânul acela idiot, pe care puteam şi eu să-l răpun dacă aş fi fost atât de mârşavă.

Din depărtare se auzi un pas iute apropiindu-se.

— Tata, spuse d-na Burton.

Reeder încarcă revolverul cu un glonte proaspăt. Mai bine să rişte un glonte, decât să se întâmple ceva.

Paşii se opriră brusc undeva şi deodată se auzi o voce puternică de la capătul gangului. O întrebare fu pusă. Flack se înapoie; zgomotul paşilor săi se auzi din ce în ce mai slab. Reeder ajunse la convingerea că n-avea noroc în ziua aceea…

Reeder zăcea întins la pământ şi-l putea vedea foarte bine pe Flack. O apăsare pe trăgaci şi problema vieţii acestui răufăcător era definitiv rezolvată. Ideea îi plăcu lui Reeder şi degetul său se strânse în jurul trăgaciului, însă sentimentele sale îl împiedicară să omoare cu sânge rece…

Şi acum venea cineva de partea cealaltă. Gray. Reeder trebuia să-i iasă înainte să-l prevină. Se sculă încet şi alergă înapoi – dar degeaba. Se întâmplă ceea ce-i era teamă. Gray, care îl văzuse, îi strigă de departe:

— De partea cealaltă nu e nimic, d-le Reeder… Reeder…

— Taci din gură, idiotule…, dar răul se făcuse deja.

Reeder se întoarse, se aplecă şi se uită de-a lungul coridorului. Flack stătea la intrare şi asculta. Dar încă cineva mai auzise vorba lui Gray. Cu un ţipăt de frică, d-na Burton însoţită de Olga se repezise în coridor – acum Reeder nu mai putea întrebuinţa revolverul, căci femeile îl acopereau pe acela care îi jurase moartea şi a cărui pieire şi-o jurase şi el.

Când ajunse Reeder în fine la capătul gangului care ducea spre peşteră, atât Flack cât şi femeile dispăruseră.

Dar Reeder avea ochi excelenţi. El zărise imediat barca şi zărise şi pe cei trei fugari. Aceştia ajunseseră până jos, la ultima treaptă a scării şi alergau spre platforma care servea drept loc de acostare a bărcii.

Deasupra capului său Reeder auzi o izbitură în peretele de piatră, care dezlănţui o ploaia de pietricele şi praf şi ecoul unei explozii.

— Trag cu arma de pe barcă, spuse liniştit Reeder. Ai face mai bine dacă te-ai întinde pe jos, Gray, căci mi-ar părea foarte rău dacă un om, căruia îi place să facă zgomot, ar fi silit să tacă…

— Îmi pare rău, d-le Reeder, dar n-am ştiut…

— Exact…

Pac! Pac! Alte două gloanţe în apropierea lor.

Reeder se întreba dacă şi Margaret e pe barcă. Dar îşi aduse aminte de vorbele d-nei Burton şi când de pe barcă se mai trase o dată, întinse şi el mâna şi trase două focuri. Deşi nu putea vedea ce fel de rezultat au avut gloanţele sale, era totuşi mulţumit să ştie că a nimerit barca.

Barca o porni de la ţărm. Acum se auzea şi zgomotul motorului. Dar de la capătul peşterii se văzu o rază puternică de lumină, care lumină totul.

Torpilorul!

— Slavă Domnului! oftă Reeder din adâncul inimii.

Şi pe bordul bărcii se zărise torpilorul. Pe bord se auzi o explozie mai puternică decât până acum. Zgomotul exploziei fu atât de ameţitor în încăperea aceea închisă, încât Reeder rămase câteva clipe fără simţire, până ce Gray îl trase afară de sub dărâmături.

— Fac uz de tun… spuse Gray.

Reeder nu-i răspunse. Privirile sale erau aţintite asupra apei în mijlocul peşterii, şi acolo se petrecea ceva de neînţeles. Apa fu azvârlită în sus. Reeder înţelese ce se petrece. Bucăţi mări de stâncă căzeau acum în apă, ca urmare a exploziei. Reeder văzu cum barca se înclină de o parte, cum se întoarce din nou şi o ia spre intrare. Abia zece yarzi o mai despărţeau de intrare, când o nouă explozie mai groaznică, mai puternică, mai zdrobitoare, ca toate celelalte, făcu ca intrarea în peşteră să dispară…

CAPITOLUL XIX.

În momentul următor, aerul era plin cu un praf otrăvitor. Şi noi bucăţi de stâncă se prăbuşeau cu zgomot infernal.

— Intrarea în peşteră e astupată. Şi nu s-a isprăvit încă, strigă Reeder lui Gray.

Primul său gând a fost să se salveze prin gang. Însă undeva, în haosul acela teribil se găseau două femei… Reeder aprinse lampa şi se târî înapoi la locul de unde văzuse catastrofa. Aerul era însă atât de îmbâcsit, că nu putea vedea decât la câţiva paşi.

Se târî cu băgare de seamă până la platformă şi încercă să deosebească ceva în întuneric. Însă de jur împrejur nu se auzea decât zgomotul de crăpături, ca şi când pământul s-ar fi cutremurat… Din tavan căzeau într-una în apă bucăţi mari şi mici de stâncă.

— Pentru Dumnezeu, d-le Reeder, nu rămâneţi acolo, vă nenorociţi.

Reeder însă îşi continuă drumul care îl ducea la locul unde fusese ancorată barca. Lampa o ţinea aproape de picioarele sale, ca să vadă. Aerul plin de praf îi îngreuna respiraţia. Ochii îl dureau groaznic… Dar, curajos, îşi urma drumul şi

deodată zări o figură omenească venind spre el… Olga Crewe!

— Unde e mama d-tale?

— Barca… s-a lovit în stâncă… moartă…

— Mama d-tale?

— Da.

Olga se clătină. Era istovită… Dădu din cap şi murmură câteva vorbe.

Reeder o apucă de braţ şi o târî pe scară în sus. Acolo îl găsi pe Gray care îl aştepta. Reeder o luă pe Olga în braţe ca şi când ar fi fost un copil mic şi o duse împleticindu-se la intrarea în tunel.

Zgomotul infernal al stâncilor care se prăbuşeau, se mai auzea încă. Aerul era abia respirabil. Lampa lui Gray se stinse, iar cea a lui Reeder era aproape fără folos. Lui Reeder i se părea că drumul până la tunel durează mii de ani. Şi aici era aerul plin de praf, dar cu cât înainta în tunel aerul devenea din ce în ce mai curat.

— Lasă-mă jos, pot merge şi singură… spuse Olga cu voce răguşită.

Olga era foarte slăbită, putea însă merge cu ajutorul celor doi bărbaţi. Se opriră la intrarea în locuinţa din stâncă. Reeder voia să aibă o lampă, dar aveau mai mult nevoie de apă, care se afla acolo, cum susţinea Olga. Şi apa proaspătă de fântână făcu miracole chiar şi fetei.

— Nici nu ştiu ce s-a întâmplat, spunea Olga. Când intrarea în peşteră s-a prăbuşit, am fost azvârliţi spre locul de ancorare. Mi-era atât de frică, că am sărit imediat din barcă. Abia că mă aflam pe platformă, când am auzit o explozie groaznică. Mi se pare că o parte din stâncă a căzut pe barcă. Am urlat… abia mi-am auzit singură vocea… asta e pedeapsa… ştiam că are să vină… ştiam…. ştiam!

Îşi acoperi faţa cu mâinile murdare şi plânse…

— N-are sens să plângi acum. Unde e d-ra Belman? întrebă Reeder cu asprime.

Olga clătină din cap.

— Unde s-a dus?

— Pe scară sus… tata spunea că a scăpat. N-ai văzut-o? întrebă ea şi îşi ridică privirea spre Reeder, înţelegând încet cauza mai adâncă a întrebării lui.

Reeder se uita urât la ea.

— Nu. Spune-mi adevărul, Olga Flack. A scăpat Margaret Belman cu adevărat, sau tatăl d-tale?…

Olga clătină iar din cap, oftă adânc şi s-ar fi prăbuşit, dacă cei doi bărbaţi n-o prindeau în braţe.

— Să lăsăm interogatoriul pentru mai târziu.

Reeder luă lampa de pe masă şi ieşi afară în tunel. Abia trecuse de uşă când se auzi un nou zgomot de surpătură. Uitându-se înapoi, înţelese ce s-a întâmplat,

— Toată partea aceasta a stâncii se prăbuşeşte! O să avem mare noroc să scăpăm cu viaţă de aici!

Alergă spre deschizătura puţului şi văzu cu mulţumire atârnând o funie, la capătul căreia era agăţată o centură de siguranţă. La început nu zări sârma subţire care atârna şi ea în jos, apoi înţelese că e un telefon, pe care îl lăsaseră pionierii în jos. La apelul său i se răspunse imediat,

— Ce e jos? Totul în regulă?… Aici ni se pare că e un cutremur…

Gray puse centura pe mijlocul d-şoarei Olga şi îi şopti:

— Vezi să nu leşini… înţelegi, d-şoară Crewe?… Au să te tragă cu băgare de seamă în sus, d-ta trebuie însă să te ţii departe de perete.

Olga dădu din cap şi Reeder făcu semn de pornire. Funia se întinse şi tânăra fată începu să suie în sus.

— Suie d-ta acum! ordonă Reeder lui Gray.

Gray ezită.

— Şi ce se va întâmpla cu d-şoara, d-le Reeder?

În loc de orice răspuns, Reeder arătă spre treapta cea mai de jos, se aplecă, îl apucă de picior şi-l ridică în sus, cu o forţă extraordinară.

— Înţepeneşte-ţi centura de treaptă, ţine-te cu mâna de treapta superioară şi eu voi trece peste d-ta…

Rar ca un acrobat să fi dezvoltat atâta agilitate, ca acest bărbat, căruia îi plăcea să fie crezut că e bătrân. Trebuiau să se grăbească. Treapta de care era el atârnat se clătina sub mâna lui. Necontenit cădeau pietre.

Unele din treptele de fier erau dislocate din cauza zdruncinăturilor. Nici nu ajunseră la jumătatea suişului, că aerul fu umplut de un zgomot asemănător unui oftat şi unui şuierat, care-l făcu pe Reeder să se cutremure de spaimă.

Cu o mână se ţinea de treapta superioară, cealaltă o întinse în lături. Celălalt perete, care după părerea sa trebuia să fie departe de el, se afla acum abia la câţiva centimetri de mâna sa.

Puţul fântânii era apăsat de o presiune neaşteptată.

— Pentru ce te opreşti, d-le Reeder? îl întrebă cu spaimă Gray.

— Ca să mă scarpin în cap… mormăi Reeder supărat. Mergi înainte!

Mai urcaseră încă vreo treizeci-patruzeci de picioare, când de jos se auzi iar un crah şi zgomot asurzitor. Tot puţul se cutremură.

— Mai iute, urlă Reeder şi desfăşură aceeaşi iuţeală ca şi colegul său mult mai tânăr.

Bumm! Se auzi un zgomot ca detunătura unei grenade mari.

Reeder scrâşni din dinţi. Spera că Margaret Belman scăpase de grozăvia aceea – sau că a găsit o moarte miloasă.

Se apropia acum din ce în ce mai mult de deschizătura puţului. Fiece pas pe care-l făceau, era însoţit de zgomote infernale. Gray abia că mai putea să răsufle, atribuind cuvintele acestea brutale din gura unui om atât de blând, cum era Reeder, să fi fost certitudinea, că salvarea se afla numai la câţiva paşi, fapt e că Gray urcă iar câteva trepte şi simţi cum mâini puternice îl traseră afară, în siguranţă.

Reeder ieşi şi el afară clătinându-se şi clipi din ochi la lumina unor facle ţinute de soldaţi.

I se părea lui numai, sau pământul se clătina cu adevărat?

— Mai vine cineva sus, d-le Reeder? întrebă ofiţerul comandant.

— Nu.

— Atunci cu toţii la o parte, şi cât mai iute posibil. Direcţia spre casă şi apoi spre şoseaua spre Siltbury, comandă ofiţerul. Tot fiordul se prăbuşeşte!

Făclia fu stinsă. Soldaţii o porniră în pas alergător, lăsând pe loc material şi unelte.

— Unde e fata – d-şoara Crewe? întrebă Reeder, amintindu-şi de ea.

— A fost dusă în casă, răspunse grăsunul de Bill Gordon, care apăruse deodată ca din pământ. Şi, ce voiam să-ţi mai spun, transportul de aur l-am prins din nou! Conducătorii bandei erau un anume Hothling şi unul Dean, aşa cel puţin îşi ziceau.

— D-ta cunoşti desigur adevăratul lor nume.

— L-am prins tocmai când voiau să intre în peşteră. Acesta e un mare succes al d-tale…

— Du-te la dracu cu toate succesele mari… izbucni Reeder. Ce lucruri mari pot să mai aştept eu, care am pierdut lucrul cel mai mare.

Şi grăsunul de Bill Gordon tăcu molcom, ca om deştept ce era.

Sala mare a banchetelor era plină de poliţişti, detectivi şi soldaţi. Olga Crewe fusese dusă în biroul lui Daver. Reeder o găsi acolo supravegheată de trei servitoare pe care le angajase deocamdată poliţia. Obrazul îi fusese spălat şi îşi revenise în simţiri deşi era încă ameţită.

Olga se uită îndelung la Reeder, ca şi când nu l-ar fi recunoscut şi s-ar fi muncit să-şi readucă în memorie partea aceea a trecutului ei în care Reeder jucase un rol. Primele ei cuvinte a fost întrebarea:

— Nu aveţi ştiri de la tata?

— Nu. Cred că pentru d-ta e mai bine dacă ar fi murit, răspunse Reeder cu brutalitate.

— Da. Ai dreptate. Ştiu că e mort. Se îndreptă apoi cât putu şi privi la servitoare. Reeder înţelese şi le trimise afară.

— Nu ştiu ce aveţi de gând să faceţi cu mine. Presupun că mă veţi aresta – trebuie să mă arestaţi. Am ştiut doar de toate ce se plănuiesc şi am încercat sa te atrag şi pe d-ta în cursă.

— Bineînţeles, acolo în Bennet Street. Eu te recunoscusem imediat. D-ta ai fost femeia cu obrazul vopsit, răspunse Reeder.

— Da. Înainte de a mă trimite de aici te rog să-mi dai voie să iau cu mine nişte hârtii, care se află în casa de bani şi care n-au valoare decât pentru… mine.

Reeder era destul de curios ca s-o întrebe ce fel de hârtii erau acelea.

— Scrisori… în caseta mare, îngustă. Nici măcar Daver n-a îndrăznit s-o deschidă. Vezi, d-le Reeder, înainte de a fi cunoscut pe soţul meu, am avut şi eu o mică aventură de dragoste, aşa cum au toate fetele, când sunt încă nevinovate, când visează, şi au destulă credinţă în Dumnezeu, ca să spere. Soţul meu e arestat?

O clipă Reeder tăcu. Mai curând sau mai târziu, Olga trebuia să afle şi avea sentimentul că crudul adevăr nu ar impresiona-o mult.

— Soţul d-tale o mort.

— Tatăl meu…

— Da, tatăl d-tale l-a ucis… o presupun cel puţin. Mă tem că eu am fost motivul… Revenisem ca s-o găsesc pe Margaret Belman şi i-am spus lui Daver tot ce ştiam, despre căsătoria d-tale. Tatăl d-tale a stat ascuns în dosul uşii şi a auzit fiecare cuvânt.

— Acum înţeleg. Bineînţeles că tata l-a ucis. Ştiam că are să se întâmple aşa, pe dată ce va afla. Ai să mă consideri rea, dacă îţi voi spune că-mi pare bine? „Bine” nu e cuvântul adevărat… Acum sunt salvată… Vrei să-mi aduci caseta?

Scoţând din bluză două chei atârnate de un lanţ de aur, îi explică:

— Prima cheie este cea de la casa de bani. Dacă vrei să vezi scrisorile, am să ţi le arăt, deşi n-aş dori…

În momentul acela se auziră pe coridor paşi grăbiţi. Uşa fu deschisă şi ofiţerul de geniu intră în cameră.

— Scuzaţi, vă rog, dar d-l căpitan Marriman crede necesar să evacuăm casa. Am scos tot personalul afară şi i-am trimis pe toţi la Siltbury.

Reeder ajută d-şoarei Olga să se scoale.

— Ia-o pe d-şoara cu d-ta, iar Olgăi îi zise: Vreau să-ţi aduc caseta. Poate, poate, că am să te rog s-o deschizi în faţa mea.

Aşteptă până ce ofiţerul ieşi afară, şi adăugă:

— Tocmai acum simt… ceva mai blând… pentru oamenii tineri care iubesc… Este o concesie pe care o face tinereţii un om bătrân care iubeşte…

Vocea lui Reeder devenise răguşită şi pe obraz i se vedea o expresie, care făcu să-i vină lacrimi în ochi…

— Aşa-i că a fost… Margaret Belman?… şi înainte ca el să fi răspuns, Olga ştia că ghicise cu adevărat…

Tragedia care îl prinsese dădea o demnitate deosebită bătrânului aceluia pentru care tinereţea era atât de departe, dar al cărui suflet era încă tânăr.

— Du-te, copila mea, am să fac pentru d-ta tot ce-mi va sta în putinţă – poate că îţi pot scuti multe necazuri…

Reeder aşteptă până ce fata ieşi din cameră şi se duse apoi în holul părăsit. Cât timp trecuse de când a stat el acolo cu un ziar pe genunchi bând ceai…

Lumina nesigură a crepusculului părea să fie umplută de spiritele trecutului. Hanul Teroarei! Pereţii casei văzuseră mai multe griji ca ale sale, mai amare şi mai groaznice…

Trecu pe lângă peretele în care un cuţit aruncat de un individ făcuse o gaură…

Avea ocazia să-şi amintească toate aceste detalii căci natura singură îi dădea prilej la aceasta. Deodată pământul

se clătină sub picioarele sale şi lumina se stinse. Reeder ştia că sârma electrică s-a rupt, se repezi în hol şi era aproape de ieşire când îşi aminti de scrisorile fetei.

Lampa de buzunar îi atârna încă de gât. O aprinse, se duse la casa de bani şi băgă cheia înăuntru în broască. În timp ce lucra, toată casa începu să se clatine ca un beţiv. Se auzi zgomot de sticlă spartă, de dulapuri răsturnate… Voia să fugă, dar să lase neîmplinită dorinţa Olgăi… Ezită o clipă. O promisiune este şi rămâne însă o promisiune. Băgă iar cheia în broască, deschise, uşa şi, prinse pe Margaret Belman în braţe…

Reeder ţinea în braţe fata leşinată şi o privea cu grijă, când deodată casa de fier căzu în jos, lăsând o gaură mare în locul ei.

Reeder ridică fata în sus şi goni cu ea prin hol. Din depărtare se auzea cum cineva îl strigă pe nume şi alergă orbeşte în direcţia aceea. Odată se poticni şi era să cadă într-o gaură în pământ.

Fata trăia, răsufla… şi faptul acesta îi dădea puteri noi…

În dosul lui se surpau pereţii, se prăbuşeau stâncile… un zgomot infernal domnea… Reeder nu simţea nimic decât că ţinea în braţe o greutate dulce, a cărei inimă bătea lângă a sa…

— Bine că ai venit în fine!

Cineva o luă pe Margaret Belman din braţele lui. Un soldat îl împinse într-o maşină, unde Reeder se întinse cât era de lung, mai mult mort decât viu, lângă femeia pe care o iubea. Ambulanţa o porni în goană… În dosul lui, casa se prăbuşea, dispărea bucată cu bucată…

Curioşii, care veneau din toate părţile să vadă surpătura enormă, nu mai vedeau decât un singur perete cenuşiu la marginea prăpastiei şi o parte din pardoseala cu patul plin de sânge, peste care bătrânul Flack aruncase cadavrul servitorului său necredincios…

* *

Ceea ce Olga Flack povestise poliţiei nu corespundea cu ceea ce-i povesti ea într-o după amiază lui Reeder, în Bennet Street, unde Olga venise chemată de Reeder. Acesta îşi pierduse din prestanţă fără ochelari şi mai ales fără barbete.

— Cred că Ravini a fost ucis. Presupunerea d-tale că eu l-am atras în cursă, chemându-l în camera mea, e greşită. A venit la Larmes Keep pentru că era cam amorezat de… d-şoara Belman. El singur mi-a povestit asta şi m-a amuzat. Atunci nu-i cunoşteam încă numele, dar soţul meu îl cunoştea şi eu n-am făcut niciodată legătură între el şi arestarea tatălui meu. Mi-a spus apoi cum îl cheamă şi trebuie să presupun că ceva în atitudinea mea i-a amintit de fetiţa de şcoală, pe care o cunoscuse cu mulţi ani în urmă. În momentul în care a aflat că eu sunt fata lui John Flack, a ştiut că Larmes Keep e cartierul general al bandei. Începu să iscodească. Dacă ştiu unde se află ascuns milionul iui Flack… (Eu eram înspăimântată, căci îmi puteam închipui de ce-i dăduse Daver voie să locuiască la Larmes Keep…) Scurt timp înainte, tatăl meu evadase din Broadmoore şi eram bolnavă de spaimă că va afla de jocul fals al lui Daver. Eram cu totul nebună, căci i-am povestit lui Ravini că tatăl meu a evadat. Ravini însă nu se prea sinchisea de acest fapt. Se bizuia prea mult pe puterile sale. Nici nu ştia de altfel că tata era şi el acolo…

— Intrarea prin peşteră era prin casa de bani? întrebă Reeder. A fost o idee genială. Nu m-aş fi gândit niciodată la aşa ceva.

— Tata a zidit casa de bani acum douăzeci de ani.

— Pentru ce a venit Ravini în camera d-tale? Iartă-mi această întrebare cam… indiscretă, aş dori totuşi…

— A fost ultima încercare disperată să-l salvez. Nu trebuie să uiţi că eram tot timpul supravegheată. Daver sau mama se aflau totdeauna în jurul meu, şi ei nu trebuiau să bage de seamă că l-am prevenit pe Ravini. Bineînţeles un tip ca Ravini vedea în invitaţia mea altceva. El mai cu seamă voia

să rămână, până ce l-am rugat să vină să-i vorbesc şi să-l conving să plece cu primul tren.

— Şi ce voiai să-i comunici?

— Că tata vrea să-l omoare…

Ochii lui Reeder se făcură mici de tot.

— Spui adevărul?

— Aşa-i că nu pot minţi? Ei bine, vreau să-ţi spun totul. L-am cunoscut pe Ravini, când eram mică de tot, Ravini a însemnat mult, mult de tot pentru mine. Pentru el însă eu n-am însemnat nimic. Venea des să mă vadă acolo unde mergeam la ţară…

— Ravini e mort?

— Da. Grozăvia a fost că nu m-a recunoscut. Îi dispărusem cu totul din vedere, până ce i-am adus aminte în noaptea aceea în grădină. L-au doborât în faţa odăii mele. Nu ştiu ce au făcut cu el. Presupun că l-au târât prin casa de bani…

Reeder o mângâie pe mână.

— Ai acum amintirile, copila mea, şi scrisorile…

Olga plecase. Gândurile lui Reeder se învârteau încă în jurul ei şi al amintirilor ei. Ravini trebuie că scrisese scrisori interesante…

CAPITOLUL XX.

Margaret Belman se decise să-şi permită câteva zile de linişte.

— Sunt numai două locuri în lume unde mă simt fericită, scria ea. Unul e Londra, celălalt e New York, unde la fiecare colţ stă câte un gardian şi unde poţi savura fericirea vieţii… Deci, dacă ai timp, poţi să mă conduci pe la teatrele pe care le-am scris pe verso. Poţi merge cu mine la galeria naţională, la muzeu, la Tower? (Nu, la Tower nu) Poţi merge cu mine la grădinile din Kensington şi alte locuri de petrecere?… Zău, serios vorbind dragă J. G. (ştiu că familiaritatea aceasta te va supăra, dar am lăsat ruşinea la o parte) aş dori să aparţin din nou mulţimii de oameni serioşi – căci am obosit să fiu mereu numai o femeie isterică, singură…

În sensul acesta Margaret umpluse vreo câteva pagini. D-l Reeder scoase calendarul şi tăie toate dispoziţiile cu un creion albastru. Se aşează apoi şi scrise o scrisoare, care o făcu pe Margaret să râdă şi să plângă totodată, aşa era de prevăzătoare şi de „literară”.

Margaret nu amintise de Richmond Park, şi cu bună dreptate. Căci Richmond Park – în timp de toamnă, când bate vântul rece şi animalele sălbatice se retrag în culcuşurile lor de iarnă, dacă, bineînţeles, animalele sălbatice se retrag în culcuşuri de iarnă – e desigur foarte romantic, fără însă a fi plăcut. Este estetic numai pentru oamenii care sunt bine îmbrăcaţi pe dedesubt.

Totuşi într-o după amiază tristă d-l Reeder angajă un automobil şi şedea solemn lângă d-şoara Belman, pe când maşina trecea pe cea mai rea stradă din Londra spre poarta deschisă a parcului…

Ajunseră în fine la o pajişte plină cu boschete. Coborâră din maşină şi o porniră fără scop pe aleile goale până ce ajunseră la un loc unde se afla un fel de nişă de piatră. D-l Reeder se aşează lângă d-şoara Belman, după ce se uitase cu bănuială în jurul său şi după ce spusese ceva despre reumatism şi alte angarale…

— Dar de ce ai ales tocmai parcul acesta? întrebă fata.

D-l Reeder tuşi.

— Am… un interes romantic… îmi aminteşte de prima mea arestare…

— Nu fi atât de răutăcios… Nu găsesc nimic romantic într-o arestare. Povesteşte-mi mai bine ceva frumos…

— Atunci să vorbim de d-ta, spuse Reeder îndrăzneţ. Şi tocmai pentru că voiam să vorbesc de d-ta, draga mea d-şoară… Margaret… te-am rugat să vii aici…

Cu o băgare de seamă ca şi când ar fi fost vorba de un obiect de artă, Reeder o luă de mână şi se jucă neîndemânatic cu degetele ei.

— Adevărul este, draga mea d-şoară…

— Pentru Dumnezeu nu spune „d-şoară”, îl rugă fata.

— Draga mea Margaret – se căznise cam mult bietul J. G. până ce scoase acest cuvânt – am ajuns la convingerea că viaţa este prea… scurtă… ca să mai amân un pas… la care m-am gândit şi răzgândit… anume… şi aici se pierdu bietul J. G. Într-o serie de „hm” nesfârşită.

Încercă din nou:

— Un bărbat de vârsta mea şi cu caracterul meu ar trebui să privească chestiunea mult mai serios, zău, ai s-o găseşti stupid, adevărul este însă… dar orişicare ar fi fost adevărul, în cuvinte nu-l putea îmbrăca d-l Reeder.

— Adevărul este, începu fata liniştită, că d-ta crezi că iubeşti pe cineva…

Reeder dădu mai întâi din cap în semn de aprobare, apoi în senin de negare.

— Nu cred – e ceva mai mult decât o simplă presupunere. Nu mai sunt tânăr. De fapt sunt un convins, adică nu sunt convins…

— Eşti un burlac convins…

— Nu sunt convins, ripostă Reeder, Margaret se întoarse spre el, se uită în ochii lui, şi-i puse mâinile pe umeri.

— Dragule, vrei să te însori şi ai dori ca cineva să te ia de bărbat. Te temi însă că eşti prea bătrân, ca s-o faci fericită.

Reeder dădu din cap incapabil să scoată o vorbă.

— Este vorba de viaţa mea tânără pe care vrei s-o faci fericită?

— Da. Despre asta e vorba. Vocea lui J. G. Reeder suna tare răguşită.

— Ei bine, fă-o…

Şi pentru prima dată în viaţa sa Reeder, care avusese numai experienţe triste şi neplăcute, simţi buzele calde şi moi ale unei femei apăsând pe ale sale…

— A! Ce bine este!… spuse J. G. Reeder după un timp, cu respiraţia tăiată…

SFÂRŞIT